

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ЈАНУАР 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII, БРОЈ 1674



ДОС И ХРВАТИ:
ЉУБАВ НЕ ЗНА ЗА ГРАНИЦЕ

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

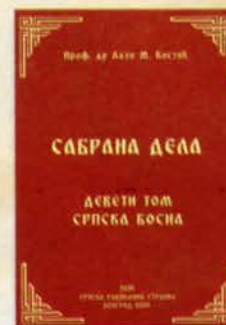


**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке. Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ



**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПЕВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:

др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:

Синиша Аксентијевић

Заменик главног

и одговорног уредника:

Марина Рагуш

Издање припремили:

Весна Марковић, Вук Фатић и Жељко

Грујић

Техничко уређење, компјутерски прелом:

Жељко Грујић

Унос текста:

Весна Марић

Фоторепортер:

Марко Поплашен

Лектура:

Весна Арсић

Секретар редакције:

Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:

др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,

др Никола Поплашен, Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,

Александар Вучић, Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,

Момир Војводић, Стево Драгишић,

Драгољуб Стаменковић,

Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,

др Бранислав Блажић

За штамарију:

Мирослав Драмлић

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2.

11307 Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:

"Велика Србија", Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

УВОДНИК

„У сећањима Срба су Јасеновац и нека друга места и то је оно што их је учинило мање људима и што их је навело да чине злочине”, изјавио је савезни министар иностраних послова Горан Свилановић након сусрета са својим драгим хрватским колегом, Тонијем Пицулом 14. децембра (пардон, просинца) 2001. године. Лупио је и остао жив, што је иначе једна од основних карактеристика досове владавине. Међутим, из те изјаве може се схватити суштина политике ненародног режима ДОС-а у Србији и Савезној Републици Југославији: Срби су искључиви кривци за све зло на планети, нижа раса, скупина ретардираних злочинаца који ништа друго и не умеју, сем да штеточинаре. Срби су криви и због тога, што су „јадне” усташе, пола века након великог покоља за време Другог светског рата, биле „ принуђене” опет да их кољу. Срби су криви за Борово село, за Медачки џеп, за Госпић, за „Лору”, за „Бљесак”, за „Олују”... за све. Само су они (досовци) паметни и само они схватају све. И баш зато што наводно схватају све, пожуриће брже-боље да успоставе што тешњу-сарадњу (или, што би наш народ рекао, да се „увуку”) са највећим крвницима српског народа. Све у складу политике „добросуседских односа”. А откуд зна ашкалија Горан Свилановић шта је у сећању Срба и шта Срби раде? Да није можда питао Жарка Кораћа? Или Расима Љајића? Или Јожефа Касу? Све Србин до Србина. Истина је далеко другачија. Истина је да Србијом не владају Срби и то је највећа трагедија, која је могла да је снађе. Онда не би требало ни да чуди то што Горан Свилановић даје у Загребу такве изјаве, тако да се не може са прецизношћу утврдити да ли је Тони Пицула хрватски министар, или је то он. И нису Срби „мање људи” и злочинци, већ су то битанге из ДОС-а, као што је Горан Свилановић.

Вук Фатић

РЕКЛИ СУ...

КОШТУНИЦА ЗА САРАДЊУ СА ХАШКИМ ТРБУНАЛОМ...

Председник СРЈ Војислав Коштуница о нужности сарадње са Хашким трибуналом: „Законски оквир за сарадњу са Хашким трибуналом је апсолутно нужан и без њега једноставно не можемо“. Додао је да је „то, уосталом, и једини начин да се заштитимо као држава и да помогнемо своје држављане који се нађу на некој од хашких листа. Остаје ми да се надам да ће сви схватити колико је нерационално, у крајњој линији, неправедно задржати постојеће стање“.



САРАДЊА СА ВЛАДОМ ЗАДОВОЉАВАЈУЋА...



„Морам да кажем да упркос овим покушајима сарадња између Трибунала и Владе Србије није нимало уназађена и одвија се на исти начин као и раније. То нам је веома битно и о томе ће, током следеће недеље, са много више детаља говорити Карла дел Понте, главни тужилац Трибунала, у свом обраћању Савету безбедности Уједињених нација“, изјавила је Флоренс Артман, портпарол хашког тужиоца.

ОДБРАНА ЗА НАШЕ ЉУДЕ...

Драгољуб Мићуновић, председник Демократског центра, о сарадњи са Хашким трибуналом: „О томе ће се вероватно расправљати и на Председништву ДОС-а, расправљаће и Влада, а разговори морају да се воде и у парламенту. Да ли ће то бити онај закон који је Влада већ имала па повукла или са његовим изменама, видећемо, али много је боље да постоји закон за сарадњу са Хашким судом и да се овде припрема одбрана за све наше људе који се тамо налазе“.



РЕГУЛИСАЊЕ НЕКИХ ПРАВИЛА...

Наташа Кандић, директор Фонда за хуманитарно право: „Сарадња са Хашким трибуналом треба да се заснива на једној општој сагласности да је она у нашем интересу нормализовања односа са суседима. О тој сарадњи треба да размишљамо на једноставнији начин. Закон о сарадњи је важан за регулисање неких правила, али то је више протоколарни акт, будући да је, што се тиче међународног права и Хашког трибунала, статусом регулисана обавеза држава чланица УН да сарађују“.



САБИРНИ ЦЕНТАР ЗА ЗЛОЧИНЦЕ...

Владан Батић, републички министар правде, рекао је: „Србија не може да буде сабирни центар за ратне злочинце и криминалце“, нагласивши да у ДОС-у није много учињено да се прекине са прошлостју“.



НЕЗАВРШЕН ЗАПОЧЕТИ ПОСАО...

„Намеће нам се обавеза да очувамо ДОС као коалицију, коју жели и већина грађана, јер није завршила започети посао. ДХСС није формирао посебан клуб у Републичкој скупштини, а онима који јесу ова странка поручује да се врате у јато“, рекао је Владан Батић, на седници Главног одбора ДХСС.

БОЉЕ ИШТА НЕГО НИШТА...

„Може и Србија да донесе такав закон, боље ишта него ништа, али ће то значити својеврсно признање да СРЈ не функционише и да су савезни органи атрофирани“, Батић о доношењу Закона о сарадњи са Хашким трибуналом.

ИЗДАЈА НА ВИДОВДАН И МИТРОВДАН...



Мајор Батић, припадник „дрвених беретки“, о хапшењу браће Бановић: „Припадници ове јединице неће да буду ловци на као звери прогоњене Србе без икаквог основа у Закону. Питамо се да ли су Срби предодређени на издају баш на свете српске празнике Видовдан и Митровдан?“

НА ЧЕЛУ ДБ-а - ЧЕДА ЈОВАНОВИЋ...

„Полицијске структуре нису хомогене, биће још гигања у њиховим редовима, а Влада ће поставити своје људе на чело Ресора. Најозбиљнији кандидат за ту функцију јесте Чедомир Јовановић“, изјавио је Марко Николић, додајући да је смењивање Петровића и Зорана Мијатовића Влада учинила како би разбила Ресор, да би могла боље да га контролише.



ГОСПОДУ У ДРУГУ ДРЖАВУ...

Премијер Зоран Ђинђић о протесту „дрвених беретки“: „Држава је сувише озбиљна ствар да би се са њом поигравали. Господа из те јединице треба да се понашају у складу са описом свог радног места или да бирају друга или другу државу“.

ПРЕМИЈЕР ЗАПРЕТИО...

„Неће ниједна интересна група, ни штрајкачки одбор, ни ти било ко други, ни сада ни убудуће, док сам ја председник Владе, постављати и смењивати министре.“



НИКАД ЧУО...

„Постоји пет-шест запечаћених оптужница, а имена која су на њима позната су и Савезном и Републичком министарству правде и нису превише познате личности, бар ја за њих нисам чуо. Приликом посете нашој земљи, Карла дел Понте дала нам је списак од 200 имена и надимака појединих људи за које је заинтересован Хашки суд. То не значи да су оптужени, већ да се о њима траже информације. Можда су их негде поменули сведоци. Чуо сам да је неко ту листу показао и рекао да су то све потенцијални оптужени. Он је начинио манипулацију и злоупотребу”, рекао је Ђинђић.

СПОСОБНИ ПОЛИТИЧАРИ...

„Сада се очекују даљи одлучни кораци способних политичара који тачно знају куда воде своју земљу”, Горан Свилановић, савезни министар за иностране послове.



ВАЖНО ЈЕ НЕШТО УРАДИТИ...

„Тамо где видимо да реформи нема, ми радимо. Није битно ко ће нешто урадити, али је важно да се уради”, рекао је Александар Поповић председник политичког савета ДСС-а.

ПРИВИЛЕГИЈЕ ВЛАСТИ...

„Ескалације сукоба између ДС и ДСС нема. ДСС је и раније био уздржан у гласању о владиним предлозима, па и када је на дневном реду био министар Батић. ДСС и даље опстаје у ДОС-у, покушавајући да игра позицију и опозицију;



користи привилегије власти а понаша се као опозиција. ДСС заиста има такве проблеме”, изјавио је Горан Весић.

ГУРАЊЕ ПРСТА У ОКО...

„Није ми јасан мотив зашто је то председник Коштуница морао да каже. То није било упутно изјавити, посебно не британском медију, пред одлазак савезног председника у Велику Британију, јер изгледа као гурање прста у око. Можда постоје аргументи да се све саопшти, али је могло на много елегантнији начин. У свету се више не користи „ја нећу”, „не дам” или „ја не дозвољавам”, изјавио је Милан Ст. Протић, председник Политичког савета ДХСС-а.



БРАК ИЗ ИНТЕРЕСА...

„И раније сам говорила да је ДОС „брак из интереса”. Док је било интереса брак је опстајао. Очигледно је да су се две јаке струје унутар ове коалиције сукобиле, јер више не постоји заједнички интерес. Због тога је можда боље срећно растављен брак, него несрећан брак. Можда постоји могућност да се страсти стишају, али у то нисам сигурна, јер су ствари предалеко отишле”, изјавила је Наташа Мићић, након избора за председницу Народне скупштине Републике Србије.



Весна Марковић

ЗА СЛОБОДНУ СРБИЈУ!

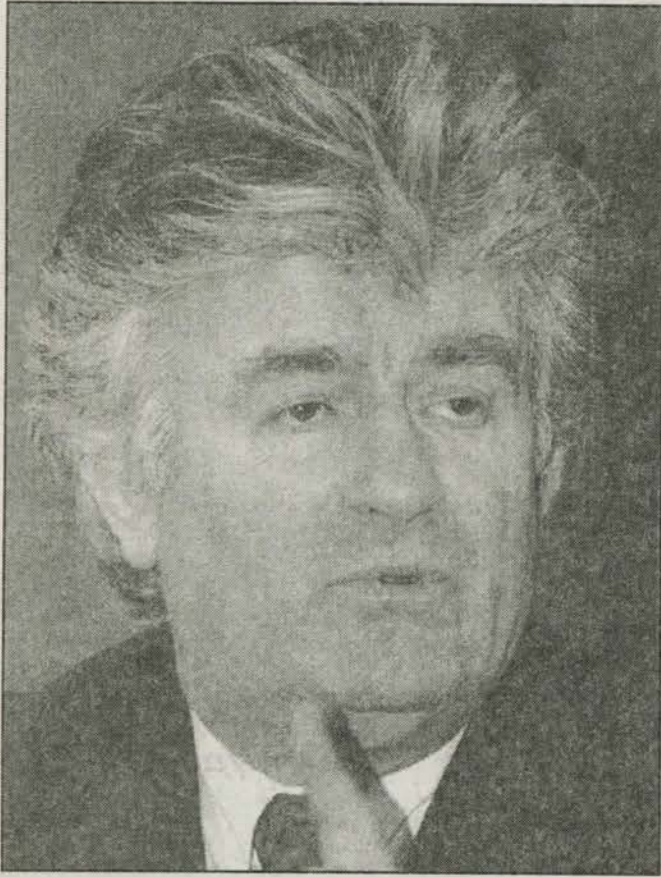


ПОЗИВ

СРПСКИМ ПАТРИОТАМА

Српска радикална странка са запрепашћењем и огорчењем је примила вест о одлуци Српске демократске странке да се из њених редова искључе др Радован Караџић и мр Момчило Крајишник и то због чињенице да их прогони Хашки трибунал. Радован Караџић и Момчило Крајишник представљају симболе борбе за слободу српског народа западно од Дрине и људе који су најзаслужнији за стварање Републике Српске. Њихово искључење из Српске демократске странке доказује да је власт у Републици Српској под потпуном контролом српских непријатеља, а политички морал, част и национални интереси које је Српска демократска странка некада заступала, бачени су под ноге западњачког окупационог гувернера Босне и Херцеговине Волфганга Петрича. Велика национална срамота је одбацивање и уклањање Радована Караџића и Момчила Крајишника из партије коју су створили и то у тренутку када због свог патриотизма страдају од српских непријатеља.

Српска радикална странка позива истакнуте српске патриоте и јунаке отаџбинског рата Радована Караџића, Момчила Крајишника, Ратка Младића, Милана Мартића и све друге часне и поштене Србе да приступе нашим редовима, да се учлане у партију српских радикала и тако наставе своју доследну националну политику. Српски радикали би њиховим укључивањем у редове Српске радикалне странке били изузетно почаствовани и посебно поносни.



ОВО СУ

СРПСКИ ХЕРОЈИ



"ПРИПОВИЈЕСТ" О ТОНИНУ И ГОРАНУ

Приликом последње посете Загребу, савезног министра иностраних послова Горана Свилановића више је интересовало да се извињава Хрватима за то што Срби нису пристали да по трећи пут у једном веку мирно пођу на клање, него да заступа интересе своје земље и својих гласача. Отворено ставши на страну усташа, Горан Свилановић, али и целокупна актуелна власт, јасно су свима дали до знања на чијој су страни. И ко то раније није знао - сада зна!

Средином децембра 2001. године савезни министар иностраних послова, Горан Свилановић, био је гост свог хрватског колеге Тонина Пицуле. То све можда и не би требало да буде уопште чудно, с обзиром на то да се српски народ сличних гадости до сада већ нагледао од актуелних носилаца високих државних функција, да није било две ствари, које су привукле пажњу како хрватске, тако и српске јавности. Загребачки лист „Национал“, код нас познат по томе што је разоткрио једну од највећих афера у претходних десет година објављујући низ чланака о повезаности хрватске власти, власти у Србији и Црној Гори са балканском дуванском мафијом, коју предводи контроверзни бизнисмен Станко Суботић Цане, ових дана је надугачко и нашироко писао о посети Горана Свилановића Загребу.

Питање број један

Неверицу, а потом и оправдано згражавање српске јавности, изазвала је једна изјава министра Свилановића, коју су брзо пренели, а затим још брже и заташкали овдашњи медији. Шта је то тако страшно изјавио министар ди-



пломатије? Рекао је: „У сећањима Срба су Јасеновац и нека друга места и то је оно што их је учинило мање људима и што их је навело да чине злочине“. Значи, по званичном ставу актуелне власти (јер, ваљда министар иностра-

них послова износи у јавности само званичне ставове своје Владе), Срби су чинили злочине над јадним усташама. Дакле, Срби су криви што нису по трећи пут у истом веку мирно, попут оваца пошли на клање, већ су се усудили да се бране! Велики грех! Вероватно је требало да Срби без отпора пусте усташе да по свом старом обичају покољу и њих и њихове најближе, па би министар Свилановић и његова братија на власти били задовољни. Свилановић није имао ниједне речи за невине српске жртве, али, барем према писању „Национала“, није штедео речи жаљења за изгинуле крвнике. Ту сад долазимо до следећег питања, које гласи: да ли је министар Свилановић тако ниско пао и плуноу у лице српском народу, па се „случајно“ извињавао Хрватима?

Свилановић се извинио Хрватима због наводне српске агресије, отприлике на исти начин као што се годину дана раније пред Стипе Месићем извинио и председник Црне Горе Мило Ђукановић. Ово извињење десило се пред малобројним хрватским новинарима, па је вешто избегнуто да о тој бруци и срамоти српска јавност сазна нешто више.



**Вероватно је требало да Срби без отпора пу-
сте усташе да по свом старом обичају покољу и
њих и њихове најближе, па би министар Свила-
новић и његова братија на власти били задовољни.**

Питање број два

Одговор на ово питање (поново кажемо: барем према писању загребачког „Национала“) гласи: ЈЕСТЕ. Свилановић се извинио Хрватима због наводне српске агресије, отпри-

лике на исти начин као што се годину дана раније пред Стипом Месићем извинио и председник Црне Горе Мило Ђукановић. Ово извињење десило се пред малобројним хрватским новинарима, па је вешто избегнуто да о тој бруци и срамоти српска јавност сазна нешто више. Према писању „Нацио-

нала“, током своје посете Загребу Горан Свилановић је у разговору са Тоном Пицулом изнео иницијативу да се „Хрватска“ и Савезна Република Југославија више ангажују око остварења пуне независности и побољшања односа са Унијом Босне и Херцеговине, на тај начин што би обе стране инсистирале на сарадњи са централном влашћу, а не са Републиком Српском, односно хрватским кантонима у оквиру Федерације Босне и Херцеговине. Запрепашћујуће је било то што се Свилановић, када је већ и отишао у Загреб, није ни сетио да постави питање окупиране Републике Српске Крајине (што би, додуше, мало ко од њега и очекивао), или макар повраћаја имовине и права Србима-повратницима. Али, заиста се томе нико од њега не би ни надао.

Усташе, једне и друге

Својим ставозима Горан Свилановић је јасно дао до знања на чијој је страни. Његова посета Загребу показала је још једном генерални став актуелне власти: Срби су криви за све, Срби су најгори народ на свету, зликовци које би требало сатрти. Међутим, истина је сасвим другачија. Истина је да је ова власт у ствари злочиначка, власт, која се ставља на страну душмана сопственог народа и која би и рођену мајку продала, ако би од тога било користи. Ни више, ни мање.

Вук Фатић

Саопштење за јавност Српске радикалне странке

ИЗЈАВА ГОРАНА СВИЛАНОВИЋА ЈЕ КРИМИНАЛНА И АНТИСРПСКА

Српска радикална странка указује домаћој јавности да се Горан Свилановић, актуелни министар иностраних послова Савезне Републике Југославије, својом јучерашњом изјавом, у којој је српско страдање и одбрану од усташких кољача прогласио ратним злочином, сврстао међу најгоре непријатеље српског народа.

“У сећањима Срба су Јасеновац и нека друга места и то је оно што их је учинило мање људима и што их је навело да чине злочине”, оптужује Свилановић Србе зато што нису поново хтели да буду овце које воде на клање, већ су били људи - што Свилановић није, и бранили су своје животе, животе својих најближих и свих Срба којима је по други пут запретио усташки погром.

Горан Свилановић нема ниједне речи за невинне српске жртве усташке агресије на Републику Српску Крајину, али зато тугује над Хрватима који су главом платили покушај још једног геноцида над српским народом, и тиме се сврстава међу поштоваоце хрватских злочинаца, поглавника НДХ Анте Павелића, команданта јасеновачког логора Вјекослава Макса Лубурића, те њихових наследника Фрање Туђмана, Стипе Месића и других.

СВИ СУ ОНИ МИРКО НОРАЦ

Док ДОС и даље "продаје" народу причу о перспективама добросуседске сарадње Савезне Републике Југославије и Републике Хрватске, власти у овој другој расписале су и Интерполу проследили нове потернице за још 29 лица српске националности, која су оптужена за наводне ратне злочине. Тако се укупан број Срба, које су Хрвати оптужили за тобоже почињене ратне злочине, попео до фантастичне бројке од 2.800 имена.

Средином новембра хрватска Влада је доставила Интерполу нових 29 потерница за Србима, који су тражени због наводно почињених ратних злочина приликом агресије усташких хорди на Републику Српску Крајину. Тако су се на потерницама, пардон, тјералицама, нашли Миле Паспаљ, некадашњи председник Скупштине Републике Српске Крајине, који је заједно са Глињанима Николом Тинтором, Петром Балтићем и Радом Баждарем оптужен за наводно мучење ратних заробљеника у Поправном дому у Глини. Хрвати траже и Дринка Травицу и Саву Сасића из Ервеника, који су оптужени да су „физички и психички малтретирали хрватско цивилно становништво“. (?) Њима је у Хрватској већ суђено, те су у одсуству осуђени на десет година робије. Тражени су и Мирко Бањеглава из Ловинца, Душан Будимир из Паланке и Жељислав Вујасиновић из Задра, због „физичког малтретирања затвореника у старој болници у Книну“. Божу и Илију Прибића из Зајева, Небојшу Грбића из Карловца и Неду Грбића са Плитвица Хрватска је (у одсуству) осудила на казну од двадесет година затвора, због на-

водног убиства 30 цивила. Такође, због „физичког и психичког злостављања“ Хрватска тражи и Николу Тинтора из Капне, Драгана Цвијетића и Вељка Тинтора из Бенковца, Славка Веселиновића из Голубића и Јова Новаковића и Мирослава Бабића из Доње Јагодине. На новој усташкој „црној листи“, сем ових, налази се још десет српских имена. Тако је листа људи за којима Хрватска трага достигла укупан број од преко 2.800 имена, Срба из Републике Српске Крајине, бранилаца отаџбине, којима Хрвати то никако не могу да опросте.

А кољачи на слободи

Са друге стране, хрватски кољачи, попут усташког генерала Анте Готовине или Мирка Норца на пример, још увек се, иако постоје чврсти докази о њиховој кривици, налазе на слободи. Додуше, Норац је формално у хрватском притвору, али по изјавама сведока, у његовом случају је притвор, очигледно, врло растељив појам. За поменути Норцем је због ратних злочина оптужницу подигао чак и Хашки трибунал, али је недуго затим напра-

сно случај предат хрватском „законодавству“. То уопште није чудно, јер је Хашки трибунал одавно познат искључиво као суд за Србе. Анте Готовина, за којим је такође хрватско правосуђе подигло оптужницу и који је био



„под паском“ хрватских власти, некако је утекао, те се сад не зна више ништа о њему, а понајмање где је. Говорка се да је можда поново отишао у Легију странаца, искористивши везе, које је имао од раније. Додуше, не би било немогуће чак ни да хрватски органи гоњења знају где се крије Готовина, али да се не журе много да га ухапсе. Напослетку, није он Србин. За истакнутим хрватским ратним злочинцима, какви су, на пример, њихов актуелни председник Стипе Месић, или Ивић Пашалић, Љуба Ђесић Ројс, Миле Дедако-





вић Јастреб (колач из Вуковара), Анте Башић (вођа усташких постројби „праваша“), Бошко Рамљак и тако даље, никоме никада није пало на памет да распише потерницу, нити да суди у одсуству.

Битнији су „добросуседски“ односи

Да зло буде још црње, актуелна власт у нашој земљи склонија је да из-

ручује Србе, него да их брани, што је на делу и доказала. Због чега ДОС није, као одговор на хрватски безобразлук, расписао потернице за хрватским ратним злочинцима, пре свих за Стипе Месићем, ако ни због чега другог, онда због организовања теро-

ристичких усташких група, које су упућиване у ову скраћену, авнојевску Србију за време рата, и због чега те потернице није упутио Интерполу, као Хрвати? Вероватно због тога што су ДОС-у битнији називи „добросуседски“ односи са зликовцима, битније им је шта ће Америка да каже, него да штите интересе српског народа. Да направимо малу дигресију. На усташки „Дан домовинске захвалности“ је хрватски председник Владе Ивица Рачан глумио на кинског тврђави Фрању Туђмана, булазнивши о некаквом „ослобођењу“ Хрватске 1995. године (вероватно је мислио на окупацију Републике Српске Крајине и покољ српске нејачи током „Олује“). Ако је Савезна Република Југославија била гарант Венс-Овеновог плана, онда је логично да има и обавезу да кривично гони све хрватске злочинце, који су одговорни за несрећу и страдања српског народа и Републике Српске Крајине. Када већ режим Социјалистичке партије Србије, ЈУЛ-а и Нове демократије није имао храбрости то да спроведе, плашећи се ко зна чега, шта онда чека ова нова, наводно „демократска“ власт?

Епилог

У вези ДОС-а и власти у Хрватској не би требало гајити никакве илузије. Од њих се Срби могу мало томе доброме надати, а све лажне приче требало би оставити по страни. За крај, по свему судећи, однос Хрвата и ДОС-а према Србима би се можда најбоље могао описати натписом са плаката, који су у Хрватској осванули почетком 2001. године: „СВИ СМО МИ МИРКО НОРАЦ“. Дакле, сви су они Мирко Норац. А можда и гори.

Вук Фатић



ХРВАТСКА "ДЕМОКРАЦИЈА" НЕКАД И САД

У Хрватској сада живе исти људи који су учествовали деведесетих година у зверским злостављањима и прогонима Срба са својих вековних огњишта. Хрватске власти данас покушавају наводним суђењем оптуженима за злочине у сплитском логору "Лора" претећи сведоцима да избришу своју кривицу услед "недостатка доказа".

Од 1992. до 1997. године у сплитском логору „Лора“ било је заробљено 1.005 људи (српских цивила, војника бивше ЈНА, резервиста из Црне Горе). Они су били злостављани на најсвирепији начин, тако да су многи изашли као стопостотни инвалиди. „Лора“ је био најтежи и најзлогласнији логор на подручју бивше Југославије, јер су примењивани најекстремнији поступци и методе мучења који су човека уништавали физички и психички.

На месту начелника Управе Војне полиције хрватског Министарства одбране, налази се Мате Лаушић, бивши Туђманов телохранитељ, човек заслужан за скривање и одобравање злочина почињених над Србима. Рачанова влада је покренула наводне истраге против ратних злочинаца не због свог става, већ због притиска међународне заједнице, приводећи стражаре и ситне криминалце, прикривајући њихове надређене попут Мате Лаушића. Данас сплитски адвокат, а некада генерал

ште, већ и гробље. Број жртава још увек је непознат. Михаел Будимир, заповедник 72. бојне Војне полиције, у Хрватску је почетком деведесетих дошао из Немачке, где је осумњичен за саучесништво у убиству што је вероватно послужило као добра препорука да се постави на нову, истакнуту дужност у Војној полицији. Са места заповедника управљао је свиме што се дешавало у војним логорима у Сплиту, Шибенику и Задру.

Суђење као фарса

Жупанијски суд у Сплиту покренуо је поступак против осморице бивших хрватских војника и полицајаца оптужених за ратне злочине у сплитском логору „Лора“, 1992. године. Група непознатих лица у ходнику овог суда припретила је сведоку Миросаву Каталини који је чекао да да исказ, да „не га скратити за главу ако проговори о особама које су га мучиле и које је ви-



Мате Лаушић – крвник из „Лоре“

Преживели логорашки изнели су податак да су их мучили људи старости између 20 и 30 година. То значи да у Хрватској сада живе исте генерације људи у којима је уграђена патолошка мржња према српском народу и које су линчовале и протеривале Србе са вековних огњишта. У злостављањима нису учествовале само хрватске власти, већ и хрватски народ. Мештани су нападали измучене логораше чим би сазнали да су Срби, наговарали су чак и малолетну децу да их вређају и шутирају. Болничко особље, сестре и лекари, уместо да их прегледају и лече, констатовали су да нису добили довољно батина и да су у одличном физичком стању и поред јасно видљивих трагова мучења. То се није дешавало пре стотину, већ пре свега неколико година. Данас у Сплиту горе свеће као помен.

Све је сакривено иза тзв. хрватске "демократије" у чему им, као и претходних година, помажу разноразне међународне организације које се такође "боре" за људска права. Очигледно је да Срби немају право да говоре и да изнесу истину о тортури која је спровођена над њима у Хрватској и која није почела пре неколико година, већ много раније.

хрватске војске Јанко Бобетко је такође био упознат са дешавањима у „Лори“, као један од учесника. Службено, у „Лори“ су усмрћене три особе, али се зна да је логор био, не само мучили-

део у „Лори“. То је доказ да је целокупно суђење само фарса и да не постоји разлика између претходне и садашње власти у Хрватској, јер садашња власт прикрива злочине својих претходника.



не жртвама, већ њиховим мучителјима. Грађани се солидаризишу са убицама. Сплитско-далматински жупан, Бранимир Лукшић, посетио је осумњичене за злочине над српским цивилима, поклонивши им роковнике и телефонске картице. Том приликом је изјавио да се нада да ће те „хрватске бранитеље, после објективног налаза суда, скоро видети на слободи“.

Да ли је мржња према српском народу одједном нестала из тих људи и да ли су нам сада постали пријатељски наклонени, као што је њима наклоњена садашња власт у Србији, са којом заједнички покушавају да Србе прогласе јединим кривцима за све злочине?

Прича преживелог логораша

Преживели логораш сплитског логора „Лора“, Драго Дамјанац, ухапшен је пре избијања тоталног рата, на редовном радном месту у Мостару у војној униформи, под оптужбом да је клао и убијао. У књизи „Од логора до логора – црна Лора“, најпре је описао „добродошлицу“ у Сплиту: „Леђа ишарана палицама, црномодра од подливене крви. Вене на рукама и ногама набујале као прољетни потоци. Тијело ишарано и црвено... Па ипак, то је био само почетак мука, односно сплитска добродошлица...“

... Морам констатовати да то није било званично испитивање него сурово изживљавање и задовољавање болесних. Питао сам се каква им је то игра. Постоји ли на свијету ишта суровије? Уочио сам да су то млади људи, много млађи и од мене. Одакле им толика суровост и усташлук? Као да су се задвојили у Другом светском рату...

... Није ми падало на памет да бројим колико смо батинашких посјета имали (у једној ноћи и у једном дану) али, по сећању и причи осталих лого-

раша у „Лори“, „оброци“ су трајали по петнаестак минута, а у њима су, углавном, учествовала четворица, односно тројица или петорица усташа. Ти „оброци“ како сам их називао, били су временски тако распоређени да нисмо имали када отплатати претходну тортуру, а већ су долазили други и отпочињали нова малтретирања.

... У сплитској болници „једна од присутних жена је наговарала је своје рођено дијете од десетак година да ме пљуне и шутне ногом...“

... Ох, каквих сам све доживио поступака и чуо коментара од „цивилизованих“ Сплићана? Закључио сам да су „добро“ кренули са младом „демократијом“.

... Једном приликом су се најгорима показали мјештани. Чули су ваљда ко смо и одакле смо, па су се скупили да нас линчују. Тог дана, прије њиховог упада, чули смо галаму, псовке, лајање паса, лавез жена... Провиривао сам између дасака на прозору и примјетио групу мушкараца и жена окупљену испред зграде. Псовали су и пријетили. Наваљивали су да продру до нас, али им стражари то нису дозвољавали. Отпочели су међусобну расправу. У рукама су држали мотке и убијали стражаре да их пусте у просторију у којој смо се налазили. Примјетио сам како је једна жена пришла стражару и почела да га моли: „Пустите ме да само једном од њих откинем ухо“.

Биц и хемијска оловка

Представници Међународног црвеног крста су посећивали логораше који су им показивали своја изгладнела тела прекривена модрицама, због чега

су касније били изложени најстрашнијим мукама. Ризиковали су надајући се да ове посете представљају спас. Једино што су добили био је један биц за бријање и једна хемијска оловка за писма која никада нису стигла њиховим породицама.

„Велику радост и спас сам осетио када нас је посетио представник Међународног црвеног крста. Ко да сам све муке на тренутак заборавио. Регистровани су нас, и то је за нас био извјестан траг спасења. Први пут смо могли породицама послати изненадне поруке. Околину срца ми је загријала нада да ће ове логорашке муке престати и да ћу се са породицом састати. Док сам им писао писмо, чинило ми се да сам боравио са њима. Прострујала ме некаква радост због првог „контакта“ са њима. Тако сам мислио, али тако није било. Они ову радост нису осетили, јер моју поруку никад нису ни добили...“

Као корист од њихових посјета добијали смо и по један биц за бријање и хемијску оловку“.

Имена мучитеља у логору

Дамјанац наводи имена полицајца, стражара, као и људи који су повремено навраћали (међу њима и унук Андрије Артуковића), да би мучили логораше:

„Иван Носић, високи и снажни полицајац, мало дуже ковраве косе и пискавога гласа – што је одударало од његове физичке конструкције, немилосрдно је растурао логораше, нарочито у првим данима боравка у логору. Када је приликом испитивања, сазнао да ми је недавно умро отац стално ме је нагонио да пјевам њима омиљене пјесме. Био је немилосрдан и крволочан, и неумољив у ширењу усташке пропаганде.“

Недо Матић, каратиста, набијени полицајац осредњег раста и хладног погледа. Ударао је подмукло, примјењивао ударце које до сада није могао користити. У руци је увијек носио кратку бијелу палицу. Логораша ће његове ударце дуго да памте, сем оних који су подлегли.

На месту начелника Управе Војне полиције хрватског Министарства одбране, налази се Мате Лаушић, бивши Туђманов телохранитељ, човек заслужан за скривање и одобравање злочина почињених над Србима. Рачанова влада је покренула истраге против ратних злочинаца не због свог става, већ због притиска међународне заједнице, приводећи стражаре и ситне криминалце, прикривајући њихове надређене попут Мате Лаушића.

Стипе, (нисам му запамтио презиме), високи дугокоси полицајац, бијаше међу најекстремнијим у логору. Тукао је неуморно. У ноћним сменама доводио је и своје кафанске пријатеље, да се над нама иживљавају. Дозвољаво је притвореним припадницима хрватске војске да нас малтретирају и тучу. Наслађивао се тиме да нам нанесе што више бола, и уживао у тучама од помрачења до зоре. У току његовог дежурства логораша нису имали мира. Ако нису ударани на ногама су стајали до сванућа, пјевали, мјаукали, ревали, лајали... - све по његовој наредби.

Мате Бегич црнокоси полицајац са крештавим бојом гласа и косом зачешљаном у страну, као у Хитлера. Уживао је у мучењу и понижавању логораша. Тукао је безосећајно, малтретирао и понижавао неписиво. Ноћу би сви логораша препознавали његов глас јер је био специфичан...

Међу њима били су и Анте Шуњић, Крешо Михаљевић, Пивац, Бобан, Бранко Ереш.

Методe мучења

„Примјењиване методе би се у основи могле подјелити у две групе: физичко злостављање и психичко малтретирање. Поступци физичког мучења: грубо хапшење и заробљавање, ударци шакама, ударци ногама, шамарање, ударци полицијским палицама, ударци каблом за струју, ударци моткама, држалицама и летвама, ударци палицама за безбол, ударци лисицама, ударци пајсерима, ударци предметима који се нађу при руци, мучење струјом, малтретирање на влажном и

УНУК АНДРИЈЕ АРТУКОВИЋА

“Мучили су нас и неки други усташки кадрови, које су полицајци самоиницијативно доводили или притворили. Да ли су нам дошљаци били увек исти, или су се мењали нисмо могли сазнати, нису се позивали по именима, нити су се представљали. Само се једном приликом представио унук Андрије Артуковића.

У ствари, њега је случајно представио један од полицајаца, рекавши да имамо част да нас бије унук Андрије Артуковића. Био је то веома млад и лијеп момак. У ћелију је ушао тихо, као да је нешто тражио. Дуго нас је загледао, једанпут, па други пут, а онда се у једном тренутку огласио: “Тебе ћу ноћас заклати”, проговорио је и показао прстом на мене, а потом из ћелије изашао.” (Драго Дамјанац)

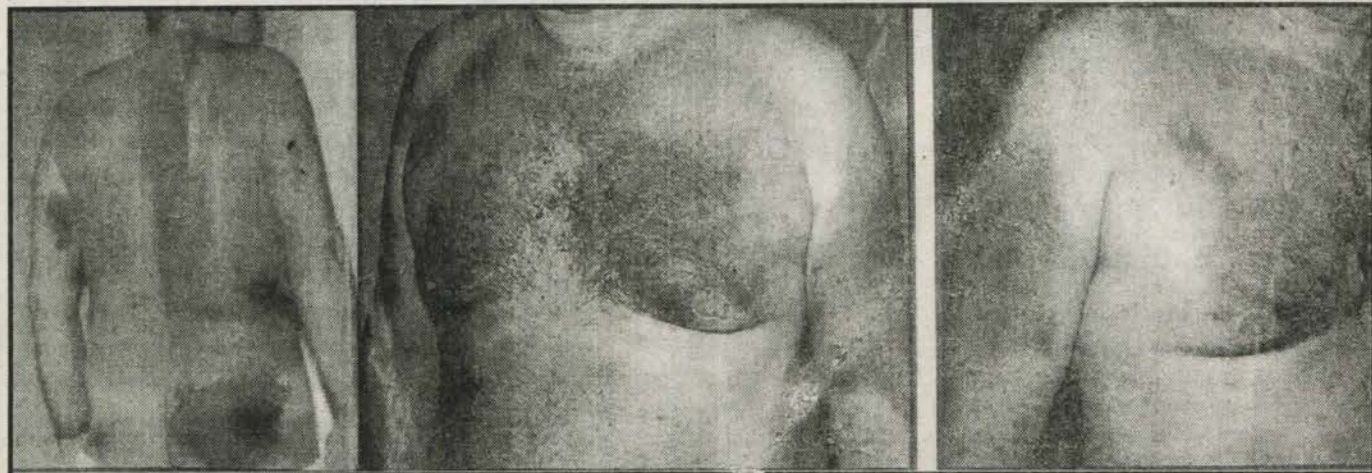
наелектрисаном телиху, формално вјешање и туча логораша, батињање по длановима, онеспособљавање шаке, онеспособљавање осталих органа, вађење зуби, мучење главу, мучење уз оброке, мучење храном, исхрана шампоном, испаша траве, сипање соли у уста, засипање песком, мужење жеђу, гушење гасом, мучење нехигијеном, купање ватрогасним пимрковима, чишћење клозета, забрањивање одлазак у клозет, мучење условима смештаја, мучење неспавањем, клечање на песку, мучење физичким пословима, скупљање опушака, гутање запаљених цигарета, гашење цигарета на логорашком телу, сексуална малтретирања, сисање прстију, обједовање са псом,

урезивање знакова (ћириличног слова С ножем на челу), кидање ушију, забијање клинова под нокте, кидање прстију, вађење очију, одсецање глава, везивање за аутомобиле, вешање логораша по дрвећу, пуцање у утробу, бацање у јаме, спаљивање затвореника...

Исповест Ђорђа Катића

Ђорђа Катића, хрватска војна полиција је, у августу 1992. године, око 10 сати ујутру одвела из стана у логор Лору, где је био зверски мучен. Истовремено, његова породица је била застрашивана, а полиција му је претресала стан. Мучењима у логору претходило је отпуштање с посла, као и избегава-

“Највише ме боли то што сам оптуживан за клања и убијања, а заробљен сам прије избијања тоталног рата, на редовном радном мјесту у Мостару. Такође ми је криво што Хрватска никада није оптужена за умјешаност у ратне сукобе у бившој Босни и Херцеговини, а већина наших херцеговачких мученика је највише страдала и пропатила у хрватским логорима, нарочито у “Лори” крај Сплита и Керестинцу код Загреба.” (Драго Дамјанац)



"Код једног усташе примијетио сам како о ланчићу виси мали прст, као привјесак, на прсима, што значи да се воле китити људским органима и уживати у геноциду."

"Изненађујуће је и то да су мучитељи били веома млади људи, од 20 до 30 година старости. Старијих од 30 година било је свега четири до пет. То значи да усташлук није излапио и да се у Хрватској рађају и школују нови екстремисти."

ње породице Катић од стране комшија и мештана са којима су, до тада били у добрим односима. Катићевог сина, у средњој техничкој школи, деца су хте-ла да убију чекињем. Једва је успео да побегне. По изласку из „Лоре“, европски посматрачи, саветовали су Катићу да напусти Хрватску. Најпре је отишао у Енглеску, а затим у Аустралију, где сада живи као инвалид, са трајним физичким и психичким последицама.

Хрватско правосуђе данас

Врховни суд Хрватске потврдио је пресуде Жупанијског суда у Задру против шесторо (од осамнаесторо) Срба који су проглашени кривим за наводне ратне злочине у Шкабрњи. Тиме је пресуда задарског Жупанијског суда постала правоснажна. Осудени су на казну затвора од 20 година Горан Опачић, Бошко Дражић, Зоран Јанковић, Мирко Драча, Нада Пуповац, Бура Косовић и то у одсуству.

У Мађарској је, крајем маја, ухапшен Момчило Драча и на захтев хрватског Министарства правде изручен Хрватској, о чему се до скоро није ништа знало. Он се сада налази у затвору задарског Жупанијског суда.

Швајцарске власти изручиле су Зорану Банић, коју је задарски Жупанијски суд осудио у одсуству на 20 година затвора, због наводних злочина над 43 хрватска цивила у Шкабрњи код Задра 1991. године. Зорана Банић се сада налази у затвору у Задру. Ухапшена је на аеродрому у Цириху, на основу међународне Интерполове потернице.

Норвешка полиција, на аеродрому поред Осла ухапсила је Горана Буру из



Хрватски судови доносе пресуде Србима оптуженим за наводне ратне злочине и то у одсуству. На хиљаде потерница је достављено Интерполу од стране хрватског правосуђа. На њима се налазе имена Срба од којих неки нису међу живима, а неки су чак били ослобођени војне обавезе.

Штиткова, осумњиченог за ратне злочине у Хрватској. Тужилаштво у Шибенику сумњичи Буру да је на смрт претукао једног мушкарца.

На територији општине Славонски Брод, откривено је петнаест поједи-

начних лешева и две масовне гробнице српских цивила с подручја општина Модрича, Дервента, Оаци и Српски Брод. Влада Хрватске не дозвољава да се тела есхумирају. Станари оближњих кућа потврђују да се ископавања врше искључиво ноћу, сакривена од јавности. За 164 лица из поменутих општина још се трага, иако су одведени из кућа пре девет година.

Ово су само неки примери спровођења међународне „правде“ над Срби-ма. Пошто садашња ДОС-ова власт зна колико су тзв. злочина починили Срби, да ли су им њихови пријатељи саопштили колико су Срба уништили у овом веку, или немају још прецизне податке пошто процес није завршен. Све ово није спречило ДОС-ову власт у хитању у Хрватску, ради „успоста-вљања добросуседских односа“.

Весна Марковић
Зоран Вујасиновић



КРСТОНОСНИ МАЧ ВАТИКАНА

На овим просторима, где су се сукобили интереси западне цивилизације и азијатске деспотије, православље је било изложено беспризорној асимилацији а словенство миноризацији и перфектуацији. Најнезавиднији положај је имала српска држава која је представљала словенску оазу на територији у којој је римокатоличка власт већ увелико успостављена.

Тачна констатација да је „највећа културна тековина византијске цивилизације управо, то што је дала Словенима хришћанство“ (Билингтон) има посве особено културолошко и историјско значење за народе словенског



Папа Јован Павле Други
и Џорџ Буш

порекала на Балкану. Хришћанство је сте надоградило и проширило видике словенског света, што се уосталом, догодило и са другим народима који су се суочили са хришћанском филозофијом. Међутим, подела хришћанске заједнице (самоиницијативно издвајање Римске цркве 16. јула 1054. године – та-

козвана Велика Шизма) имаће за наше народе исто толико пресудан значај, колико и чин примања хришћанства, само не у духовном колико у историјском смислу речи. Римска црква је управо овде спроводила примену својих прагматских начела, вршила

строгу поделу света према православном, односно католичком црквеном обреду. Стицајем историјских околности српски народ, на границама своје матичне државе, биће: изложен римокатоличком прозелитизму – са различитим менама у интензитету – све до половине двадесетог века. Тако је филозофија хришћанске љубави, из првобитног стања духа културе (онога који стреми идеалном), ретроградно еволуирала у стање цивилизацијских законитости (тежњи окоштавања културе). Опредељење за цивилизацијски поглед на свет допринело је издвајању Римске цркве, њеном прагматском устројству, затим комфоформистичком духу, онда политичким амбицијама и најзад, што је неумитан и трагичан сапутник цивилизације, прогromима и ратовима. Све је то, нормално, имало последица и за развој духа културе у ужем (уметност речи, филозофија, сликарство, музика) у ширем значењу (култура односа према људима, култура националних заједница, култура моралности, или човеков стваралачки свет уопште). Од 1054. године све ће се више издвајати, и удаљавати, католич-

ка Европа (у том смислу је и развој европске културе у ствари, до протестантизма, развој католичке културе) и православни Балкан (као део те исте Европе). Православном свету европског континента црква прозелитичких погрома (и верских ратова међу



Фрањевац Влахо Маргетић присилно покрштава Србе у Миклеушу 21. XII 1942.

Присилно покрштавање Срба била је главна делатност католичке цркве у НДХ

католичким земљама) – неће дати прави значај у историји и развоју медитеранске цивилизације, па тако и европског западног духа.

Католичка хришћанска Европа се, отуда, много више занимала за античку, египатску (иако је ислам одузео Египат хришћанству), или хетитску културу неголи за византијску филозофију или уметност православних народа – без чијег би доприноса култура католичке Европе била успорена у откривању нових духовних вредности што ће их хуманизам и ренесанса успоставити. Прецизније, успостављена је супериорна католичко-хришћанска Европа која ће, све до стварања прекоморских сила, бити центар света.

Покрштавање, које ће се кроз спасавање душе "а не тела" обновити у масакру хрватске усташке војске, има дугу традицију у историји цркве римског обреда. У периоду верског преваспитавања и покрштавања Римска црква је почела са применом такозваних "олтара љубави", односно постављања римокатоличких олтара у православне цркве у којима се онда, одвијају заједничке молитве. На тај начин је православљу, у чијој јурисдикцији остане храм, одузета "оригиналност у инсигнијама" унутрашњости храма, и посведочена моћ Римске цркве, јер сличних појава наметања православних олтара нема у историји цркве на нашем поднебљу. Ови "олтари љубави" постављани су од цркве Св. Текле (у Сутомору, Црна Гора), до црква на Хвару, у Шибенику, Задру и Трогиру.

Распеће и мач

На овим просторима, где су се сукобили интереси западне цивилизације и азијске деспотије, православље је било изложено беспризорној асимилацији а словенство миноризацији и перфектуацији. Изузимајући Русију, која се развијала независно од римске и византијске империје, сви остали словенски народи били су или део римске католичке империје, или гранични део те империје. Управо зато, најнезавиднији положај је имала српска држава која је представљала словенску оазу на територији у којој је римокатоличка власт већ увелико успостављена. Чак и у време свог државотворног успона Србија је била изложена римском прозелитизму (Душанов законик је, између осталог, доказ одбране против папске цркве), а са појавом Турака-Османлија и пропашћу српске државе историјска судбина дела српског народа одвијале се у сенци римске хришћанске политике.

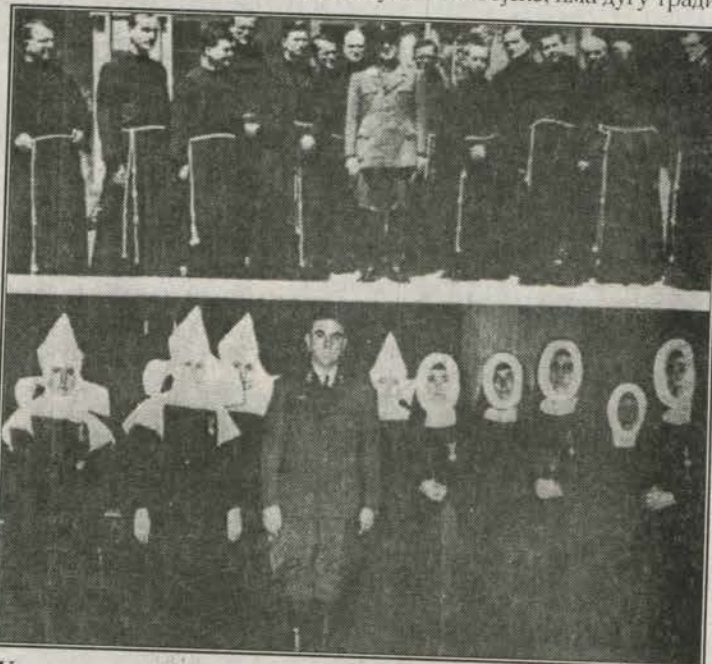
Убрзо после битке на Косову уследиле су све чешће сеобе српског народа, који се склањао испред милитантних „носилаца свете сабље ислама“, што је случај и данас у времену ревитализираног исламског фундаментализма у Босни и на Косову. Срби су се селили самоиницијативно или организовано (уз представнике цркве и власти, па чак и са династијама), али су и присилно насељавани на опустошене територије јер су били потребни Турцима због опскрбе. Срби у новим насељима по правилу одмах подижу цркве (последња сеоба је одлазак Црногораца у Перој, Истра, 1657, када подносе и захтев за дизање цркве), јер у времену богатом несигурношћу и страдањем духовни живот је представљао једину извесност. Из тог мартријског перио-

да и потиче нераскидива веза између Срба и њихове цркве и њихове вековне снаге да се одупиру римокатоличкој пресији.

Сеобни народ је, од краја 14. века, долазио у крајеве где је већ постојало српско становништво (у Срем – који су Турци освојили након пада Београда 1521, у Бачку – коју су заузели 1541, у Славонију – која постаје турска провинција 1543, у Банат – који су Турци освојили после пада Темишвара 1532), у крајеве где је постојало нероманизовано становништво (тзв. „Морлаци“, „Мавроласи“ у Далматинској загори) и у крајеве одакле се склонило словенско становништво римокатоличког обреда (Далматинско приморје). Нормално, поремећаји на политичкој карти Европе условиће и сличне миграције из Херцеговине ближе утврђеним градовима средњег Јадрана (Задар, Трогир, Сплит, Клис) где је још од 10. века поред православних Грка било и Срба. Да ово није спорно доказују како озаконене наредбе (донете на појединим саборима) тако и мисије инквизитора који су прогнали „Србе шизматике“.

Православни народ је, након поделе хришћанске заједнице, посебно у Бококоторској области и Дубровнику

био изложен римокатоличком верском преваспитавању. Срби су, на пример, могли стећи право грађанства у Дубровнику једино примањем римокатоличке вероисповести. Околна српска насеља, изнад Дубровника, покатоличена су у 14. веку, као и Стоњани (у Стону је постојао православни манастир Св. Николе) о чему сведоче и два документа писана на латинском, из 1347. и 1394. године. На острву Мљету био је манастир Св. Богородице (коме је Стефан Првовенчани даровао многе задужбине) који је, пошто није порушен, претворен у римокатолички самостан. Српско становништво у Конавалу је дефинитивно покрштено у 15. веку, када је (1446.) био и последњи помен конављанском православном свештенику Божидару Троковићу. Покрштавање, које ће се кроз спасавање душе „а не тела“ обновити у масакру хрватске усташке војске, има дугу тради-



Усташки поглавник Анте Павелић и католичко свештенство

цију у историји цркве римског обреда. У периоду верског преваспитавања и покрштавања Римска црква је почела са применом такозваних „олтара љубави“, односно постављања римокатоличких олтара у православне цркве у којима се онда, одвијају заједничке молитве. На тај начин је православљу, у чијој јурисдикцији остане храм, одузета „оригиналност у инсигнијама“ унутрашњости храма, и посведочена моћ Римске цркве, јер сличних појава наметања православних олтара нема у историји цркве на нашем поднебљу. Ови „олтари љубави“ постављани су од цркве Св. Текле (у Сутомору, Црна Гора), до црква на Хвару, у Шибенику, Задру и Трогиру.

У следећем броју: „Сабори и аријевска авет Рима“.

САМО СТАРОСТ СРБИНА СПАШАВА

Да ли су се променом режима у Савезној Републици Југославији и Хрватској створили услови за бољи живот Срба-повратника у окупираној Републици Српској Крајини, или су све то приче за малу децу? Како ствари стоје, чињенице говоре да је доласком на власт владе Ивице Рачана ситуација, барем што се Срба тиче, додатно погоршана, чему је допринела и потпуна незаинтересованост за овај проблем актуелног режима у Србији и Савезној Републици Југославији.

Када су 1995. године, уз асистенцију НАТО, а пре свега Сједињених Америчких Држава, усташке трупе нападе и окупирале Републику Српску Крајину, из њеног западног дела је, због страха од хрватске каме, избегло готово целокупно српско становништво. На својим огњиштима остало је само неколико стотина старих и немоћних, који нису могли да издрже егзодус, уздајући се само у небо да ће преживети најезду усташа. Некима је небо помогло, али, нажалост, многим није.

Неко време након „Олује“ Хрватска је, ваљда покушавајући да пред светом спере са себе одговорност за мучну слику изнурених и каменованих избегличких српских колона, јавно огласила позив свим избеглицима да се врате, обећавајући им, између осталог, да ће им куће, оштећене за време и након окупације Крајине, бити поправљене уз помоћ хрватске Владе. Међутим, да је то само прича за малу децу убрзо је показала сурова реалност.

Нема повратка за Србе

Истина је да хрватска окупациона власт баш и не жели да поново гледа

Србе на њиховим огњиштима. Додатни проблем представљају и Хрвати, повратници из иностранства, који су се бесправно, а уз благослов Хрватске, масовно насељавали по напуштеним српским кућама у Српској Крајини и који сада нису вољни да их врате законитим власницима. И оно мало Срба, којима је Хрватска дозволила повратак, углавном су људи за које се не може рећи да су баш у „цвету младости“. Политика хрватске усташке државе је, очигледно, да се не дозволи већи повратак Срба у Крајину. Према подацима којима располажемо, а који су и у штампи објављени, од „Олује“ па до данас на Кордуну је Хрватска, упркос свим обећањима, обновила кућу само једној особи српске националности. Тај „феномен“ забележен је у Банском Моравцу 1996. године. Да ипак ни то није баш сигурно показало се када је откри-



вено да је у питању жена, која живи у мешовитом браку са Хрватом. Поразом Хрватске демократске заједнице на изборима и доласком на власт владе предвођене Ивицом Рачаном, пропаганда се размахала, те су се нови хрватски властодршци покушали представити свету, па и Србима, као реформска снага, која нема ништа са политиком коју је у прошлости водила Хрватска. Тада је порасло интересовање Срба за повратком на своја огњишта. Али да то није како се чини, доказало се када су почела масовна хапшења српских повратника, који су се затекли на територији под хрватском контролом и које су Хрвати оптужили за наводне ратне злочине. Убрзо су уследиле и многобројне потернице, које је Хрватска расписала за више од 2.800 Срба, такође их оптужујући за наводне ратне злочине. Такав поступак баш у том тренутку јасно је говорио колико

Политика хрватске усташке државе је, очигледно, да се не дозволи већи повратак Срба у Крајину. Према подацима којима располажемо, а који су и у штампи објављени, од "Олује" па до данас на Кордуну је Хрватска, упркос свим обећањима, обновила кућу само једној особи српске националности.

Поразом Хрватске демократске заједнице на изборима и доласком на власт владе предвођене Ивицом Рачаном, пропаганда се размахала, те су се нови хрватски властодршци покушали представити свету, па и Србима, као реформска снага, која нема ништа са политиком коју је у прошлости водила Хрватска. Али да то није како се чини, доказало се када су почела масовна хапшења српских повратника.



је и Рачанова Влада вољна да толерише српска грађанска права.

Без струје и воде

Пример за то је село Ласињски Сеничак, на Кордуну. Најмлађи повратник у то село је педесетогодишња Милица Ромић, која спада у неколицину, којима је хрватска „демократска“ власт дозволила повратак. Она и њени сапатници живе у збрда-здола поправљеним кућама, преживљавајући од хуманитарне помоћи. Запослене Србе или децу ту је немогуће срести. Што се тиче обнове кућа, оне су заиста „обновљене“, али тако што је, на пример, уместо прозорских стакала стављен најлон, тек да не прокишњава. Према хрватској евиденцији, за све ове године у Крајину се вратило сто хиљада Срба. Наравно, то је далеко од истине. Нова хрватска власт намерно не жели да обнавља српска села, па њих две стотине нема ни струју ни воду. Иначе, на каква-такав кров над главом Срби повратници могу да рачунају само уколико су имали приватну кућу, која није „заузета“ од Хрвата или до темеља срушена, јер Хрватска станарско право Србима не признаје. Постоје подаци чак и да је интензитет повратка Ср-

ба у Крајину био много већи за време власти ХДЗ-а, него данас.

Пример Ђорђа Коркута

Срби повратници данас су углавном у Војнићу, Вргинмосту (или Гвозду, како су га усташе назвале) и Крњаку. Мало ко од њих може добити посао. Плату себи могу обезбедити само изроди, који су се нашли на листама Рачанове Социјалдемократске партије, која је на власти у Хрватској. Ђорђе Коркут, Србин-повратник у Вргинмост, по занимању је шумар, а сада се издржава помоћу хуманитарне помоћи. Некада је поседовао имање и две куће, али сада су у њима Хрвати насељени из Херцеговине. Ђорђе већ четири године покушава да дође до свог власништва, али безуспешно. „Прошао сам сву процедуру за повраћај имовине, али ништа. Но, ја ћу у своје власништво ући кад-тад. Људи који живе у мојој кући не желе ме видети ни на кућном прагу, али они знају да то ни-

је њихово“, каже Коркут. Када се човек покуша распитати код „нове хрватске власти“ откуд толико потешкоћа, са којима се суочавају Срби повратници, оправдања се углавном свде на то да је за све крив „бивши режим“. Звучи познато, зар не?

Незаинтересованост досове власти

Ни нове власти у Савезној Републици Југославији и Републици Србији ни су баш вољне да помогну Србима у окупираној Српској Крајини. Сва њихова активност своди се само на жалопјек по новинама, али нема никакве конкретне акције. И ДОС, као и њихови хрватски пријатељи, оправдање и кривце за све проналасе у бившој власти, која је, у овом случају, како кажу, била „непријатељски настројена према међународној заједници“. Али зва-



нична политика досове власти захтева што већу сарадњу између Савезне Републике Југославије и Хрватске, без обзира на шестогодишњу окупацију најзападније српске државе, без обзира на све српске жртве и без обзира на проблеме, са којима се суочавају преживели. Када се све то има у виду, јасно је да будућност Срба у окупираној Републици Српској Крајини није нимало весела. Остаје само нада да ће историја ипак једног дана преломити у корист нашег народа. Док се то не деси, остаје нам само да се надамо и да не заборавимо.

Вук Фатић

ЗЕМЉА НА ПРОДАЈУ

У времену које нам тек предстоји не би требало нимало да нас изненади ако се у фамозној новоформираној Скупштини Косова током доношења одлуке о отцепљењу Косова и Метохије од Србије и Савезне Републике Југославије, гласовима "ЗА", који су обезбеђени из редова шиптарских политичких партија, придруже и гласови посланика ДОС-а, то јест Коалиције "Повратак".

На Косову и Метохији су 17. новембра у организацији УНМИК-а одржани избори, које је признала и актуелна власт, дајући им тиме легитимитет, на штету државних и националних интереса.

Након одржаних избора за „Скупштину Косова“, на којима су, не би ли се додворили својим западним газдама, толико инсистирали представници овдашње власти, ситуација је следећа: највећи број посланичких места освојила је Демократска лига Косова Ибрахима Ругове, за њом следи Демократска партија Косова терористе Хашима Тачија, затим ДОС-ова и СПО Коалиција „Повратак“, а ту је и Али-

јанса за будућност Косова Рамуша Хајрадинаја на четвртном месту. Конституисање те и такве Скупштине Косова обавиће се крајем децембра 2001. године, најкасније 30 дана од званичног проглашења резултата минулих „избора“. Мандат посланицима ове „скупштине“, према Хакеруповом такозваном „Уставном оквиру за привремену самоуправу Косова“ (који је Народна скупштина Републике Србије одбацила, што ипак није спречило ДОС да учествује на изборима 17. новембра) трајаће три године. Скупштина ће имати седмочлано председништво, а председник Скупштине биће из редова странке са највећим бројем гласова на

према Србији и Савезној Републици Југославији. То ипак није поколебало савезног министра иностраних послова Горана Свилановића да му након избора у име ДОС-а упути честитку, као председнику странке која је освојила највећи број гласова. Да ли је случајност што је баш министар спољних послова то учинио, као да се ради о изборима у некој страниој земљи? Ко је луде нека у случајност верује. Са друге стране, Демократска партија Косова председника Косова предлаже вођу терориста из такозване „Ослободилачке војске Косова“, Хашима Тачија, док је Хајрадинајева Алијанса за будућност Косова као председничког кандидата истакла Фљору Бровица исту ону коју је председник савезне др-

Да ли је случајност да је баш министар иностраних послова СРЈ Горан Свилановић упутио честитку Ибрахиму Ругови поводом његове "победе" на "изборима"?

Демократски савез прогласио победу Ругова тражи независност

ПРИШТИНА (ФоНет) - Лидер Демократског савеза Косова Ибрахим Ругова изјавио је јуче да је његова странка победник прејучерашњих избора у Покрајини и позвао свет да одмах призна Косово као независну државу.

Мада званични резултати нису објављени, Ругова је рекао да ће победа ДСК-а омогућити тој партији да током три године има већину у скупштини Косова.

Користимо ову прилику да поново затражимо што скорије званично признање независности Косова - изјавио је Ругова.



одржаним изборима (Демократска лига Косова). Посланици Скупштине Косова ће тајним гласањем и двотрећинском већином бирати председника Косова, чији ће мандат такође трајати три године.

Шиптари за Шиптаре

Кандидат Демократске лиге Косова за председника Косова је Ибрахим Ругова, који је недвосмислено истакао да ће му прва и једина обавеза, уколико постане председник, бити да створи Косово, које ће бити независно у односу



жавне Војислав Коштуница пре око годину дана пустио на слободу из пожарничког затвора, где је издржавали казну због почињеног кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности.

ДОС уз Ругову

Председник Косова предлаже мандатар за састав Владе Косова. У Приштини се може чути да би нови председник Владе Косова могао бити злогласни иредентиста Бујар Букоши, познат и као председник некадашње такозване „Владе Косова у егзилу“, који

"Алијанса за будућност Косова" познатог терористе и злочинца Рамуша Хајрадинаја (одговоран за убиство 40 Срба у селу Глођани) за председничког кандидата истакла је Фљору Бровину, исту ону коју је "наш добри председник Коштуница" пре око годину дана пустио на слободу из пожаревачког затвора, где је издржавала казну због почињеног кривичног дела удруживања ради непријатељске делатности.



По ДОС-у, Ругова је умерен политичар, а Тачи екстремиста

је током свог боравка у иностранству сакупио за потребе терориста више од 800 хиљада америчких долара. Међутим, није искључено ни да ће се између Демократске лиге Косова и Демократске партије Косова постићи компромис, па ће заједно за председника Косова изгласати Ибрахима Ругову, а за председника Владе Хашима Тачија. Постоји, додуше, још једна могућа варијанта. Можда под притиском Запада Ругова буде принуђен да уђе у коалицију и са ДОС, то јест „Повратком“, чисто како би се стекао утисак „мултиетничности“. Најава за то била би и изјава челника ДОС-а, како „Повратак“ неће подржати странке екстремних

Албанаца. А које то од њих па нису? Елем, ако под тим мисле на Хашима Тачија, варијанта која би можда могла да буде актуелна је коалиција Ругова-ДОС. И одје Косово сто посто.

Још о „добрим намерама“

Намера УНМИК-а, коју више нико од њих ни не крије, је да велики део овлашћења пренесе на Скупштину Косова. Скупштина, у којој ће више од три четвртине посланичких места држати Шиптари, моћи ће да усваја законе, доноси одлуке о именованима и разрешењима, разматра и прихвата међународне споразуме, оснива радне одборе, а седнице ће се водити на шиптарском језику. Наравно, коначну реч о свему ће и даље давати Американци, односно УНМИК. Иако све шиптарске странке отворено најављују да ће у Скупштини Косова тражити сецесију те покрајине, вероватнији сценарио одвајања од Србије је онај, који мало по мало најављују разноразни белосветски представници на Косову и Метохији, а који говори о намерама да се након три године одржи референдум о будућем статусу јужне српске покрајине. Наравно, у референдум ће бити укључени само људи који живе на Косову и Метохији, а српска држава ће се о свему томе питати таман колико и Ескимима. Сврха ове „привремене Скупштине Косова“ је да се Шиптари што боље „увежбају“ да играју по такту музике из Вашингтона, па да током наредне три године покажу „међународној заједници“ како су у стању да ефи-



касно управљају Косовом и Метохијом, како би се Србија наша у што горој позицији и тако јој се што лакше одузело право над јужном покрајином. Али, оно о чему нико не размишља је да би оваква скупштина имала једног дана, када Америка опени да је дошло време, задужење и да организује тај шиптарски референдум, који би им напокон донео толико прижељкивану независност од Србије, а Американцима нову колонију на Балкану. У том послу око припреме коначног отцепљења Косова и Метохије велику улогу имаће управо и ДОС, односно Коалиција „Повратак“, тај тројански коњ, кога су Сједињене Америчке Државе подметнуле српском народу.

Док се то не деси, биће интересантно гледати како КФОР оклопним возилима довози посланике Коалиције „Повратак“ у Приштину на заседања скупштине. Још интересантније ће бити гледати срамоту ДОС-а, када његови „повратак“- посланици буду раме уз раме седели са Хашимом Тачијем и другим кољачима српске нејачи. Тужна је чињеница једино што ће највише штете од свега тога имати не ДОС, већ наша држава.

Вук Фатић

Гласај за ПОВРАТАК!

За повратак националног достојанства!
Гласај за Србију! 22 КП-Коалиција ПОВРАТАК



Председник СРП
Вук Драшковић

Б-МДП

Влада Републике Србије

Министарство спољних
делова и Европске

Комисије за изборну
реформу Србије

Намера УНМИК-а, коју више нико од њих ни не крије, је да велики део овлашћења пренесе на Скупштину Косова. Скупштина, у којој ће више од три четвртине посланичких места држати Шиптари, моћи ће да усваја законе, доноси одлуке о именованима и разрешењима, разматра и прихвата међународне споразуме, оснива радне одборе, а седнице ће се водити на шиптарском језику. Наравно, коначну реч о свему ће и даље давати Американци, односно УНМИК.

ЗЛОЧИНЦИ БЕЗ КАЗНЕ

Хашим Тачи звани "Змија", Агим Чеку и Рамуш Хајрадинај су терористи, који на савести имају на стотине српских душа. Да ли су недавна наводна залагања актуелне власти да Хашки трибунал покрене истрагу против њих производ искрене (али наивне) жеље да ова три злочинца буду кажњена, или је у питању још једно обмањивање српског народа? Биће да је пре ово друго у питању.

Хашим Тачи, звани „Змија“, рођен у селу Броћна (општина Србица) правоснажно је осуђен на 10 година робије због многобројних почињених кривичних дела, међу којима је и удруживање ради непријатељске делатности. Садашњи председник Демократске партије Косова био је директор такозваног Политичког директората и члан Главног штаба терористичке „Ослободилачке војске Косова“. Живео је неко време у Швајцарској и Немачкој, где је (у одсуству) такође осуђиван због субверзивне делатности. По избијању рата на простору бивше Социјалистичке Федеративне Републике Југославије Тачи одлази у Репу-

25. маја 1993. године, Тачи, заједно са другим члановима "Дреничке групе", поставља заседу код пружног прелаза на улазу у Глоговац и врши напад на полицијско возило. Том приликом су погинули полицајци Звонко Јефтић и Небојша Ђорђевић, док су друга петорица њихових колега рањена. Након тога, 17. јуна 1996. године, такође из заседе, Хашим Тачи са својим саучесницима пуца на полицијско возило код насеља Шипоље, на путу Косовска Митровица - Пећ, када су убили полицајца Предрага Ђорђевића, а Зорана Вукојичића ранили.



НАТО, покровитељ терориста: генерал Весли Кларк (десно) и Агим Чеку

блику Албанију, где се упознаје са злогласним Адемом Јашаријем, где обојица похађају војну обуку. Након тога, 1993. године њих двојица оснивају по злу чувену терористичку Дреничку групу. Те 1993. године, тачније 25. маја, Тачи, заједно са другим члановима „Дреничке групе“ Самијем Љустаку-ом, Рафетом Рамом, Јакупом Нуром и Иљазом Кадријуом поставља заседу

код пружног прелаза на улазу у Глоговац и врши напад на полицијско возило. Том приликом су погинули полицајци Звонко Јефтић и Небојша Ђорђевић, док су друга петорица њихових колега рањена. Након тога, 17. јуна 1996. године, такође из заседе, Хашим Тачи са својим саучесницима пуца на полицијско возило код насеља Шипоље, на путу Косовска Митровица-Пећ, када су убили полицајца Предрага Ђорђевића, а Зорана Вукојичића ранили. Исте године, крајем септембра, терориста Рафет Рама по Тачијевом налогу је баacio бомбу на касарну „Милош Обилић“ у Вучитрну. За криминалцем Хашимом Тачијем је Министарство унутрашњих послова још пре неколико година расписало потерницу, која је још увек на снази.

Ко је Агим Чеку?

Агим Чеку, командант окупаторског такозваног „Косовског заштитног корпуса“, почео је са злочинима над Србима још почетком деведесетих година прошлог века. Агим Чеку је завршио Војну академију у Београду, а током седам година служио је у Југословенској народној армији, напредовао је

до чина артиљеријског капетана прве класе. Из редова Југословенске народне армије дезертирао је октобра 1991. године, да би се придружио хрватским усташким формацијама. Одговоран је за масакре над српским цивилима у Госпићу и Дивоселу. Командовао је, у чину генерала, усташким трупама током операције „Олуја“ 1995. године. Био је активно укључен у шверц оружја, којим се снабдевала усташка војска. Оружје је набављано из Белгије, посредством швајцарске мафије. Упоредо са тим, по налогу Бујара Букошија, тадашњег председника такозване „владе Косова у егзилу“, заједно са Рамом Адемијем, некадашњим потпуковником Југословенске народне армије, ради на образовању јединствене командне структуре будуће терористичке „Ослободилачке војске Косова“. По оснивању такозване „Ослободилачке војске Косова“ одлази на Косово и Метохију, где се придружује терористима. Из тог периода на души носи многобројне сурове ликвидације Срба и нападе на припаднике Војске Југославије и српске полиције. Током НАТО агресије, Чеку од Мехреза Андоуна добија на располагање групу од 50 муцахедина, припадника „Ал Каиде“, којима је лично командовао. Након

ДОС-ова Коалиција "Повратак" је чак преко медија дала јавности до знања да је било одређених понуда за склапање савеза са Демократском партијом Косова Хашима Тачија и са Алијансом за будућност Косова Рамуша Хајрадинаја. Без обзира што су у питању превејани терористи за којима чак постоје и расписане потернице, режим је спреман да са њима уђе и у коалицију, искључиво да би сачувао голу власт.



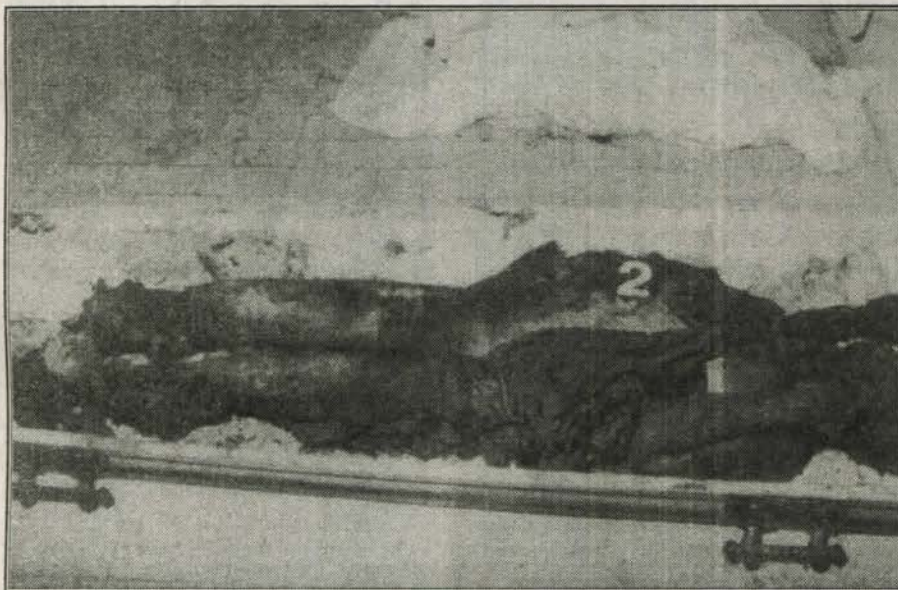
Ко је Рамуш Хајрадинај?

Рамуш Хајрадинај је некада био заменик Агима Чекуа. Данас је председник Алијансе за будућност Косова. Умешан је у терористичке нападе у општинама Прешево, Медвеђа и Бујановац крајем 2000. године, као и за нападе на насеља у Републици Македонији почетком 2001. године. Повезан је са шиптарском мафијом, конкретно, са криминалним организацијама, које предводе извесни Насер Кељменди и Екрем Лука, а које се баве шверцом цигарета и наркотика. Доказано је да је лично одговоран за злочин у селу Глођани, који се десио 1998. године, када су терористи четрдесет Срба убили и бачили у канал у Радоњичко језеро.

Терористи под заштитом Америке

Ово је био кратак преглед биографија тројице најчувенијих шиптарских терориста у нашој земљи. Да би мало поправила катастрофалан утисак, који је пред домаћом јавношћу оставила неуставним и дивљачким изручивањем Срба Хашком трибуналу, актуелна власт је, наводно, недавно тражила да Трибунал покрене истрагу и против ове тројке. Међутим, о правој природи односа такозване „међународне зајед-

окупације Косова и Метохије 1999. године, Чеку, између осталог, покрене и приватни бизнис, те у Приштини оснива угоститељску фирму „Слога“. Властник је и 60 локала у хотелима „Гранд“ и „Божур“. Преко своје фирме и уз помоћ свог пријатеља, иначе такође чувеног терористе Сулејмана Сељимија, бави се проституцијом, диловањем и шверцом наркотика и коцкањем.



нице” (читај: Америке) према овде поменути криминалцима све је јасно. Када се узме у обзир да је Хашки Тачи прво био члан фавозног УНМИК-овог Привременог административног већа Косова, а да ће сада бити посланик окупаторске Скупштине Косова, када се зна да је Агим Чеку постављен за команданта такозваног „Косовског заштитног корпуса“, а да је Хајрадинај „угледни“ бизнисмен и будући посланик у „Скупштини Косова“, јасно је да Американцима, у ствари, ови људи одговарају баш ту где су, и то баш за те послове које обављају. Мало је вероватно онда, да ће Хашки трибунал, као де факто организација под командом Сједињених Америчких Држава, чак и ако покрене истрагу против Тачија, Чекуа и Хајрадинаја, против њих подићи и оптужнице, иако доказа има „као плеве“. Оно што је још страшније је чињеница да је ДОС апсолутно свестан да је ситуација таква каква је, али да га није брига због тога. Штавише, ДОС-ова Коалиција „Повратак“ је чак преко медија дала јавности до знања да је било одређених понуда за склапање савеза са Демократском партијом Косова Хашима Тачија и са Алијансом за будућност Косова Рамуша Хајрадинаја. Дакле, без обзира што су у питању превејани терористи за којима чак постоје и расписане потернице, режим је спреман да са њима уђе и у коалицију, искључиво да би сачувао голу власт.

Обмањивање, као дисциплина

Обмањивање српског народа ДОС је, као дисциплину, довео до савршенства. Зато не би требало ни да чуде „ватрена“ залагања министра правде Републике Србије Владана Батића, да ова три злочинца стигне заслужена казна, иако се има у виду све што је малопре речено. Батић је свестан да од тога неће бити ништа, али мало пропаганде, бачене народу гладном правде никад није на одмет. Страшно је то, што ће ове убице, барем у догледно време, остати некажњене, али можда је још страшније што је актуелна власт спремна да преко свих њихових злочина пређе, зарад својих личних интереса. На тај начин, ДОС је изабрао страну. То је страна криминалаца, непријатеља српске државе и српског народа. Тако је ДОС постао саучесник, а то је злочин, за који ће кад-тад морати да одговара.

Вук Фатић

ХАГ ИЗНАД УСТАВА

"Свако има право на личну слободу. Нико не сме бити лишен слободе, осим у случајевима и по поступку који су утврђени савезним законом. Свако ко је лишен слободе мора бити одмах на свом, или језику који разуме, обавештен о разлозима лишења слободе и има право захтевати од органа да о лишењу слободе обавести његове најближе. Лице које је лишено слободе истовремено мора бити упознато да није дужно ништа да изјави. Лице које је лишено слободе има право да узме браниоца кога изабере. НЕЗАКОНИТО ЛИШАВАЊЕ СЛОБОДЕ ЈЕ КАЖЊИВО."
(Устав Савезне Републике Југославије, члан 23)

Када су близанци Ненад и Предраг Бановић у четвртак, 8. новембра 2001. године, са својом мајком отишли на обреновачку пијаци, ни слутили нису шта ће им се догодити. Док су продавали паприке, њих су безобзирно напала петорица наоружаних цивила и одвела их у непознатом правцу. Њихов брат, Петар Бановић, посумњао је да су отмицу извршили припадници Министарства унутрашњих послова Републике Србије, јер су Предраг и Ненад још 1996. године оптужени од стране Хашког трибунала за повреду ратног обичајног права и злочине против човечности, које су, наводно, починили у приједорском затвору „Кератерм“ од 24. маја до 30. августа 1992. године. Међутим, када је у згради полиције у Улици кнеза Милоша број 103 тражио било какву информацију о судбини своје браће, Петру Бановићу је речено да Министарство унутрашњих послова

не поседује сазнања шта се десило са Предрагом и Ненадом. Иста прича могла се чути и у Министарству правде Србије, где је породици киднапованих саопштено да то министарство са хапшењем „нема никакве везе“.

Само дан касније, из Хашког трибунала је стигло саопштење да су близанци Бановић око два сата ујутру стигли у затвор Шевенинген, као и да су хапшење извели српски полицајци у цивилу. Обзнањено је и да је „налог за хапшење“ Хашки трибунал доставио југословенским властима још 14. фебруара 2001. године.

Почиње побуна

Неколико часова након што се Хашки трибунал огласио, на конференцији за новинаре, организованој у центру за обуку припадника Јединице за специјалне операције Ресора државне



Жртве досовског нечовештва:
браћа Бановић

безбедности у Кули, припадници ове елитне формације признали су да су они, по усменом налогу министра унутрашњих послова Републике Србије, Душана Михајловића, ухапсили близанце Бановић дан раније на обреновачкој пијаци. Наиме, цела операција хапшења је вођена преко начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића, а за браћу Бановић је „црвеним береткама“ речено да су у питању „починиоци тешких кривичних дела“, али не и да их тражи Хашки трибунал. Пошто је од специјалаца сакривена права природа хапшења Предрага и Ненада Бановића, они су у саопштењу подељеном новинарима истакли да су „обманути и наведени на извршење једног незаконитог и противуставног акта, мимо њихове воље“. Након свега, у саопштењу је закључено да „припадници Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности неће да буду ловци на као звери прогоњене Србе, без икаквог основа у закону“. Та конференција за новинаре и то саопштење означили су почетак побуне „црвених беретки“.

Епидемија „необавештености“

Није ово био први случај да је у срамном хапшењу и испоруци Срба

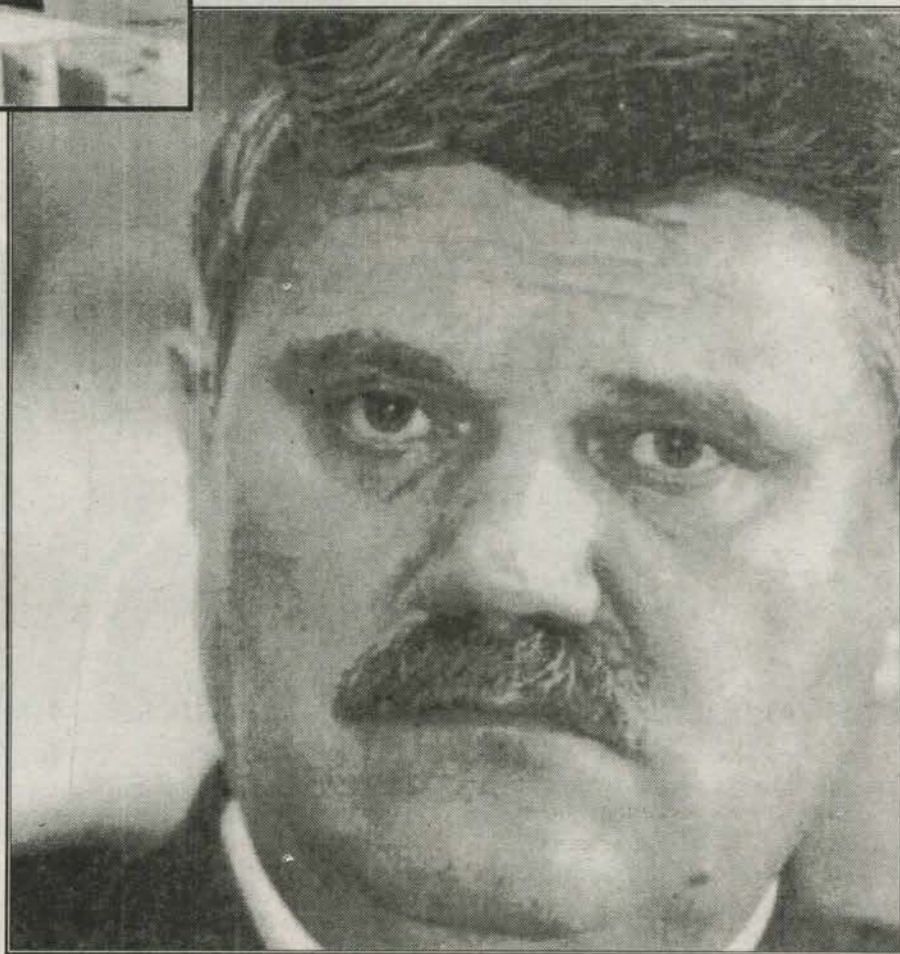
Неколико часова након што се Хашки трибунал огласио, на конференцији за новинаре, организованој у центру за обуку припадника Јединице за специјалне операције Ресора државне безбедности у Кули, припадници ове елитне формације признали су да су они, по усменом налогу министра унутрашњих послова Републике Србије, Душана Михајловића, ухапсили близанце Бановић дан раније на обреновачкој пијаци. Наиме, цела операција хапшења је вођена преко начелника Ресора државне безбедности Горана Петровића, а за браћу Бановић је „црвеним береткама“ речено да су у питању „починиоци тешких кривичних дела“, али не и да их тражи Хашки трибунал.



**Изазвали панику у ДОС-у:
„црвене беретке” у акцији**

Хашком трибуналу учествовала српска полиција. По истом принципу су припадници Министарства унутрашњих послова пре неколико месеци ухапсили Миломира Стакића, бившег председника Скупштине општине Приједор. Стакић је, по захтеву Министарства правде, ухапшен 22. марта у Београду и изручен Хашком трибуналу. У случају хапшења браће Бановић, напротив, Министарство правде је порицало да зна било шта о томе. „Ми о томе нисмо обавештени и о том случају сазнали смо у медијима. Никакав допис у том смислу нама није ни достављен из Хага, па у овом случају нисмо ни могли да поступамо”, изјавио је министар правде Србије, Владан Батић. Дакле, после „необавештеног” председника савезне државе, добили смо и „необавештеног” министра правде. И у Савезном министарству правде тврде да преко њих није ишао налог за хапшење браће Бановић, а не знају ни која је државна служба учествовала у њиховом одвођењу у Хаг. Дакле, док нико од властодржаца ништа не зна, грађани преко ноћи бивају пребацивани у Шевенинген. И приликом хапшења и испоручивања бившег председника Републике Србије и Савезне Републике Југославије, Слободана Милошевића, Хашком трибуналу, такође је ангажована наша полиција. Момци са женским чарапама на главама и дугим цевима у рукама, који су (безуспешно) напали вилу „Мир” крајем марта, у циљу хапшења Слободана Милошевића, били су управо припадници Јединице за специјалне операције. Приликом одвођења Милошевића из Централног затвора у Београду и његовог транспортовања у Хаг на Видовдан, све време операције су били присутни агенти Ресора државне безбедности.

Када су “црвене беретке” оног 5. октобра изашле на улицу у пуној ратној спреми и стале на страну демонстраната, ДОС је то поздравио. Сада, када су мало више од годину дана након тога поново изашли на улицу, овај пут демонстрирајући против ДОС-а, одједном је испало да им “на улици није место”. Политику “дуплих стандарда” ДОС је довео до савршенства.



Главни извођач киднаперских радова

По истом принципу, по коме су ухапшена браћа Бановић, припадници Министарства унутрашњих послова су пре неколико месеци ухапсили и Миломира Стакића, бившег председника Скупштине општине Приједор. Стакић је, по захтеву Министарства правде, ухапшен 22. марта у Београду и изручен Хашком трибуналу. У случају хапшења браће Бановић, напротив, Министарство правде је порицало да зна било шта о томе.



**„Устав није Свето писмо”,
рече Владан Батић и остаде
министар правде?!**

што је потврдио и њихов тадашњи начелник. Значи, наши полицајци су се директно ставили у службу антисрпском Хашком трибуналу, без обзира на кршење Устава сопствене земље.

Ко је јачи

Ако би у случају Миломира Стакића и браће Бановић актуелни режим још и могао да покуша да се правдати

Све ћу их изручити, ако треба!

тима да они нису држављани Савезне Републике Југославије (што је, додуше, дискутабилна ствар), па да стога ту одредбу савезног Устава нису прекршили приликом њиховог хапшења и испоручивања Хашком трибуналу, како се може оправдати грубо гажење Устава приликом испоручивања Слободана Милошевића? Ту се онда поставља оправдано питање: ако је ДОС обећао грађанима наше земље да ће се, са њима на власти, поштовати Устав и закони, шта ово би? И да ли је онда воља Хашког трибунала за овдашњи режим јача од савезног Устава, највишег правног акта наше земље?

Двоструки аршини

Када су „дрвене беретке” оног 5. октобра изашле на улицу у пуној ратној спреми и стале на страну демонстраната, ДОС је то поздравио. Сада, када су мало више од годину дана након тога поново изашли на улицу, овај

пут демонстрирајући против ДОС-а, одједном је испало да им „на улици није место”. Политику „дуплих стандарда” ДОС је довео до савршенства. Међутим, ако негде није место, онда се са сигурношћу може рећи да ДОС-у није место међу Србима, а готово не у Влади Србије и Савезне Републике Југославије. Додуше, досовци се баш и не могу назвати Србима. А када би били Срби, према Стакићу и према браћи Бановић би се другачије опходили.

„Јамчи се право азила страном држављанину и лицу без држављанства које се прогони због залагања за демократске погледе и због учешћа у покретима за социјално и национално ослобођење, за слободу и права људске личности, или за слободу научног или уметничког стварања” (Устав Савезне Републике Југославије, члан 66).

Вук Фатић

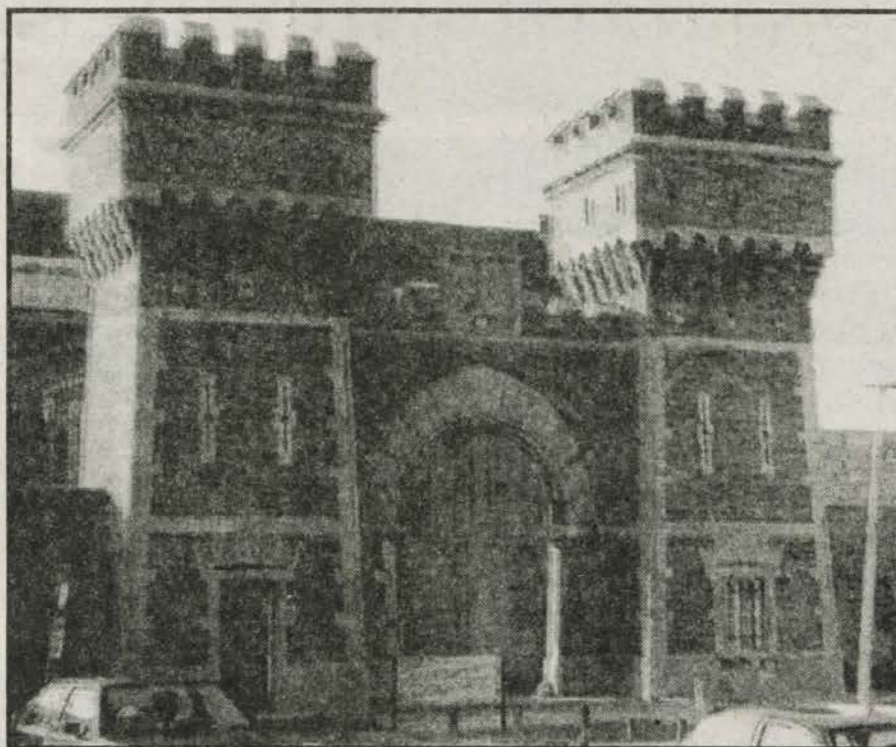
ИНТЕРПОЛ ПА ХАГ?

Савезни устав је свима јасан осим челницима ДОС-а. Променили би га, али пошто у савезном парламенту немају већину, онда ће донети закон на републичком нивоу који се коси са Савезним уставом. Тиме се крши прво Устав СРЈ, а затим и републички закони који се доносе у складу са савезним.

Према Уставу СР Југославије, другој земљи, могуће је изручити само страног држављанина. По републичком закону, такође је немогуће изручење, чак није предвиђена процедура за такав поступак. Према нашем кривичном праву могуће је на нашој територији судити за дела почињена на територији друге државе.

Интерпол је орган међународне заједнице који хвата одбегле и окривљене против којих се води кривични поступак на територији друге државе. Уколико се лице са Интерполлове потернице нађе у нашој држави и наш је држављанин, полиција је обавезна да га ухапси али Устав забрањује његово изручење, односно екстрадицију. Ако би потерница била издата од стране Међународног кривичног суда, тада је изручење могуће, јер се не ради о екстрадицији (у питању је изручење међународној организацији, а не другој држави), тврди др Момчило Грубач, судија Савезног уставног суда. Савезни устав забрањује екстрадицију и њиме једноставно није дозвољено изручење наших држављана страним судовима, били они међународни или у другој држави. Зашто онда сви из ДОС-а инсистирају на доношењу Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, ако смо обавезани Уставом да испоручујемо наше држављане?

„О томе да ли ће неко бити изручен Хашком трибуналу, одлучује суд“, изјавио је савезни министар полиције Зоран Живковић. Познавање закона и права министра Живковића није вредно чак ни коментара, уосталом



Хашка тамница

сам је све показао, не само речима већ и делима.

ДОС проглашава злочинце

Савезни устав је свима јасан осим челницима ДОС-а. Променили би га, али пошто у савезном парламенту немају већину, онда ће донети закон на републичком нивоу који се коси са Са-

везним уставом. Тиме се крши прво Устав СРЈ, а затим и републички закони који се доносе у складу са савезним. По новом кривичном закону међународно законодавство има примат над домаћим, а наши држављани се могу испоручивати другој земљи само уколико Југославија има потписан уговор са том земљом. Одлуке наших судова ће постати неважеће, па је непотребно доносити било какве законе.

Међународна организација, нпр. Интерпол, ухапси нашег држављанина у другој држави и испоручи га држави која га кривично гони. Свеједно је ко хапси, важно је да се Срби хапсе. Садашња досова власт даје све од себе да по било коју цену уђе у све међународне институције, па и у Интерпол. Од њих је могуће све очекивати, па и да испоручују наше држављане наводно

По новом кривичном Закону међународно законодавство има примат над домаћим, а наши држављани се могу испоручивати другој земљи само уколико Југославија има потписан уговор са том земљом. Пошто досовци не признају Устав, признају ли уопште постојање Савезне Републике Југославије.

Када је реч о стварима од државног интереса ни ДСС није, бар овога пута, седео скрштених руку. Одбор за правосуђе ДСС-а почео је са израдом Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Тим поводом Александар Поповић је изјавио: „Када нико неће да макне прстом, ДСС ће предложити како да се регулише сарадња са Хагом.“ Не би се они прихватили овако тешког посла да је неко други хтео то да уради уместо њих.



посла да је неко други хтео то да уради уместо њих.

ДОС жели да се о овом Закону одлучи у републичком парламенту где има дво-трећинску већину, јер на савезном нивоу је под знаком питања изгласавање Закона. Самим тим што ће се на нивоу Републике одлучивати о испоруци наших држављана



лико о легализму Демократске странке Србије. Можда ће „обавештени“ председник, после следећег уловљеног Србина, тврдити да се не сећа да је његова странка предложила нацрт Закона о сарадњи са Хашким трибуналом, па тиме замени досадашњи епитет са новим – заборавни.

„Постоје различите информације о томе колико је Срба на потерници које хрватски биро Интерпола тражи. У сваком случају то не треба да брине људе који су сигурни да нису урадили ништа против закона. С друге стране, санкционисање ратних злочина је нешто без чега нема напретка државе и то важи и за Хрватску, и за БИХ, и за нас. СМУП нема амбицију да било кога ко је вршио ратне злочине штити“, разјаснио је све постојеће „недоумице“ министар Зоран Живковић.

Интерпол је орган међународне заједнице који хвата одбегле и окривљене против којих се води кривични поступак на територији друге државе. Уколико се лице са Интерполове потернице нађе у нашој држави и наш је држављанин, полиција је обавезна да га ухапси али Устав забрањује његово изручење, односно екстрадицију. У „демократским“ земљама, као што је наша, закони не важе, осим, наравно, оних неписаних, донетих на седницама ДОС-а.

Интерполу, да би завршили на крају у Хагу. Демократским легалистима Устав не представља никакву препреку на путу ка остваривању „правде“. Лидери ДОС-а, пре почетка судског процеса у Хагу унапред знају да су сви оптужени Срби криви. Чак их и тај Хашки трибунал, измишљен само за Србе, није осудио; док нпр. Михајиловић, Весић, Ђинђић „знају“ да су ратни злочинци. Чак и обичним грађанима је јасно да неко може да се назове злочинацем тек после доношења правоснажне пресуде.

Хашком суду, негира се постојање Савезне државе и Устава као највишег правног акта једне суверене земље. То-

Весна Марковић

ДСС за сарадњу са Хагом

Када је реч о стварима од државног интереса ни ДСС није, бар овога пута, седео скрштених руку. Одбор за правосуђе ДСС-а почео је са израдом Закона о сарадњи са Хашким трибуналом. Тим поводом Александар Поповић је изјавио: „Када нико неће да макне прстом, ДСС ће предложити како да се регулише сарадња са Хагом“. Не би се они прихватили овако тешког



ОПСТРУКЦИЈА, ШТА ЈЕ ТО?

Уз помоћ медија под својом контролом, ДОС је успео да у Савезној и Републичкој скупштини политику двоструких стандарда доведе до савршенства. Тако су за сва зла овога света криви српски радикали, а досовци, ако су и најкривљи на свету, не узима им се ништа за зло.

Сећате ли се колико пута се у последњих годину дана десило да гледате директни пренос заседања неке од наших скупштина, па онда, таман када на ред дође неки важан законски предлог, одједном се испостави да у „сали нема кворума“, што целу расправу одложи за незнано кад. Додуше, какве накарadne законске предлоге досова власт лиферује посланицима на разматрање, не може се баш рећи да је нека штета што, такви какви су, нису брзо усвојени. Међутим, са друге стране, ако се узме у обзир да само један дан заседања, на пример Скупштине Републике Србије, кошта државу око пола милиона динара, цела слика добија не баш леп изглед. Ту се онда некако провуче и реч „опструкција“, која у себи сакупи сва зла овога света, а онда се за исту ту „опструкцију“, захваљујући досовим медијима, набеде, ни криви ни дужни, баш српски радикали. Њих иначе најчешће оптужују да „улазе у ситна цревца“ свих законских предлога, па да се због тога енормно продужује трајање седница, што је у накарadном поимању ДОС-а, чији су посланици генерално навикнути на отаљаване свега и свачега, једнако опструкцији. Наравно, онда се и у јавности покуша представити слика



А кворума никако нема!

да је рад једнако опструкција, а да је понашање по формули „ја нисам одавле“, какво практикују посланици ДОС-а, врхунска демократска тековина. Па и када у сали нема кворума, он-

да су за то криви посланици Српске радикалне странке, којих (нажалост) има само 23, а не посланици ДОС-а, којих (опет нажалост) има 176! И то је опструкција и то радикалска!

Од 6. новембра постало је јасно да је „вирус“ недостатка кворума захватио и Савезну скупштину. За тај дан била је заказана седница Већа грађана, а на дневном реду се нашло седам тачака. Иако је седница требало да почне у 11 часова, ниједна посланичка група, сем посланичке групе Српске радикалне странке, није била у пуном саставу. „Рекорд“ је постигла посланичка група ДОС-а, којој је у старту фалило двадесетак посланика, да би након паузе „књига“ спала на два слова, то јест Драгољуба Мићуновића и Бориса Тадића.



Због јавне речи – 100 марака!

„Вирус” недостатка кворума

Таква слика била је својствена до сада искључиво за републички парламент. Међутим, од 6. новембра постало је јасно да је „вирус” недостатка кворума захватио и Савезну скупштину. За тај дан била је заказана седница Већа грађана, а на дневном реду се нашло седам тачака. Иако је седница требало да почне у 11 часова, ниједна посланичка група, сем посланичке групе Српске радикалне странке, није била у пуном саставу. „Рекорд” је постигла посланичка група ДОС-а, којој је у старту фалило двадесетак посланика, да би након паузе „књига” спала на два слова, то јест Драгољуба Мићуновића и Бориса Тадића. Дакле, због недостатка кворума десило се да седница није ни одржана, већ ју је председник овог Већа, мало пре споменути Драгољуб Мићуновић, одложио за „14. или 15. новембар”. „До сада се ово није деша-

вало у савезном парламенту, али сада постаје забрињавајуће. Ниједна странка није дошла комплетна, осим радикала, који су се у време паузе окупили. Мораћемо озбиљно о овоме да разговарамо, а највећа одговорност због неодржавања седнице је на посланицима ДОС-а”, истакао је Мићуновић. Идентична слика оној, виђеној у Већу грађана 6. новембра, могла се видети и неколико дана раније, на седници Већа република истог парламента, када због недовољног броја присутних посланика ДОС-а то веће није могло да ради.

Двоструке функције и двоструки стандарди

Премда је у Републичкој скупштини пракса да се за игнорантски однос посланика владајуће коалиције према скупштинским седницама окривљују искључиво српски радикали, таква прича није могла да прође и у Савезној скупштини. Додуше, да су којим случајем српски радикали, а не ДОС, криви за неодржавање седнице, медији би их на крст разапели. Овако, критике су биле више него благе. „Покушаћемо то да решимо на Председништву ДОС-а. Има много двоструких функција и људи не стижу да обављају све дужности. Поједини константно не долазе”, рекао је о овом проблему Владан Батић, шеф посланичке групе ДОС-а у Већу грађана Савезне скупштине и актуелни министар правде Србије. Дакле, покушаће да реше, а ако не успеју, ником ништа. На питање да ли би се можда проблем недоласка посланика на седнице решио одузимањем дневница несавесним посланицима, Драгољуб Мићуновић је, имајући у виду да је реч о дозовцима, истакао да се „овај проблем не може решавати неисплаћивањем дневница, јер их тако не можемо натерати да долазе”.



Посланици Српске радикалне странке – увек спремни за рад у парламенту. За скупштинску већину се то не може рећи.

Када посланици ДОС-а не дођу на седницу и због тога непотребно одложе рад парламента, онда то није опструкција, јер су, ето, ангажовани на више места, а када посланици Српске радикалне странке чак и по цену недостатка кворума, покушају да одложе усвајање неког од катастрофалних досових законских предлога (иако су и у том случају реално криви досовци, јер имају 176 посланичких места од укупно 250, дакле и сами могу увек да обезбеде кворум у Скупштини Србије), онда је то обавезно опструкција, за коју су, опет, криви радикали. Једном речју, радикали су криви за све.



Политика по систему „повуци-потегни”

Дакле, кад Драган Маршићанин, у страху од радника који демонстрирају због досовог предлога Закона о раду, одложи седницу Народне скупштине, онда то по властодршцима није опструкција (али је приде српски радикал Александар Вучић кажњен са 3.000 динара јер се дрзнуо тако нешто јавно да каже), а кад народни посланици Српске радикалне странке поднесу неко-



Још се нису скупили?

Премда је у Републичкој скупштини пракса да се за игнорантски однос посланика владајуће коалиције према скупштинским седницама окривљују искључиво српски радикали, таква прича није могла да прође и у Савезној скупштини. Додуше, да су којим случајем српски радикали, а не ДОС, криви за неодржавање седнице, медији би их на крст разапели.

лико десетина амандмана на неки законски предлог, покушавајући да спасу што се још спасити може, онда је то опструкција, јер се посланицима ДОС-а не седи у Скупштини и не ради сопствени посао.

Када посланици ДОС-а не дођу на седницу и због тога непотребно одложе рад парламента, онда то није опструкција, јер су, ето, ангажовани на више места, а када посланици Српске радикалне странке чак и по цену недостатка кворума покушају да одложе усвајање неког од катастрофалних

досових законских предлога (иако су и у том случају реално криви досовци, јер имају 176 посланичких места од укупно 250, дакле и сами могу увек да обезбеде кворум у Скупштини Србије), онда је то обавезно опструкција, за коју су, опет, криви радикали. Једном речју, радикали су криви за све.

Вук Фатић



ДОСОВАЊЕ ПО СРБИЈИ

На кључним местима у држави, одједном, из тоталне анонимности, израњају нова лица и странке, са освојених 0,000? % гласова на изборима. Тако се на месту председника републичког Парламента појавила Наташа Мићић, дојучерашњи борац за права жена. Сумњам да она може да буде узор било којој жени, јер све што успева да изговори је "опомена" и "време". Заборавила је да више није правни заступник досових странака, већ председавајући у српском парламенту, где постоје и друге странке, које она, очигледно, не примећује, а још мање слуша. Постоји ли бар неко у Србији ко је поносан на новоизабрану председницу (осим њене мајке, наравно, и Чеде Јовановића.)

Власт оптужује опозицију за критику. Хвалили би ми њих, али када би имали бар један разлог за то. Уколико неко успе да докаже да жели добро овој земљи и овом народу, свако би га подржао у одлукама. Докази које нам је садашња власт пружила наводе на само један закључак и воде Србију у само једном правцу: да постане западна колонија (зависник од Запада који ће јој на кашичицу одмеравати некакву „помоћ“ и диктирати политику коју ће водити).



Дошли су до власти, али сада када је имају у рукама не знају шта би са њом. Најпре је Слобин дух лебдео око њих не дозвољавајући им да управљају земљом, а онда се појавила опозиција која их само својим присуством узнемирава и на крају су почели да ометају једни друге, случајно или намерно, остаје да се види. Док будемо чекали расплет и у жутој штампи (подељеној ДС - ДСС) читали о прљавом вешу



Преселио се у скупштинску клупу: Драган Маршићанин

другова који су изронили право из сузавца, преживеће само најотпорнији на наметнути им штрајк глађу. Можда би се комунисти увредили због употребе речи друг, али за горе до сада нисмо знали или бар нисмо видели.

На кључним местима у држави, од-

једном из тоталне анонимности израњају нова лица и странке, са освојених 0,000? % гласова на изборима. Тако се на месту председнице републичког парламента појавила Наташа Мићић, дојучерашњи борац за права жена. Борил се за учешће жена са 30 одсто у

Пошто нас досови посланици у републичком парламенту нису удостојили било каквих објашњења везаних за законе који се доносе, довољне су нам биле и слике (грицкања семенки, шминкања, увредљивих добацавања, песница) да опишу "демократију" која нас је снашла. Повремено за скупштинску говорницу истрчи Чеда, да својој "демократској" екипи само скрене пажњу ко је главни "бос" у овој земљи, заборављајући при том да није на митингу.

политици. Заступала је АНЕМ и ОТ-ПОР у Ужичком региону. Сумњам да она може да буде узор било којој жени, јер све што успева да изговори је „опомена“ и „време“. Жена сам, али не желим такво право. Можда је заборавила да више није правни заступник досових странака, већ председавајући у српском парламенту, где постоје и друге странке које она очигледно не примећује, а још мање слуша. Постоји ли бар неко у Србији ко је поносан на новоизабрану председницу (осим њене мајке, наравно, и Чеде Јовановића).

Кад смо код парламента, незаобилазни су и (не)видљиви посланици, министар који спроводи „демократију“ у недостатку речи песницама, хероина неких филмова са сценаријом у коме има и текста, проливање суза због укаљане части.

У сваком случају, више је слика од речи, али и оне су довољне да опишу „демократију“ која нас је снашла. Ако је гледаоцима или посланицима случајно нешто нејасно, за говорницу истрчи Чедо да умири своју „демократску“ екипу и објасни народу ко је главни „бос“ у земљи Србији. Заборавља да постоји разлика између скупштинске говорнице и митинга.

Весна Марковић



Саопштење за јавност Српске радикалне странке

НАТАША МИЋИЋ НА ЧЕЛУ СРПСКОГ ПАРЛАМЕНТА ЈЕ СРАМОТА ЗА СРБИЈУ

Српска радикална странка сматра да избор Наташе Мићић, члана Грађанског савеза Србије за председника Народне скупштине представља срамоту за Србију.

Српска радикална странка подсећа да је савезни министар иностраних послова, Горан Свилановић, члан Грађанског савеза Србије, да је председник Скупштине града Београда, Радмила Хрустановић, члан Грађанског савеза Србије, да је нови председник Народне скупштине, Наташа Мићић, члан Грађанског савеза Србије, странке, која, као и цео ДОС уосталом, води изразито антисрпску политику. Искључиво ДОС сноси кривицу за катастрофалну националну политику у последњих годину дана, чему је и Грађански савез, као члан ДОС-а, дао свој допринос. Чланови Грађанског савеза Србије, који ужива подршку чак 0,01 одсто бирача у Србији, а можда ни толико, заузимају три веома значајне функције у нашој земљи, што је омогућено само вољом ДОС-а.

Српска радикална странка поставља питање чему Србија да се нада, када је на челу парламента Наташа Мићић и зна ли ико каква ће парламентарна криза у Србији наступити? Како изгледа наводна „демократија“, коју ће у Народној скупштини спроводити Наташа Мићић, грађани Србије су већ имали прилику да виде. Српски радикали не очекују ништа добро од новог председника Народне скупштине, али нико, па ни она, неће моћи да спречи посланике Српске радикалне странке да и даље бране интересе наше државе и народа.

2001. ГОДИНА ОСТАЋЕ ЗАПАМЋЕНА ПО...



МИТИНЗИМА СРПСКИХ РАДИКАЛА

Српски народ на многобројним митинзима Српске радикалне странке, одржаним широм Србије, показао је незадовољство садашњом досовом издајничком влашћу. Медији су по својој већ познатој пракси, игнорисали окупљања грађана Србије, или су њихов број десетоструко смањивали како би маргинализовали њихов значај. Народ, на који су се толико позивали је устао против њих, против њихових лажних обећања и против претварања Србије у колонију Сједињених Америчких држава. ДОС-ов режим оваквим понашањем показао је само да је у паници због своје немоћи да спречи српске радикале у изношењу истине.



КИДНАПОВАЊУ СРБА

Садашњи режим испуњава све што од њега траже његови западни налогодаваци, не презајући ни од кршења Устава СР Југославије. Киднапујући Србе оптужене за наводне ратне злочине и спроводећи их у англосрпски Хашки трибунал, показали су своје праве намере које воде ка уништењу свега српског. Један од доказа је и то што су их досови челници оптужили пре судске пресуде, измишљајући „злочине“, како би се што више додворили нашим непријатељима.



Довољно је само да Карла дел Понте, упери прет на неког Србина, па да се он сутра нађе у затвору у Шевенингену. Премијер Ђинђић је ипак незадовољан сарадњом са Хашким трибуналом, па се нада да ће се много више интезивирати у наредној години.

Пресудом против Слободана Милошевића и осталих највиших државних и војних руководилаца, овај англосрпски суд треба да прибави међународни легитимитет осуди српског народа за рат на подручју претходне Југославије. Поред неизбрисивог жига злочиначке нације, директна последица ових пресуда биће и обавеза наше државе да Хрватској и Босни и Херцеговини исплати 60 милијарди долара ратне одштете.

ШТРАЈКОВИМА РАДНИКА

Целокупан економски програм ДОС-а би се могао описати са свега неколико речи: отпуштања радника, распродаја предузећа, планско уништавање домаће производње. Оправдане штрајкове пољопривредника, рудара, просветних радника, здравства, власт је прогласила политичким. Премијер Ђинђић је упозорио штрајкаче да ће, уколико наставе са протестима, бити отпуштени са посла. Министар Миловановић, натерао је, уз претње отказима, раднике ИМТ-а да изађу на улице како би пружили наводну подршку Закону о раду, који ставља раднике у робовласнички положај. Ово је само један од доказа да садашњи режим води рачуна само о својим личним интересима, иако је њихово остваривање погубно по опстанак народа у Србији.



POLICIJA ODBRANILA DINKIĆA OD BANKARA

"НЕЗАВИСНИМ" ИЛИ "НОВИМ" МЕДИЈИМА

До тог чувеног и много пута помињаног 5. октобра, од тзв. независних новинара наслушали смо се прича о прогонима и забранама изношења „мишљења“, супротног од тадашњег владајућег режима Слободана Милошевића. Њихове приче су биле далеко од праве истине, јер је до тада постојало бар неколико штампаних и електронских медија који су били опозициони. Листови су плаћали казне за изношење неистина о приватном животу јавних личности и то на основу судских пресуда.

Тек после октобарских промена настала је права хајка на све неистомисљенике владајућег ДОС-а. Забрањено је износити критике на рачун ДОС-а и његових челника. Опозиција је искључена по „демократским“ директивама премијера Ђинђића, Горана Весича и Бебе Поповића. Одједном су некадашњи „борци за права новинара“, постали „демократе“ и слепи послушници, са мањим, готово неприметним, изузетцима. Где им је сада слобода за коју су се борили и како кажу изборили? Можда у директним наступима премијера Ђинђића, као једином телевизијском програму који наши грађани треба да гледају, јер емитовање наступа било ког другог, било би недемократски и антиреформски.

ПОСЕТИ ХАВИЈЕРА СОЛАНЕ

Хавијер Солана - један од најодговорнијих за бомбардовање наше земље, примљен је са највишим почастима. ДОС се на овај начин сврстао у највеће непријатеље српског народа, ниподаштавајући српске жртве, страдале за време НАТО агресије на нашу земљу. Солана је подсетио садашњу власт да настави са поступањима по директивама Сједињених Америчких Држава, које је безусловно извршавала и до сада.

ПОСТИЗАЊУ РЕКОРДА У ПОСКУПЉЕЊИМА

За само годину дана актуелни режим је успео да повећа цене основних животних намирница, струје и телефонских импулса за само 350 одсто, уз једноставно образложење да је тако морало да буде. Грађани су оваквим поскупљењима доведени на руб egzистенције, јер не успевају да задовоље ни потребе за основним животним намирницама. Таква политика има за циљ да запослене доведе у позицију да раде за било какву надницу, да би могли да преживе. ДОС и даље нуди само обећања, без икаквих изгледа да ће их и испунити.

МОНЕТАРНОМ УДАРУ

Музичка група „Монетарни удар“ гувернера Динкића очигледно нема само симболичан значај, али зато песма отпевана уз пратњу министра Ђелића „Новац у рукама“ и рефрен „Воли, не воли, воли, не воли ме“ јасно је да се односи само на њих. Ко ме је још до песме и ко још може да пева о „новцу у рукама“?

11. СЕПТЕМБРУ

Највећи терористички напад забележен у историји одиграо се 11. септембра 2001. године. У перфектно координисаној акцији терористи су киднаповали осам авиона ваздухопловних компанија „Американ ерлајнс“ и „Јунајтид ерлајнс“, од којих су два срушила оба торња Светског трговинског центра у Њујорку, док је трећи погодио и знатно оштетио западно крило зграде Пентагона у Вашингтону.

ОКУПАЦИЈИ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Поред непрекидних убистава и прогањања Срба са Косова и Метохије, актуелна власт, раме уз раме са УНМИКО-ом и ОЕБС-ом, лицемерно и даље позива српски народ на сарадњу са окупатором у јужној српској покрајини. Већина Срба која живи на Косову и Метохији је одолела претњама, притисцима и уценама досовог режима и одбила да учествује на шиптарско-натовским изборима, 17. новембра. Минималан број изашлих гласача у Косовској Митровици, где живи више од половине српског становништва Косова и Метохије, убедљиво раскринкава све фалсификате досове власти. Покушај пружања легитимитета такозваном председнику у скупштини Косова, Ибрахиму Ругови је криминал и срамота, као и отворена демонстрација досове антисрпске



политике. Највећу увреду српском народу и држави представљаће склапање савезништва између досове Коалиције „Повратак“ и сецесионистичког шиптарског Демократског савеза Косова.

ЕКСПЕРТИМА ДЕСТРУКЦИЈЕ

Платформа за редефинисање односа између Србије и Црне Горе, коју је предложила владајућа коалиција, неће спасити савезну државу, већ ће само убрзати њено разбијање. Овим предлогом слабе се надлежности савезне државе. Садашња власт се ставила на страну сепаратистичког режима у Црној Гори, који је за разбијање заједничке српске државе.

Весна Марковић



POLICIJA ODBRANILA DINKIĆA OD BANKARA

"НЕЗАВИСНИМ" ИЛИ "НОВИМ" МЕДИЈИМА

До тог чувеног и много пута помињаног 5. октобра, од тзв. независних новинара наслушали смо се прича о прогонима и забранама изношења „мишљења“, супротног од тадашњег владајућег режима Слободана Милошевића. Њихове приче су биле далеко од праве истине, јер је до тада постојао бар неколико штампаних и електронских медија који су били опозициони. Листови су плаћали казне за изношење неистина о приватном животу јавних личности и то на основу судских пресуда.

Тек после октобарских промена настала је права хајка на све неистомисленике владајућег ДОС-а. Забрањено је износити критике на рачун ДОС-а и његових челника. Опозиција је искључена по „демократским“ директивама премијера Ђинђића, Горана Весића и Бебе Поповића. Одједном су некадашњи „борци за права новинара“, постали „демократе“ и слепи послушници, са мањим, готово неприметним, изузецима. Где им је сада слобода за коју су се борили и како кажу изборили? Можда у директним наступима премијера Ђинђића, као једином телевизијском програму који наши грађани треба да гледају, јер емитовање наступа било ког другог, било би недемократски и антиреформски.

ПОСЕТИ ХАВИЈЕРА СОЛАНЕ

Хавијер Солана - један од најодговорнијих за бомбардовање наше земље, примљен је са највишим почастима. ДОС се на овај начин сврстао у највеће непријатеље српског народа, ниподаштавајући српске жртве, страдале за време НАТО агресије на нашу земљу. Солана је подсетио садашњу власт да настави са поступањима по директивама Сједињених Америчких Држава, које је безусловно извршавала и до сада.

ПОСТИЗАЊУ РЕКОРДА У ПОСКУПЉЕЊИМА

За само годину дана актуелни режим је успео да повећа цене основних животних намирница, струје и телефонских импулса за само 350 одсто, уз једноставно образложење да је тако морало да буде. Грађани су оваквим поскупљењима доведени на руб egzистенције, јер не успевају да задовоље ни потребе за основним животним намирницама. Таква политика има за циљ да запослене доведе у позицију да „раде за било какву надницу, да би могли да преживе. ДОС и даље нуди само обећања, без икаквих изгледа да ће их и испунити.

МОНЕТАРНОМ УДАРУ

Музичка група „Монетарни удар“ гувернера Динкића очигледно нема само симболичан значај, али зато песма отпевана уз пратњу министра Ђелића „Новац у рукама“ и рефрен „Воли, не воли, воли, не воли ме“ јасно је да се односи само на њих. Ко ме је још до песме и ко још може да пева о „новцу у рукама“?

11. СЕПТЕМБРУ

Највећи терористички напад забележен у историји одиграо се 11. септембра 2001. године. У перфектно координисаној акцији терористи су киднаповали осам авиона вадухопловних компанија „Американ ерлајнс“ и „Јунајтид ерлајнс“, од којих су два срушила оба торња Светског трговинског центра у Њујорку, док је трећи погодио и знатно оштетио западно крило зграде Пентагона у Вашингтону.

ОКУПАЦИЈИ КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Поред непрекидних убистава и прогањања Срба са Косова и Метохије, актуелна власт, раме уз раме са УНМИКО-ом и ОЕБС-ом, лицемерно и даље позива српски народ на сарадњу са окупатором у јужној српској покрајини. Већина Срба која живи на Косову и Метохији је одолела претњама, притисцима и уценама досовог режима и одбила да учествује на шиптарско-натовским изборима, 17. новембра. Минималан број изашлих гласача у Косовској Митровици, где живи више од половине српског становништва Косова и Метохије, убедљиво раскрива све фалсификате досове власти. Покушај пружања легитимитета такозваном председнику у скупштини Косова, Ибрахиму Ругови је криминал и срамота, као и отворена демонстрација досове антисрпске



политике. Највећу увреду српском народу и држави представљаће склапање савезништва између досове Коалиције „Повратак“ и сецесионистичког шиптарског Демократског савеза Косова.

ЕКСПЕРТИМА ДЕСТРУКЦИЈЕ

Платформа за редефинисање односа између Србије и Црне Горе, коју је предложила владајућа коалиција, неће спасити савезну државу, већ ће само убрзати њено разбијање. Овим предлогом слабе се надлежности савезне државе. Садашња власт се ставила на страну сепаратистичког режима у Црној Гори, који је за разбијање заједничке српске државе.

Весна Марковић

ДОСОВСКО "ЈЕДИНСТВО"

Свесни драстичног пада поверења које у њих имају грађани Србије, а притиснути све гласнијим захтевима за расписивање нових избора, владајући досовци - "популарне" досманлије, све више прибегавају опробаним методама њима тако омрзнутог бившег режима. Замутити бирачима представу о томе које ко, ко је шта и, најважније, ко је за шта одговоран, постаје приоритет у досовској пропаганди, па је после "преласка" ДСС у "опозицију" (председник државе Коштунице је, значи, водећи опозиционар!?), измишљена и "опозициона" странка која редовно гласа за власт.

Током децембарске расправе о Предлогу новог закона о раду и радним односима у Народној скупштини Републике Србије, ионако ужарену атмосферу додатно је „загрејао“ вербални дуел генералног секретара Српске радикалне странке Александра Вучића са посланицима Странке српског јединства. Иако је свима било јасно да је Предлог закона, који је поднела Влада Србије, изузетно штетан и по послодавце, а пре свега по раднике, посланици Странке српског јединства су се, иако званично у опозицији, својим политикантским игрицама, а на крају и отворено, својим гласовима, ставили у одбрану Владиног предлога. Иритирани оваквим дволичним понашањем, посланици Српске радикалне странке су јавно, користећи своје право говора, са скупштинске говорнице указали шта се Србији спрема од новоуспостављене коалиције ДОС - Странка српског јединства. Овде објављујемо стенограм кулминације вербалног сукоба, до које је дошло након што је Томислав Николић, заменик председника Српске радикалне странке, реплицирао Чедомиру Јовановићу на његовом покушају да своје нове савезнике, Странку српског јединства, оптужи за некакву коалицију са српским радикалима.

Томислав Николић: Али, господине Јовановићу, ради истине, нашли сте ви новог коалиционог партнера, то вам је ССЈ. Јуче су сви посланици те странке регистровани да су дошли на седницу, на гласање о Предлогу закона није било петорице, а на последњем утврђивању кворума, када је требало поништити одлуку, осморица су иза-



„Па кажите, господине Пелевићу, чији сте и зашто стално гласате за Ђинђићеву владу?“



„Зашто Чедомир Јовановић не каже да је ДОС нашао новог коалиционог партнера?“

шли из сале, неки тако брзо да је могло да дође до самоповређивања.

Мистерија је врло брзо решена. На „информативни разговор“, тако рећи „с ногу“ у скупштинском ходнику, посланике ССЈ извео је нико други до сива еминенција савезне (а богами и српске) полиције, Горан Весић.

Предводници ССЈ, Борислав Пелевић и Драган Марковић Палма, ухваћени „ин флагранти“ са владајућим досовцима којима би требало да буду опозиција, реаговали су веома нервозно, примитивно и, на опште изненађење, посланике Српске радикалне странке Томислава Николића и Александра Вучића напали већ бајатим оптужбама из арсенала ДОС о становима које су бивши министри из редова српских радикала добили легално и јавно, од државе чији су чиновници били. Примера ради, Александар Вучић је, пре него што је добио стан, две и по године живео као подстанар у гарсоњери, са женом и дететом. Али, умови ССЈ—оваца, замућени

мржњом и бесом, нису уочили да је бесмислено да министар живи у 25 квадрата. Уосталом, иза загатљивих стакала њихових вила и џипова је неки сасвим други поглед на живот...

Сами против свих

Александар Вучић: Даме и господо народни посланици, само због изношења истине и само зато што је навео чињенице неки су се овде наљутили и по-

мислили да је време да изађу и кажу све оно што истински, искрено мисле и најистинитије да покажу јавности шта осећају и то је лепо, то је много фино. Изашао је овде један примерак који је говорио о томе ко је шта радио у животи, а ко није.

Најпре, за разлику од њега, ја сам завршио школу са највећим успехом, завршио факултет са највишим оценама, а он је факултет видео само на фотографијама и разгледницама — поздрав из Београда. Човек је изашао овде, а зове се Драган Марковић, замислите надимак му је Палма. Можете да мислите који људи носе надимак Палма. Човек је изашао за говорницу и рекао како је неко негде нешто добио, а сада се вози у дртавом „југу“, цитирам га. Јесте, он ми је чак пребацио то да се возим у таквом „југу“ и ја то не кријем. Чак ни тај „југо“ није мој, службени је и припада Српској радикалној странци. Немам свој аутомобил и у томе је разлика између мене и вас. Ја то немам, али ви имате, јер 10 година препродајете угљ. Не може „Ресавица“ сама да закључи уговор, него ћете ви да закључујете као посредник уговор и зато можете да имате онолике паре и зато можете у најскупљим џиповима да се возите и можете целу Србију на такав начин да обилазите. Зато морате да гласате за Ђинђићеве законе, као што сте гласали за Ђинђићеву владу.

Немојте да говорите о моралу, јер стиже писмо у Телевизију „Пинк“, нећу све детаље да говорим, можда не би било коректно, али ћу рећи један детаљ, потписује га Горан Весић и каже: „Не заборавите на вашу обавезу да два пута недељно пуштате Пелевића.“ То је ваша веза, таква сте ви опозиција, да знате. Нека дођу, па нека кажу да ли је то истина или није. То је истина, то је права истина. Немојте да говорите о истраживањима, јер то што сте показали је лаж. Није истраживање јавног мњења, него кажу какве су перспективе политичких странака, па узгред СПС-у дадоше 0,1 %?! Замислите, партија која је, ипак, велика, и шта год ја мислио о њима, дадоше им 0,1 %, СПО-у 0,3 %, а нама дадоше, не знам зашто, неких 6, 7, 8, не знам ни сам тачно чиме смо заслужили толики проценат у перспективи, али то нема везе са

Мистерија је врло брзо решена. На „информативни разговор“, тако рећи „с ногу“ у скупштинском ходнику, посланике ССЈ извео је нико други до сива еминенција савезне (а богами и српске) полиције, Горан Весић.

Предводници ССЈ, Борислав Пелевић и Драган Марковић Палма, ухваћени су „ин флагранти“ са владајућим досовцима.



Борислав Пелевић



"Мени сте изrekli опомену, узимате ми паре зато што сам им рекао истину у лице, зато што их се не плашим, зато што се не бринем за то што имају кик-боксерe или не знам ни ја кога, зато што се не плашим од њихових ципова, од њиховог оружја, од њихових прича ко је коме фалсификовао тестамент и ко је узео богатство..."
 (Александар Вучић у дијалогу са председником Скупштине.)

реалним, чак ни истраживањима која су сва намештена. То уопште није никакав проблем. Немојте ви који сте најгори криминалци у Србији да говорите некоме о поштењу.

„Опомена”, као средство притиска

Председник: Господине Вучићу, изричем Вам опомену.

Александар Вучић: Мени изричете опомену? Мени изричете опомену?! Мени сте изrekli опомену, узимате ми паре зато што сам им рекао истину у лице, зато што их се не плашим, зато што се не бринем за то што имају кик-боксерe или не знам ни ја кога, зато што се не плашим од њихових ципова, од њиховог оружја, од њихових прича ко је коме фалсификовао тестамент и ко је узео богатство, зато што смем да изађем па то да кажем и зато сте ми дали опомену. Нисте њима давали опомену док су овде лагали и причали свашта. Када њима неко нешто каже, онда мора да буде опомена. Изађите па кажите да ли то није тачно. Може Пелевић да иде на све телевизије, на БК, на РТС, стиже порука од Весића или од некога.

Ја разумем Весића, човек мора да обезбеђује већину за себе, нека изађе и нека каже Горан Весић – са којим сам био највећи политички противник још са факултета. Знамо се од тада. Знамо

се 13-14 година. Нека изађе и нека каже да лажем. Пред целом српском јавношћу то кажем, пред народним посланицима. Изађите господине Весићу и кажите да ли говорим истину или лажем. Кажите да ли их на такав начин употребљавате или не, да се зна да су то ваши посланици, а не посланици српског народа који су их овде наводно бирали.

Горан Весић: Господине Вучићу, не смем да кажем да лажете јер се бојим да ћу добити опомену, а то би значило да морам да платим казну, а не говорите истину. Ви сте били министар информисања и знате јако добро како се утиче на медије, тако да немојте мене да учите, ја само могу од вас да учим.

Једино што Горан Весић није објаснио, било је шта је то слагао Александар Вучић? А што се тиче „утицаја на медије”, зар овај Весићев одговор не говори довољно за себе?

Демократија подрума

Александар Вучић: Ја немам много тога, посебно не материјалног, не могу да се поредим по материјалном богатству ни са Пелевићем, нити са неким другим из те странке. Имам дете и ја



Драган Марковић – Палма

сад кажем: није лаж ништа од онога што сам изговорио. Имам и доказ о ономе како су, и на који начин је Горан Весић вршио притисак да се појави Пелевић на појединим телевизијама. У то што имам, колико је и шта је, у то што имам се кунем да говорим истину.



„Погледајте ваше ципове и ваше виле, господине Марковићу.“

Имам доказ. Нека изађе неко и нека каже да то није тачно.

Даме и господо народни посланици, немојте да се правите наивни господине Пелевићу и немојте да изиправате невинашце и неко ко је ... (упада у реч председавајући) ... Због вас господине Пелевићу неко је добио отказ, због вас и Весића. (Председавајући) Због вашег понашања и вашег фолирања овде, због свих ... (Председавајући) ... сте Пословник јер нисам рекао ништа увредљиво.

Драган Марковић Палма (ССЈ): Господин Вучић је погрешно протумачио моју изјаву. Он каже да колач сељаци треба да дају њему. Имали сте онај велики колач сељака две и по године, господине Вучићу. Господине Вучићу, ви кажете да сте били одличан ђак на Правном факултету. Ја то не спорим. Али, господине Вучићу, ви у нашем животу нисте ниједан пословни уговор направили, а да неко други има користи од тога. Направили сте један где сте узели држави стан, господине Вучићу. То је ваш политички ...

Александар Вучић: Даме и господо народни посланици, господин Марковић је ординарни лажов и то велики лажов.

Овај скупштински окршај добио је свој наставак, помало трагикомичан. Десет дана касније, у емисији „Клопка“, некад јуловске а сада досовске ТВ ПИНК, гостовали су Драган Марковић Палма, Бранислав Ивковић и њихов патрон Горан Весић. Највише је уста отварао Палма - „Александар Вучић..“, „Српска радикална странка...“, Ивковић је био тугаљиво „суптилан“, а Весић је координисао паљбу (седео је у средини, десно Палма, лево Ивковић, крајње лево сметало екс-јуловка Оливера Ковачевић као водитељ). Закључак: Александар Вучић је говорио истину о медијском комесару Горану Весићу.

Председавајући: Господине Вучићу, молим Вас да бирате речи.

Александар Вучић: Бирам речи и рекао сам најблаже могуће оно што је истинито. Господин Марковић мисли да ћу да га се уплашим зато што сматра да би могао да ме уведе у подрум и да би могао да ме мучи, као што је то био случај са многима раније, па ћу ја да променим своје понашање, или да ми прети, да ме малтретира на неки други начин. Ја се њега не плашим и свих криминалаца се не плашим.

Председавајући: Господине Вучићу, молим Вас да бирате речи.

Александар Вучић: Бирам речи, а Вама смета...

Председавајући: Не бирате речи, користите увредљиве изразе и то Вам упорно толеришем.

Александар Вучић: ... а Вама што смета што сам ја можда један од ретких у Србији који сме да каже оно што је истина и оно што мисли. Што се тиче онога што сам радио, лажете и за то господина Марковићу. Ја сам радио много тога. Ако хоћете, са својим оцем сам куће зидао које су усташе палиле, мешао малтер, бетон, од малена цепао дрва, иако сам рођен у Београду, сељачко сам дете, окопавао сам кукуруз, све послове знам да радим и никада се тога нисам стидео. Поштено сам хлеб зарађивао од своје петнаесте године. У петнаестој години сам почео да водим кафану мога стрица, господине Марковићу. Од тада радим, радио сам, ако хоћете, и у иностранству, и тешке и лакше физичке послове, свашта. Никада нисам био криминалац, био сам један од најбољих студената Правног факултета у Београду, један од најбољих ђака.

Ви ћете да ми кажете шта сам узео. Погледајте где живи ваш председник и где ви живите, у вилама на Дедињу, погледајте ципове ваше, а мене оптужујете за мог „југа“. Је ли то ваш аргумент? Да ли ме зато оптужујете? За то што још немам ни тепиха довољно, никако га другачије не бих ни добио, него на најпоштенији начин, на најчаснији начин, а узгред заборављате да сам и пре тога водио једно предузеће, господине Марковићу. У својој мржњи и ла-

жима, зато што сам вам рекао истину, толико сте претерали да више не знате шта да причате. И то предузеће је у том периоду било најуспешније, једно од најјачих спортских колектива у Београду, када већ о томе говорите.

На крају расправе о Владином Предлогу закона о раду и радним односима посланици Странке српског јединства су гласали „ЗА“. Толико о томе.

Припремили:
Жељко Грујић
Вук Фатић

УГОВОР СА САД

Уколико би неко доносио закључак о ситуацији у земљи на основу веселих и раздраганих лица челника владајућег режима, могао би да помисли да у Србији уопште нема незапослености и сиромаштва. Заборављају да ко се последњи смеје ...

Влада Србије улаже више у рекламе премијеровог „личног предузећа“, него у обнову и развој земље. Изјавио је да ту „шалу“ не сматра умесном, али, ипак, док је он премијер „нико неће смењивати његове министре“. Одлика „демократије“ је дијалог, тако да „демократе“ не разумеју борбу за било каква права на неки други начин. После насиља, уз чију помоћ су тзв. демократе дошле на власт, никоме није јасно о чему уопште причају.

Ситуација никада није била гора, чак и за време санкција нисмо забеле-

По Ђелићевим речима, посета Паризу одвијала се уз партизанске песме, вицеве и шале. „Певали смо партизанске песме, понеке са мало измењеним текстом.“ Ко ме је још у овој земљи после педесет година комунизма до партизанских песама?

жили овако велики увоз и готово преполовљен извоз. Исто тако, никада нисмо имали веселије и раздраганије челнике владајућег режима. Уколико би неко судио по њиховим лицима, изговореним бајкама и рекламама, могао би да помисли да у Србији имамо 90, а не 10 посто богатог становништва. Машу рукама и папирима, а резултате од толиког размахивања још нико није видео, а ни осетио, осим њих самих. Време пролази. За њих као да стоји, јер кажу да им је мало да било шта промене за „само“ једну годину. Не уништава се земља у тако кратком временском року, разумљиво.

Објашњења постоје, кажу да је тако у некој земљи у Европи и свету. И даље је, за њих најбоље све што није наше: па би ускоро, ако наставе са ова-



квим темпом, службени језик у Србији могао би да постане енглески или немачки. Београд је готово преко ноћи преплављен билбордовима и плакатама, ако не на страном језику, онда бар на латиници. Наредне генерације ће се питати шта је то ћирилица. Можда ће

моћи да је виде (уколико их неко буде организовао), на изложбама у Етнографском музеју.

Љубав се не заборавља

Да су челници ДОС-а у паници због



Забележен је дефицит у спољнотрговинским односима. То је, очигледно, нетачан податак, јер нису обрачунати износи добијени за све испоручене Србе Хашком трибуналу.

губитка поверења у народу говоре по тези премијера Ђинђића који, као у предизборној кампањи, поново најављује некакве милијарде долара иностране помоћи. Само, да ли је у тај износ урачунато и 6 милијарди обећаних пре годину дана није се изјаснио. Најјаснији је био када је објаснио да ћемо добити „помоћ“ ако и даље сарађујемо са Хашким трибуналом. Како смо, после свих продатих Срба, забележили дефицит у извозу? То ће нам вероватно објаснити „надлежни у ресорном министарству“.

После наводних неслагања, Ђинђић и Коштуница се примирише, заборављајући на прошлост. Одједном, тотални обрт десио се у тренутку када је премијер отишао код Буша по директиве. Понестало му идеја шта још у Србији може да се уништи и који Србин на слободи представља опасност по опстанак људског рода на планети земљи. Америчке власти имају много више искуства од њега у уништавању ове земље, па су можда по нешто заборавиле што би му могло користити.

Демократска странка Србије, ни сама не зна да ли је власт или опозиција. Остаће у ДОС-у уз уступке или, можда, и без уступака. Остаје нам да чекамо расплет или нови заплет. ДОС у целини више се бави својим унутрашњим проблемима, него проблемима од значаја за овај народ и државу.

Партизанске песме

То није крај набрајања веселих политичара на власти. Следећи су, али не и мање важни, Лабус и Ђелић. Они тврде да имају оправдање – отписивање дуга нашој земљи. Нису задовољни, могли су још мало симпатија странци да покажу и избришу тај дуг. Симпатични смо им, али не довољно. Мораћемо много више да се потрудимо у будућности. Ђелић: „Певали смо и партизанске песме, понеке за измененим текстом“. Имали су разлога за весеље, јер су нам отписане камате наметнуте за време санкција, када их је било немогуће враћати због укинутог платног промета СРЈ са осталим земљама.

Започете „реформе“ само би могли да зауставе нови избори. Опозиција која жели расписивање нових избора не жели добро овом народу и тиме само врши опструкцију власти. Народ је сам схватио да је након годину дана

владавине ДОС-овог режима дошао на ивицу провалије и сваким даном је све ближи дну. Ко онда врши опструкцију овог народа, коме нимало није

смешна ситуација у коју су га ставили лидери ДОС-а?

Заборавили су да нагласе да они нису склопили „Уговор са Србијом“, већ са САД и осталим њиховим пријатељима. Можда је у питању штампарска грешка коју ће исправити 2010. године, по управо израђеном плану. Онда ће стајати „Уговор са САД“, па ће народу бити јасније чије интересе заступају и да су заиста наступиле промене.

Весна Марковић

Започете „реформе“ само би могли да зауставе нови избори. Опозиција која жели расписивање нових избора не жели добро овом народу и тиме само врши опструкцију власти. Народ је сам схватио да је након годину дана владавине ДОС-овог режима дошао на ивицу провалије и сваким даном је све ближи дну. Ко онда врши опструкцију овог народа, коме ни мало није смешна ситуација у коју су га ставили лидери ДОС-а?



ЋИНЋИЋ - ШЕФ СУРЧИНСКЕ МАФИЈЕ?

Ово је прича о томе, како су извесни Зоки, Киза, Чеда, Веса и Беба на добром путу да у Србији уједине криминал и политику, па да се тиме политика коју води актуелна власт и у правом смислу те речи може назвати - криминалном. За оно због чега би у било којој другој земљи на свету завршили на вишегодишњој робији, ова фамозна петорка овде не трпи за сада никакве последице, већ бива и награђена становима, џиповима, поклонима ...



У Србији се већ одомаћила изрека како нашом земљом „владају Зоки, Чеда, Киза, Веса и Беба“. Иза ових надимака крију се, јасно, функционери Демократске странке Зоран Ћинђић, председник Владе Републике Србије, Чедомир Јовановић, шеф посланичке групе ДОС-а у Народној скупштини, Зоран Живковић, савезни министар унутрашњих послова, његов заменик и човек за све и свашта Горан Весић (иначе, после Ћинђића можда најомраженија личност у Србији) и мистериозни Владимир Поповић - Беба, шеф Бироа за комуникације Владе Републике Србије (бивше Министарство за информације). Због чега овде помињемо баш њих? Па због чињенице да,

У Србији се већ одомаћила изрека како нашом земљом „владају Зоки, Чеда, Киза, Веса и Беба“. Иза ових надимака крију се, јасно, функционери Демократске странке Зоран Ћинђић, председник Владе Републике Србије, Чедомир Јовановић, шеф посланичке групе ДОС-а у Народној скупштини, Зоран Живковић, савезни министар унутрашњих послова, његов заменик и човек за све и свашта Горан Весић (иначе, после Ћинђића можда најомраженија личност у Србији) и мистериозни Владимир Поповић - Беба, шеф Бироа за комуникације Владе Републике Србије.

када је о њима реч, свако у Србији је могао да чује две врсте прича, које се, наравно, међусобно не искључују. Прво, за њих се каже да су у својим рукама нагомилали невероватан степен моћи и утицаја, једном речју, то су најмоћнији људи овог дела Европе. Друго, претпоставља се да њихова реална моћ не проистиче само из функција које обављају, већ, пре свега, из повезаности са појединим домаћим и иностраним моћним криминалним картелима, као што је криминална мрежа контроверзног Станка Суботића Цанета. Како можемо чути, сваки од овде набројаних ликова има свој удео у пословима са оне стране закона.

Сви председнички људи

За Владимира Поповића Бебу, човека кога нико никада није видео у јавности и о коме се зна врло мало, говори се да се обогатио шверцом нафте за време санкција. По редакцијама београдских новина кола прича да је Беба, иначе десна рука Зорана Ћинђића, отворено запретио новинарима да ће затворити сваку редакцију чији нови-



Постоји информација да је око послова сурчинског клана са украденим аутомобилима ангажован и син министра правде Владе Републике Србије, Владана Батића, који у криминалним круговима користи конспиративно име "Ћилда". Он је организовао петнаестак екипа у Београду, које имају задатак да складиште и чувају украдена возила, највише по новобеоградским гаражама.



нари буду писали о њему. Дакле, ако „Велика Србија” ускоро буде забрањена, знаћемо - Беба је то учинио.

Зоран Живковић, савезни министар полиције, вуче „репове” за собом још откако је био на челу Скупштине Ниша. Позната је његова склоност ка непотизму, као и малверзације, које је, користећи своју функцију, чинила његова супруга. Свој удео у чаршијским причама имају, свакако, и Чедомир Јовановић и Горан Весић, али ни о коме се толико није говорило, као што је случај са актуелним премијером, Зораном Ђинђићем.

Криминална политика

Према писању многих гласила, што домаћих, што страних, председник Владе Србије Зоран Ђинђић је човек који је успео да уједини криминал и политику (рекао би наш народ: политика му је криминална). Све нелегалне токове робе Ђинђић је претворио, тачније, покушао да претвори у легалне, па је тако, на пример, само у Београду регистровано преко 200 фирми за веллепродају цигарета. Није више ника-

ква тајна да је председник Владе у чврстим везама са организацијама „сумњивог” пословања, као што је мало пре поменута криминална мрежа Станка Суботића Цанета, или тренутно најјачи домаћи криминални клан, такозвана „сурчинска мафија”. Уз Ђинђића, према писању подгоричког листа „Дан”, код Сурчинаца су „редовни” и Чедомир Јовановић и Владимир Поповић Беба.

Откуд Чеди два ципа?

Сурчинска мафија је позната по својим пословима везаним за трговину нафтом, дрогом и цигаретама, али пре свега украденим половним аутомобилима. Према неким подацима, „Сурчинци” су одговорни за крађу или шверц 40.000 аутомобила у последњих неколико година. Нека од тих возила можда су завршила и у гаражама новопечених министара из ДОС-а, пре свега из Демократске странке. Када смо већ код министара, постоји информација да је око послова сурчинског клана са украденим аутомобилима ангажован и син министра правде

Владе Републике Србије, Владана Батића, који у криминалним круговима користи конспиративно име „Ћилда”. Он је организовао петнаестак екипа у Београду, које имају задатак да складиште и чувају украдена возила, највише по новобеоградским гаражама. Послове Сурчинског клана „покрива” и министар унутрашњих послова Душан Михајловић, који је више пута до сада истакао како дневно у Београду нестане само десетак аутомобила, док је права цифра чак пет пута већа. Што се тиче украдених возила, ево једног трик питања: погодите откуд Чедомиру Јовановићу два блиндирана ципа (једног, додуше, више нема: одлетео у ваздух)?! Јовановић је од „Сурчинаца”, а поново према писању подгоричког „Дана”, добио зарад успешне сарадње и два стана у Београду.

Лозинка – кум Ђинђић

Пре неколико година „проваљени” су послови „Сурчинског клана”, а велики број њих је ухапшен. Том приликом пронађене су знатне количине оружја и велики број украдених аутомобила. Неко време чланови „Сурчинског клана” су се примирили, да би доласком ДОС-а на власт ова криминална организација доживела праву ренесансу. Постоје индиције да је чак и покојни Момир Гавриловић, који је убијен почетком августа 2001. године, поседовао податке о повезаности ДОС-а (читај: Ђинђића) са „Сурчинским кланом”, што га је коштало живота. Зоран Ђинђић је, додуше, више заинтересован за друге врсте делатности „Сурчинаца”, конкретно за трговину нафтом и цигаретама. Са друге стране, његови телохранитељи познати су дилери наркотика, за шта их је њихов шеф наградио службом и значкама Савезног министарства унутрашњих послова.

Да ли је баш Зоран Ђинђић шеф Сурчинске мафије не може се са прецизношћу рећи, али очито је да су његове везе са њом бројне и врло јаке. Нека се, за сада, на томе заврши.

Вук Фатић

"СЛОБОДА" МЕДИЈА

Чиме је Ненад Стефановић заслужио да "брине" о београдском, а делом и српском новинарству? Није ли ово припрема за предстојеће изборе, у којима ће се, када "збрине" све оне у које није сигуран, лакше носити са политичким противницима?

На интернет адресу Српске радикалне странке стигао је „Апел за одбрану „Дуге“, професионалног и одговорног новинарства и медија без политичког утицаја“, упућен од стране „отписаних“ новинара „Дуге“, Мишка Калезића, Славе Зечевића, Гордане Јанићијевић – Потпара, Милорада Павловића, Раденка Марјановића и Јасне Никовић. Они нису добили никаква решења, не примају никакву надокнаду и не уплаћују им се доприноси. Сваком ко је добио решење речено је да иде на берзу, док се не створе услови за враћање на ново радно место, за које би БИГЗ добио по 3.000 ДЕМ од берзе рада. Ко није добио решење, понуђен му је хонорарни рад уз надокнаду са берзе рада.

Ко је Ненад Стефановић?

У писму се наводи: „Треба ли да нагласимо да смо у очајном материјалном положају, испод сваког егзистенцијалног минимума. Међу нама је и самохрана мајка са двојицом 15. годишњих близанаца, рецимо! Из „старог“ јануарског импресума (пре доласка г. Ненада Стефановића на место главног и одговорног уредника) уговор са Холдингом потписали су само Вања Булић и технички уредник. И то је цела редакција.



Демократија је када само Демократска странка контролише све медије!

ДУГА је у једном броју објавила текст о бившем директору СЛАВИЈА банке г. Миломиру Спасићу, коју ју је "сахранио" оставивши дуг од 727.000 УСД (ДУГА, бр. 1765, од 9 - 22. јуна 2001., стране 22-24). А ојачао је и ГСБ, одакле су га радници протерали, жалећи се директно ДОС-у, да би се тај исти човек, на волшебан начин, још док је тај број био у продаји, појавио као финансијски директор БИГЗ-а! А постоје оправдане индиције да његово постављење за финансијског директора није регистровано у Привредном суду“.

Поднетом тужбом суду, желимо да нам се утврди статус и да нам се надокнаде неисплаћене плате, уплати пензионо и социјално осигурање. Ускраћено нам је право увида у записник са Скупштине тзв.Управног одбора, на којој је Холдинг преузео делатност НИП-а, али не и дотадашње дугове графичком сектору, који је НИП касније, исплаћивао на рачун пристиглог новца од продаје и чиме је нама ускратио плате и остале принадлежности које нам припадају по Закону о радним односима. Истовремено, за око два месеца, како нам је речено, Републичка инспекција рада ће стићи да се позабави нашим случајем. Тренутно је

Председник Управног одбора БИГЗ-а је главни и одговорни уредник "Дуге", Ненад Стефановић, шеф Информативне службе Демократске странке, члан управних одбора Удружења новинара Србије, ТАНЈУГ-а и Студија Б. Запослени се питају да ли уз ово, ради још нешто, осим што прича како ће "донети силне паре у БИГЗ и направити империју", а као инвеститоре, помиње Немце.

заузета радом на сузбијању сиве економије. Узгред, ваљда ће финансијској полицији требати мање времена. Тим пре, што је ДУГА у једном броју писала текст о бившем директору СЛАВИЈА банке г. Миломиру Спасићу, коју ју је „сахрањено“ оставивши дуг од 727.000 УСД (ДУГА, бр. 1765, од 9-22. јуна 2001., стране 22-24). А ојудио је и ГСБ, одакле су га радници протерали, жалећи се директно ДОС-у, да би се тај исти човек, на волшебан начин, још док је тај број био у продаји, појавио као финансијски директор БИГЗ-а! А постоје оправдане индиције да његово постављење за финансијског директора није регистровано у Привредном суду".

Председник Управног одбора БИГЗ-а је главни и одговорни уредник „Дуге“. Ненад Стефановић, шеф Информативне службе Демократске странке, члан управних одбора Удру-

жења новинара Србије, ТАНЈУГ-а и Студија Б.

„Да ли, уз ово, ради још нешто, осим што прича како ће „донети силне паре у БИГЗ и направити империју – не знамо! Као инвеститоре, помиње Немце. Па, здравој логици је страна да неко уложи 25 милиона марака (та се цифра помиње), е да би све то дао г. Стефановићу и г. Рапаићу (дугогодишњем „поверенику“ госпође Мире Марковић и провереном кадру Градског комитета, који је својевремено послат из Централног комитета СКС у „ДУГУ“ да је среди! Ко ме сада г. Рапаић да поднесе рапорт о обављеном послу?!), в.д. директора БИГЗ-а, на управљање?!“

Није тренутак за аферу

„Да бисмо „начели“ тему медија и информисања, да бисмо скренули пажњу јавности, како домаће, тако и

После два месеца премишљања, овај наш гест сматрамо крајње професионалним и обавезујућим! Сматрамо себе професионалцима и немамо морално ни професионално право да ћутимо! Или смо, можда погрешно - буквално схватили појам ПРОМЕНА!

стране, а себе, на неки начин – заштитили, обратили смо се разним новинарским асоцијацијама у свету које се баве слободом медија и заштитом новинара, затим међународним организацијама које се баве заштитом људских права (угрожено нам је уставно право на рад и egzистенцију а тиме и бројне међународне конвенције о људским правима, чији је Југославија потписник) и неколиким значајним светским политичарима (следи списак). Можда се тешимо, али, добили смо обавештења од Пакта за стабилност, Високог комесара УН за људска права, Савета Европе и Европског парламента да је наше обраћање ушло у процедуру, ма шта да то значило, о чему поседујемо документацију! А, у међувремену, из кабинета премијера Канаде г. Жана Кретјена добили смо занимљив одговор који прилажемо.

Ако нам се пребацује да сада није тренутак за овакву аферу – одговарамо да до ње није смело ни да дође! Још додајемо да је беспредметна расправа о новом предлогу закона о информисању који ускоро улази у скупштинску процедуру! Бесмислен је. Треба да има, попут америчког, када већ у свему следимо Запад, само један члан који би требало да гласи: "Информисање је слободно". Све остало се регулише кривичним и осталим законима! И новинарским кодексом. Уместо тога, требало би увести новинарске лиценце, како се овом осетљивом и значајном професијом не би бавио свако ко пожели! А о односу – послодавац – новинар, ваљда ће „бринути“ нови Закон о раду. Но, није згорег, да се уместо два удружења новинара, формира јак синдикат како бисмо се одупрли (само)вољи послодавца, имали категоризацију, знали тачну цену рада... Све оно о чему можемо сада да сањамо!

Поштовани, молимо вас да нам помогнете!"

Весна Марковић

БРОЈ 1683 • ОД 20. ДЕЦЕМБРА 1997. ДО 2. ЈАНУАРА 1998 • ЦЕНА 10 ДИНАРА

ДУГА

Srbija u 13 slika:

КО ЈЕ СЛЕДЕЋИ?

Након ефикасног уништавања Астра банке од стране Народне банке Југославије, на ред је дошао и Мобтел, први и највећи оператер мобилне телефоније у Србији. Због чега се актуелна власт тако окомила на БК Групу? И какве су последице ове хајке? По свему судећи, цену ће, као и увек, платити радници који ће бити отпуштени.

„Републичка управа јавних прихода, која је била спремна да у случају измирења прве рате пореза на екстрапрофит са дужником утврди даљу динамику наплате остатка пореске обавезе, одлучила је, у складу са законом, да у понедељак (26. новембра 2001. године) за цео износ пореза од 50,7 милиона немачких марака, колико још дугује Астра банка, пусти акцептне налоге Мобтела. То значи да ће његов рачун од понедељка бити блокиран за толики износ, а блокада ће се смањивати или укинута темпом којим буде плаћан порез на екстрапрофит Астра банке”. Овим речима је Александар Радовић, директор Републичке управе јавних прихода, отворио „сезону лова” на првог оператера мобилне телефоније у нашој земљи. Неколико дана након прве изјаве, уследила је и друга, која није могла бити директнија: „Ако не плате, нека им је Бог у помоћи”.

Администрација Народне банке је, иначе, скоро “походила” и Прву предузетничку банку, али то ову банку није “убило”, као Астра банку. Међутим, онда се напрасно открило да поједине такозване “невладине организације” имају рачуне у Првој предузетничкој банци, па може бити да је то било од пресудног значаја за спашавање главе те банке.

Нека им је Бог у помоћи

„На основу извештаја из Београда и са Кипра Народна банка Југославије није добила ниједан документ који би доказао где одлазе кредити и новац из Астра банке. Од увођења административне контроле у Астра банку, 16. октобра ове године, та финансијска институција породице Карић није била ликвидна ни један дан до затварања, 16. новембра, када јој је централна банка одузела дозволу за рад”, истакао је након уништења Астра банке Радован Јелашић, вицегувернер Народне банке Југославије. Администрација Народне банке је, иначе, скоро „походила” и Прву предузетничку банку, али то ову банку није „убило”, као Астра банку. Међутим, онда се напрасно открило да поједине такозване „невлади-



не организације” имају рачуне у Првој предузетничкој банци, па може бити да је то било од пресудног значаја за спашавање главе те банке. Астра банка није била те среће. За њу је катул ферман одавно био спреман. Поставља се питање да ли су оперативци Народне банке Југославије толико нестручни и неспособни, па за месец дана нису успели да утврде „ток новца” у Астра банци, поготово ако је истина оно што тврде радници Астра банке (а у шта немамо разлога да сумњамо), да су представници Народне банке, који су послати у Астра банку, имали потпуни увид у пословање Астра банке. Друга могућност је да су Млађан Динкић и Радован Јелашић економске и финансијске аналфабете, па нису разумели податке које су од Астра банке добили. А нису



се баш ни трудили да их разумеју. Било како било, по домаћем задатку Астра банка је ликвидирана, а на улици се нашло око 600 радника.

Деветнаеста по реду

Астра банка је 19. банка по реду, коју је Народна банка Југославије затворила (повела ликвидациони поступак) у последњих годину дана. Међутим, за разлику од Астра банке, ни у једној другој банци уништавање није било тако брзо, планирано и темељито. Очигледно је да се на нишану ДОС-а након Астра банке нашао и Мобтел, односно да је коначни план потпуно уништење БК Групе. Томе можда иде у прилог и непотврђена информација да је Богољуба Карића, приликом његовог недавног привременог бекства из наше земље, на Кипру сусрео актуелни министар правде Србије, Владан Батић и уз „пријатељске“ речи („Пи.о једна, је.ћу ти матер, свираћеш ти поново мени хармонику по свадбама“) га натерао да се врати у Србију. Није више питање да ли је Мобтел следећи на удару, јер и враци на грани већ знају да јесте, већ шта ДОС намерава са њим да учини? Да ли ће и Мобтел бити уништен, попут Астра банке? Ова теорија би можда могла да дође у обзир, уколико Влада Србије намерава да ослободи простор за неког новог оператора мобилне телефоније, који можда већ чека да продре на наше тржиште. Упућенији у овдашње прилике знају да је пре неколико месеци, када се на сав глас говорило да ће се у Србији појавити и трећи оператор, Зоран Ђинђић, у својству председника Републичке владе, обећао „Телекому“ да се у наредних неколико година неће расписивати конкурсе за трећег оператора. О другом није било тада ни речи. Ако Мобтел пропадне, створиће се услови и да се у Србију доведе нови оператор, са којим би онда само ДОС преговарао (а корист из тог посла може се само замислити), а истовремено би се Ђинђић могао похвалити да је одржао обећање дато „Телекому“.

Варијанта број два: ДОС не жели да уништи Мобтел, већ само да га отме од БК Групе. Ово је можда изгледнија комбинација, пошто се зна да месечна зарада Мобтела није нимало занемарљива. Можда Влада Србије (читај: ДОС) не жели да се замајава тражењем новог оператора, већ само жели да преузме већ постојећег, са комплетном инфраструктуром. Ово „преузимање“ Мобтела елегантно се може извести уз објашњење да Републичка управа јавних прихода, пошто Мобтел није исплатио свој дуг од 50,7 милиона марака (као што неће ни исплатити), врши пленидбу имовине тог оператора.

Уништењем Мобтела или његовим преузимањем, ДОС ће под своју контролу ставити монопол над мобилном телефонијом у Србији, што ће му обезбедити неслућене месечне приходе, али и многе друге повластице.



Било како било, по домаћем задатку Астра банка је ликвидирана, а на улици се нашло око 600 радника.

Пошто је Астра банка у ликвидацији, уколико изгубе још и Мобтел, све остале мање фирме из БК Групе, попут Астра осигурања на пример, осуђене су на пропаст. Практично, самовољом Владе Србије, преко 5.000 радника, што БК Групе, што фирми, које су своје пословање везале за рад БК Групе, остаће без посла.

У основи свега – монопол

У суштини, цела финансијска империја Карић у нашој земљи је почивала на два гиганта: Астра банци и Мобтелу. Пошто је Астра банка у ликвидацији, уколико изгубе још и Мобтел, све остале мање фирме из БК Групе, попут Астра осигурања на пример, осуђене су на пропаст. Можда је-



дино БК Телеком има изгледа да се спасе, пошто није немогуће да је актуелна власт заинтересована да и на ту телевизију стави своју шапу (што је практично већ урадила). Практично, самовољом Владе Србије, преко 5.000 радника, што БК Групе, што фирми, које су своје пословање везале за рад БК Групе, остаће без посла. Уништењем Мобтела или његовим преузимањем, ДОС ће под своју контролу ставити монопол над мобилном телефонијом у Србији, што ће му обезбедити неслућене месечне приходе, али и многе друге повластице.

Поверење без разлога

Без намере да бранимо породицу Карић, поставља се питање да ли се режим запитао, после овако суровог уништавања БК Групе, ко ће убудуће моћи да стисне петљу, па да уложи финансијска средства у Србију? Када се Богољуб Карић вратио у земљу, изјавио је да верује новим властима. Да ли још увек тако мисли?

Вук Фатић

ДЕВАЛВАЦИЈА ИЛИ НЕ?

“Генијалност” досових економских стручњака довела је до апсурда да је у нашој земљи, али само у нашој земљи, немачка марка, као и друге конвертибилне валуте, девалвирала. У ситуацији када цене не преостају да расту, а Народна банка Југославије брани курс динара који већ одавно није реалан, није ни чудо да се могао десити такав парадокс. Стога се оправдано поставља питање: да ли је девалвација динара потребна или не?

Има већ неколико недеља откако је до ушију јавности допрла вест да поједини стручњаци отворено изјављују како је курс динара прецењен и како ће неминовно, можда чак и врло брзо, доћи до девалвације. Наводно, таква препорука је стигла и од представника Међународног монетарног фонда, који је, барем судећи по оценама појединих министара Владе Србије, у домену финансија преузео улогу извршне власти наше земље, па кад Међународни монетарни фонд тражи да, на пример, електрична енергија поскупи, то се и деси, кад Међународни монетарни фонд каже да би требало ускладити цене у Србији са европским, то постаје приоритет режима и тако даље.

Права вредност 37,50 динара

Крајем новембра, из Института економских наука је саопштено да је југословенски динар током октобра месеца 2001. године реално девалвирао за два посто. Тај пад курса домаће валуте, како је објашњено, последица је пораста цена на домаћем тржишту за 2,4 одсто и депресијације номиналног курса динара за 0,4 одсто. Откако је ДОС преузео Народну банку Југославије и утврдио званичан курс динара у односу 30 динара за једну немачку марку, укупан пад реалног курса динара до данас износи око 25 одсто. То практично значи да би немачка марка, како ствари данас стоје, требало да се конвертује за најмање 37,50 динара. За пад реалног курса динара пре свега су крива стравична поскупљења, којим је ДОС „дочастио” Србију. Оптеретивши продајне цене производа и услуга енормним порезима, а истовремено инсистирајући на тврдом курсу динара, режим је постигао парадокс да је практично девалвирао немачку марку (и све друге конвертибилне валуте) на нашем тржишту, а да динар, који је, у ствари, по некој логици морао да де-



Крајем новембра, из Института економских наука је саопштено да је југословенски динар током октобра месеца 2001. године реално девалвирао за два посто. Тај пад курса домаће валуте, како је објашњено, последица је пораста цена на домаћем тржишту за 2,4 одсто и депресијације номиналног курса динара за 0,4 одсто. Откако је ДОС преузео Народну банку Југославије и утврдио званичан курс динара у односу 30 динара за једну немачку марку, укупан пад реалног курса динара до данас износи око 25 одсто.

Оптеретивши продајне цене производа и услуга енормним порезима, а истовремено инсистирајући на тврдом курсу динара, режим је постигао парадокс да је практично девалвирао немачку марку (и све друге конвертибилне валуте) на нашем тржишту, а да динар, који је, у ствари, по некој логици морао да девалвира, и даље задржава свој релативно чврсти курс.



валвира, и даље задржава свој релативно чврсти курс.

Црна Гора као извозна узданица

Са друге стране, из Народне банке Југославије су свима недвосмислено дали до знања да им не пада на памет да у догледно време девалвирају вредност динара. Такав став могао би оставити значајније штетне последице пре свега по фирме које се баве трговином са иностранством. Овакав став, међутим, не деле у Институту економских наука, где тврде да је, на пример, извоз

у октобру 2001. изнад просека, ако се у обзир узме последњих тридесетак месеци. У вези са оваквим ставом, ваљало би напоменути да је у анализи овог Института под „извозом“ рачуната и роба која је продата у Црној Гори (што



Према налазима Економског института, просечна инфлација у нашој земљи је 2001. године износила 40 одсто. То кажу они. Међутим, када се узме у обзир да су цене на мало неких од највиталнијих производа и услуга за годину дана поскупеле за преко 300 одсто, стиче се сасвим друга слика.

су, додуше, у Институту јасно и напоменули). Дакле, само на тај начин би се могло закључити да је извоз „изнад просека“. По свим другим анализама јасно је да извоз стагнира, а да укупан спољнотрговински биланс бележи већи дефицит, него што је то био случај за време, како досовци кажу, „бившег режима“.

Мањи порези или девалвација

Према налазима Економског института, просечна инфлација у нашој земљи је 2001. године износила 40 одсто. То кажу они. Међутим, када се узме у обзир да су цене на мало неких од највиталнијих производа и услуга за годину дана поскупеле за преко 300 одсто, стиче се сасвим друга слика. Раст цена на мало је основни разлог због којег би домаћа валута требало да девалвира, а настојања Народне банке Југославије да на силу задржи садашњи курс сигурно не могу бити дугог века. Додуше, постоји још један начин, на који би се могао задржати, уз реалне и здраве услове, садашњи курс динара. Уколико режим одлучи да смањи порезе, то би неминовно довело до појевљења производа и услуга, па би се парадокс, који је настао досовом накарадном економском политиком знатно ублажио. Колико је таква варијанта изгледна, читаоци могу да просуде сами.

Вук Фатић

РЕЗУЛТАТ ЕКОНОМСКИХ "РЕФОРМИ" СИРОМАШТВО

Само у последњих годину дана српска привреда је забележила губитак у износу од 50 милијарди динара. Спољнотрговински дефицит у овој години ће достићи две милијарде долара или 20 одсто друштвеног производа. Надлежни у Влади Србије најављују да ће стечајни поступак бити покренут у 29.977 предузећа са 465.274 радника. Све већи пораст незапослености представља још већи удар на и до сада пољубљани стандард становништва које једва да успева да се прехрани.

Најчешће тврдње данашњих политичара на власти су да улазимо у Европу, да долази страни капитал и да у Србији за пар година неће бити незапослености. Прво, где смо ми то сада, а друго, где смо живели до сада?

Стално пристижући капитал нико није видео, јер ниједно наше предузеће није осетило његове благодети, осим у најавима. По повратку из иностранства челници ДОС-а нас уверавају да смо интересантни страним улагачима и да ће их они својом речитошћу убедити да инвестирају у наша предузећа. Јасно је да је приватизација нужна, али при том треба водити рачуна и о нашим интересима, о интересима радника, а не само о интересима купца. Циљ страних улагања требало би да буде отварање нових радних места, а не отпуштање на хиљаде радника и стварање још више социјално угрожених слојева (по досадашњим статистикама 70 % становништва у Србији је сиромашно). По завршном рачуну српска привреда је 2000. годину завршила са стопом губитка од 19,40 одсто. Највећи губици остварени су у 300 највећих предузећа.

Отпуштања радника

Од укупно 60.128 фирми у Србији, колико је према подацима ЗОП-а било великивидно у првих десет месеци



Одушевљење досовим „реформама“ је спласнуло, а појавили су се поново блокаде и багери, али као израз социјалног, а не политичког незадовољства.

ове године, предлог за покретање стечајног поступка поднет је у 29.977 предузећа са 465.274 радника и дугом од 70,4 милијарде динара.

Од тога је у привреди за стечај било зрело 28.666 предузећа са 430.479 радника и 69,6 милијарди динара дуга, а у ванпривреди 967 фирми са 33.274 запослена и дугом од 485,3 милиона динара. Поднет је предлог за стечајни поступак и у 334 фирме државних органа и

фондова са 1.521 запосленим и дугом од 307,5 милиона динара. Стечај је до краја октобра отворен у 893 фирме са 8.684 радника, од чега у привреди у 870 предузећа са 8.628 запослена, у ванпривреди у 22 фирме са 56 радника и у једној фирми државних органа без запослених. (ФоНет)

Све што чујемо од досових лидера далеко је од реалности. Овакви подаци о отпуштањима радника се једностав-

Покретање стечајног поступка у великом броју предузећа има за циљ да уништи домаћу производњу, јер нико у претходних годину дана није показао ни најмању жељу да опорави привреду. То уништење ће довести до давно испланиране распродаје предузећа, односно њиховог преласка у руке досових најближих сарадника, било из земље или из иностранства.

Плаћање доприноса за здравствено и пензијско осигурање на прописане основице за средњу стручну спрему износило је у септембру 5.262 динара, а лични просечни доходак исплаћен у нпр. 23 индустријске гране је знатно мањи од доприноса (у већини случајева је био нижи од најниже основице од 3.033 динара, за коју није потребна никаква стручна квалификација). Фискални намети за исплаћене зараде у високопрофитабилним гранама износили су 121 одсто. Из месеца у месец се повећавају оптерећења плата што се највише одражава на раднике са најнижим примањима.

но прећуткују, као да је то нешто нормално. Једни кажу да има, а други да нема пара. Нико не говори о економском програму, јер немогуће је говорити о нечему што не постоји. Ако нас премијер Републичке владе и министар финансија неуморно убеђују да ће „то до тада бити решено“, без објашњења КАКО, треба много напора да уложимо да би им веровали на реч. Када јавно говоре о просечним платама, неупоредиво су прецизнији: плата је око 200 или 300 марака. Национална валута у Србији је динар, а не као код њихових налогодаваца марка.

Унутрашњи дуг наше привреде је дупло већи од спољног. Само у последњих годину дана српска привреда је забележила губитак у износу од 50 милијарди динара. Са сигурношћу ће се тај износ повећати до краја ове године, када ће губици наше привреде достићи



вредност капитала предузећа. Министар Влаховић најавио је да предузећа која не буду успела да врате дуг иду у стечај. Уколико се велика предузећа доведу до стечаја, са собом ће повући читав низ малих и средњих предузећа, јер су ланчано повезана. Влаховић је изјавио да Влада Србије неће дозволити да се дугови гомилају у наредној години. Колико озбиљно треба схватити овакву изјаву, када предузећа готово свакодневно бележе губитке.

Најоптерећенија најнижа примања

Плаћање доприноса за здравствено и пензијско осигурање на прописане основи-

це за средњу стручну спрему износило је у септембру 5.262 динара, а лични просечни доходак исплаћен у нпр. 23 индустријске гране је знатно мањи од доприноса (у већини случајева је био нижи од најниже основице од 3.033 динара, за коју није потребна никаква стручна квалификација). Фискални намети за исплаћене зараде у високопрофитабилним гранама износили су 121 одсто. Из месеца у месец се повећавају оптерећења плата што се највише одражава на раднике са најнижим примањима.

Са или без исхране?

Изnose се само статистике, неретко са различитим подацима, о најновијим

поскупљењима. Празни џепови говоре више од било каквих бројки.

Потрошачка корпа, за исхрану четворочлане породице, у месецу октобру износила је 10.117 динара. У односу на преходни месец, поред најављених појефтинијења неких прехранбених производа од стране трговаца, исхрана је све сиромашнија захваљујући нпр. килограму меса који кошта 350 динара, или повећању цена јаја, пиринча, бораније.

Већина запослених, када види износ просечне плате у Србији, понада се да ће се то једнога дана односити и на њих, а када чује за месечну потрошачку корпу исто тако се нада да ће поминути износ бити довољан за исхрану.

Промене ради, могао би неко од владајућих челника да понуди и понеко решење уместо празних прича. Следеће године предстоје нам нови таласи поскупљења због пораста инфлације. Па ћемо се и даље наслушати реченице која је већ постала заштитни знак ДОС-а: „Морало је да поскупи“.

Весна Марковић

ПОЉОПРИВРЕДНИЦИ НА ИВИЦИ ЕГЗИСТЕНЦИЈЕ

У претходних девет месеци Србија је увезла пољопривредних производа у вредности од 419 милиона долара, а извезла у вредности од 201 милион долара. Забележен је спољнотрговински дефицит од 218 милиона долара. Уместо да стимулише и подстиче домаћу производњу, држава увозом пољопривредних производа неиспитаног квалитета директно угрожава, не само домаћу производњу, већ и здравље купаца.

Пољопривредници су препуштени сами себи, док је купцима понуђен широк асортиман пољопривредних производа из иностранства, по знатно нижим ценама од домаћих. Надлежни у ресорним министарствима једноставно не желе да на било који начин поспеше пољопривредну производњу и утврде загарантоване цене пољопривредних производа, да би произвођачи могли да планирају колико ће површина засејати у наредном периоду. Овогодишње повећање пољопривредне производње резултат је повољнијих временских услова у односу на прошлу годину. Држава је прехранбеној прерађивачкој индустрији забранила повећавање цена готових производа. Прерађивачи су овај терет пребацили на примарну пољопривреду која је једина у овом ланцу остала без профита. Министар пољопривреде Драган Веселинов недавно је изјавио шта намерава Министарство за пољопривреду, али сва обећања су се свела само на лепе жеље, сада већ без наде да ће се и остварити. Још увек није извесно да ли ће и колико Републичка влада инвестирати у пољопривреду.

Пољопривреда је једини део привреде који је функционисао и у најтежим економским условима. Ове године са повећањем производње очекивало се да ће бити могуће покривање

трошкова, али испоставило се да су једино пољопривредници на губитку у целом ланцу. Због тога су најавили бољу организацију у борби за своја права, која се овога пута неће свести само на блокаду путева.

Овогодишња откупна цена пшенице била је 7,5 динара, а по прерачунима произвођача знатно је виша због раста инфлације, као и знатно повећаних трошкова производње у односу на прошлу годину. Ратари сами финансирају целокупан процес производње, без помоћи државе која цене пореди са европским, где се улажу знатна средства у подстицај производње. Пољопривреда не може живети само од производње пшенице. На седници „Југоаграра“ истакнуто је да је у 1990. години било 2.168.000 грла говеда, а ове године је за трећину мање. Производња млека



је са 1.956 милиона литара смањена на десет одсто. Последње три године млечност крава стагнира и износи у просеку око 1.995 литара, што је најмање у Европи. У великим губицима су наше говедарске фарме, млекаре које раде са готово преполовљеним капацитетима. Удар на производњу млека наneo је увоз млека у праху и сира, као и најављен извоз кукуруза који би угрозио тов стоке и производњу млека.

Застарела механизација

Наши земљорадници немају могућности за набавку механизације уз помоћ државе, односно кредита из банака, јер домаћи произвођачи механизације не могу да кредитирају кориснике, пошто једва да имају средства за одржавање производње. Банке као посредници између произвођача механизације и пољопривредника траже одређене гаранције од предузећа, задруга или месних заједница, јер хипоте-

Још увек није извесно да ли ће и колико Републичка влада инвестирати у пољопривреду - једини део привреде који је функционисао и у најтежим економским условима. Министар Веселинов се "нада у боље дане". Од његових жеља и нада не може пољопривреда да стане на ноге.

Институт за спољну трговину је изнео податке да су произвођачи стоке, меса, прерађевина и рибе у периоду од јануара до октобра ове године забележили пад извоза од 5,5 одсто у односу на исти период прошле године.

Од Европске уније је стигао контингент од 9.975 тона јунећег меса, а са друге стране ниједан килограм јунећег меса није извезен, јер нису испуњени техничко-санитарни услови и држава није одобрила сточарима стимулације за извоз. Због ниских стимулација (1 динар по килограму меса), може се десити да наши произвођачи буду потиснути са тржишта.

карно покриће је несигурно (тада би се земља која је основно средство за извор прихода одузимала сељаку). Каматна стопа је 15 одсто на годишњем нивоу, што је неповољно за ионако осиромашене кориснике кредита.

Производи сумњивог квалитета

У нашој земљи не постоји лабораторија која би могла да изврши тест на нпр. болест лудих крава, тако да су савезни инспектори принуђени да одобравају увоз меса ослањајући се само на сертификат о исправности земље извозника. Ко би на потврди о исправности написао упозорење да је месо сумњивог квалитета и при том очекивао да га увеземо?!

Многе продавнице прехранбених производа су пуне артикала сумњивог порекла са непостојећим датумима производње, односно роком трајања. Контрола кухињске соли, извршена у продавницама Београда, показала је различитост у степену јодизације, као и да многи производи (со спада у основне животне намирнице), немају никакву етикету о произвођачу, саставу или року трајања. Јефтине месо пристигло из увоза је неквалитетно, али и поред цене повољније од домаћих, и даље је за већину наших грађана само леп декор у продавницама.

У 1990. години било је 2.168.000 грла говеда, а ове године је за трећину мање. Производња млека је са 1.956 милиона литара смањена на десет одсто. Последње три године млечност крава стагнира и износи у просеку око 1.995 литара, што је најмање у Европи. У великим губицима су наше говедарске фарме, млекаре које раде са готово преполовљеним капацитетима. Удар на производњу млека нанео је увоз млека у праху и сира, као и најављен извоз кукуруза који би угрозио тов стоке и производњу млека.

Исплата сунцокрета касни

Јефтине увозно уље је готово разграбљено, док се домаће задржало у већим количинама у продавницама, а произвођачи сунцокрета су саветовани од стране Републичке владе да је најбоље да извезу своје производе, јер им не могу прописати загарантовану цену (домаћим произвођачима није дозвољено да без великих царинских дажбина слободно извезу робу). Уљаре још увек нису исплатиле произвођачима сунцокрета и соје предрате производе по откупној цени од 12 динара. После блокаде путева Влада је дала обећање пољопривредницима да ће намирити разлику до заштитне цене од 15,75 динара. Уљаре су понудиле произвођачима репроматеријал, тракторе и уље или сачму.

Спољнотрговински дефицит

Србија је у претходних девет месеци извезла пољоприв-

редних производа у вредности од 201 милион долара, а увезла за 419 милиона долара, тако да спољнотрговински дефицит износи 217,5 милиона долара. Извозе углавном сировине које нису нимало конкурентне страним купцима у односу на исте производе из других земаља. Том приликом не води се рачуна о конкурентности цена на том тржишту, тако да се дешава да и тамо наши производи буду потиснути. Исплативије је овде производити финални производ за извоз, а уједно отворити и већи број радних места.

У време санкција смо више извозили него сада. Сада се стимулише увоз на штету извоза, јер нема кредитне подршке домаћој производњи. Једини излаз се види у приватизацији, коју би садашња власт да спроведе, по било којој



цену, и у невероватно кратким временским условима и то по жељи иностраног купца, не обраћајући пажњу на заштиту националних интереса.

Какав може да буде програм Владе Србије за развој земље, ако је забележен драстичан пад извоза пољопривредних производа и кад се зна да код нас постоје обрадиве површине које могу да хране пола Европе? То је очигледно план уништења, а не оздрављења ове привредне гране. А министар Веселинов се „нада у боље дане“.

Весна Марковић

АМЕРИЧКИ "НАЧИН ЖИВОТА"

Најочигледнији доказ о погубности такозваног америчког начина живота је најпре изолованост и претварање појединца у зависника од телевизије и психолога, како би се њиме могло што лакше управљати. Наметање оваквог клишеа у понашању другим народима има за крајњи циљ спровођење америчких тежњи за доминацијом, како би се спречило угрожавање америчке економије и крупног капитала. При том се не преза од употребе насиља, распиривања националне мржње, подстицања националних мањина на отцепљење туђих територија, финансирања и политичке подршке терористима. Непријатељима сматрају свакога ко им се супротстави. Код нас су са доласком ДОС-а на власт нашли идеалне савезнике у давно започетом уништавању наше земље.

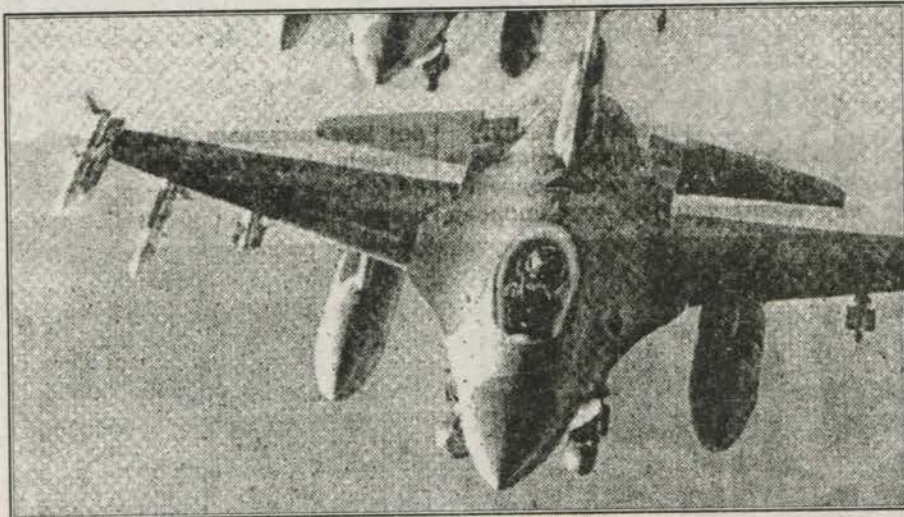
Америчка политика огледа се у великој и непрестаној упорности да по сваку цену (без обзира на последице) спроведе у дело своје намере. При том бескрупулозно користи манипулацију, уцене и подметања, као и тежње националних мањина за својим државама, подстичући то уз помоћ медија распиривањем националне нетрпељивости. Себи даје за право да се меша у унутрашње ствари других, посебно малих земаља. Када су они сами у питању, злочине и неправду учињену другима заглашавају и тиме оправдавају свој други назив: светски полицијац. Они су оснивачи такозваних међународних организација за људска права у којима право имају само њихови слепи послушници.

Под велом завођења реда, крије се агресија и насилно постављање стања које не би угрожавало америчку економију и експанзију крупног капитала.

Резултати медијских обмана

Американци чине око пет одсто светске популације. Троше 50 проце-

Американци чине око пет одсто светске популације. Троше 50 процената укупне количине наркотика и поседују 60 милиона револвера и око 120 милиона пушака. На тлу САД годишње бива убијено око 19.000 људи (четири до пет пута више него у целој Европи), а самоубиства изврши 30.000 људи. Од хиљаду становника двоје дигне руку на себе. Толико о демократији и борби за "људска права".



ната укупне количине наркотика и поседују 60 милиона револвера и око 120 милиона пушака. На тлу САД-а годишње бива убијено око 19.000 људи (четири до пет пута више него у целој Европи), а самоубиства изврши 30.000 људи. Од хиљаду становника двоје дигне руку на себе. Да ли после оваквих података имају уопште право да помену реч демократија, и да ли имају право да намећу другима тзв. амерички начин живота?

Ниже класе, нарочито обојени, највише су оптерећени незапосленошћу и сиромаштвом. Створен је велики јаз између малог броја богатог и великог броја сиромашног становништва. Заједничко за све слојеве је усамљеност намерно изазвана медијским манипу-

Санкције, војне интервенције, уцене као крајњи циљ имају гушење националне економије, преко узурпирања привредних потенцијала и природних богатстава. Код нас су предузећа доведена на руб пропасти, без наде у опоравак, а она која могу сама да опстану продају се, и то страним "инвеститорима".

лацијама. Оснивање група, које би се могле изборити за своја права, не иде им на руку, јер је теже манипулисати групном свешћу, него усамљеним појединцем коме једино друштво представљају телевизија и психијатар. Све америчке медије (писане и електронске) контролише само девет великих корпорација. Медији приказују америчке војнике и војне интервенције као неопходне у заштити националних интереса.

Тероризам у служби САД-а

Терористи су подељени на добре и лоше у зависности да ли раде у интересу САД-а или не. Па чак и они које су помагали и подржавали, кад испуне постављене прљаве задатке уместо њих, постају лоши.

Често се писало и причало о Србији као о агресору који је „окупирао“ албанско становништво на Косову и Метохији. О злочинима шпигтарских терориста није било ни речи. То је била



само припрема америчке јавности за

агресију извршену на СРЈ 1999. године. Исти сценарио су примењивали и приликом рата у Хрватској и на територији бивше Босне и Херцеговине, када су прогласили Србе (на својој вековној територији) агресорима.

О политици САД-а одлучују финансијери политичара и политичких кампања које нпр. за сенаторе износе око 5 милиона долара. Сада је већ познато да је тако звана Ослободилачка војска Косова прала прљав новац, добијен од продаје хероина, пребацујући га у разноврзне добротворне фондове политичара на власти. Познато је потплаћивање конгресмена

Пријатељство са ДОС-ом

Америка је као и пре доласка ДОС-а на власт, имала исту улогу светског полицајца, као и данас. Однос снага у свету остао је исти, али се однос САД-а према нама наводно променио по доласку ДОС-а на власт. Садашњи владајући режим у СРЈ је уз материјалну и медијску помоћ Запада, односно Америке, дошао на власт. Поставља се питање ко води српску државну политику и у ком правцу води српски народ. На политичкој сцени су се појавили стари људи, само у новом руху. Како себе називају никоме више није ни важно, али са друге стране од највећег значаја је опасност од подршке коју им дају САД и друге западне земље. Миротворци и демократе на власти кроје земљу и распиреју националну мржњу по својим потребама, јер је њиховим налогодавцима лакше да манипулишу мањим групама и на мањим територијама. Већ су створени услови за потпуну зависност у економској области од страних земаља. Смишљено уништити сва предузећа води ка директном поробљавању нашег народа и ка страном управљању нашом земљом. Боримо ли се за опстанак ове земље или за опстанак америчких интереса?

Весна Марковић



СЛЕДИ ЛИ И НАПАД НА ИРАК?

Да ли ће се Американци, окуражени почетним војним успесима у Авганистану, одлучити и на агресију против Ирака? И да ли ће се, можда, десити да у Ираку поломе зубе, када већ нису у Авганистану?

После хиљада невиних жртава, које су америчке бомбе и пројектили побили у Авганистану током агресије на ову земљу, а о чему је било речи и у прошлим бројевима „Велике Србије“, биланс је следећи: талибани, који су пре америчке агресије контролисали скоро цео Авганистан, привидно су побеђени и пружају отпор на свега још неколико мањих упоришта. Војници „Северне алијансе“, потпомогнути Американцима, у форми „блицкрига“ заузимају огромна пространства Авганистана. Припадници терористичке организације „Ал Каида“ Осаме бин Ладена, тачније, њих око две хиљаде, утврђени су на планинском масиву Тора-бора, одакле њихови непријатељи покушавају да их истерају непрекидним бомбардовањем. О судбини најтраженијег терористе на свету за сада се мало зна. Американци тврде да је и он у свом скровишту на Тора-бори. Главнокомандујући заједничких америчких војних снага, Ричард Мајерс, рекао је 9. децембра 2001. године у вези тога да Сједињене Америчке Државе у принципу знају где се Осаме бин Ладен крије, као и да су америчке снаге и даље у потрази за њим. „Још га ловимо. Мислимо да у принципу знамо где се налази. Не можемо у то да будемо сигурни, али мислимо да знамо где се налази“, изјавио је Мајерс за „Фокс нюз сандеј“. Мајерс је, међутим, морао да призна да Америка нема поуздан доказ где се налази скровиште Осаме бин Ладена, али ни где је талибански духовни вођа, мула Мухамед Омар. Пакистанске војне власти су, за сваки случај, послале додатне трупе на границу са Авганистаном (не би ли онемогућиле евентуални Бин Ладенов



бег), а колају приче чак и да Бин Ладен није чекао да га опколе, већ је одавно напустио Авганистан и сада се налази незнано где.

„Ал Каида“ узвраћа ударац

Представник за штампу „Северне алијансе“ Мухамед Амин изјавио је недавно да су припадници „Ал Каиде“ протерани са висоравни Тора-боре и да се борбе воде у оближњим шумама. Према његовим речима, у тим борбама учествује лично и Осаме бин Ладен, који предводи око хиљаду бораца „Ал

Каиде“. Са друге стране, овакве наводе демантовао је ЦНН, који је известио да су се чланови „Ал Каиде“ укопали на Тора-бори и не само да су одолели вишечасовном бомбардовању, већ су кренули и у контранапад, пресекли пут који води ка комплексу скровишта и натерали непријатељске тенкове да се повуку. Зато сада „Северна алијанса“ прикупља нових 2.500 бораца за још један напад на Тора-бору. Амерички авиони су, иначе, према извештајима немачке новинске агенције ДПА, испустили девет мистериозних сандука код Тора-боре, у области Ме-





Скривени циљ

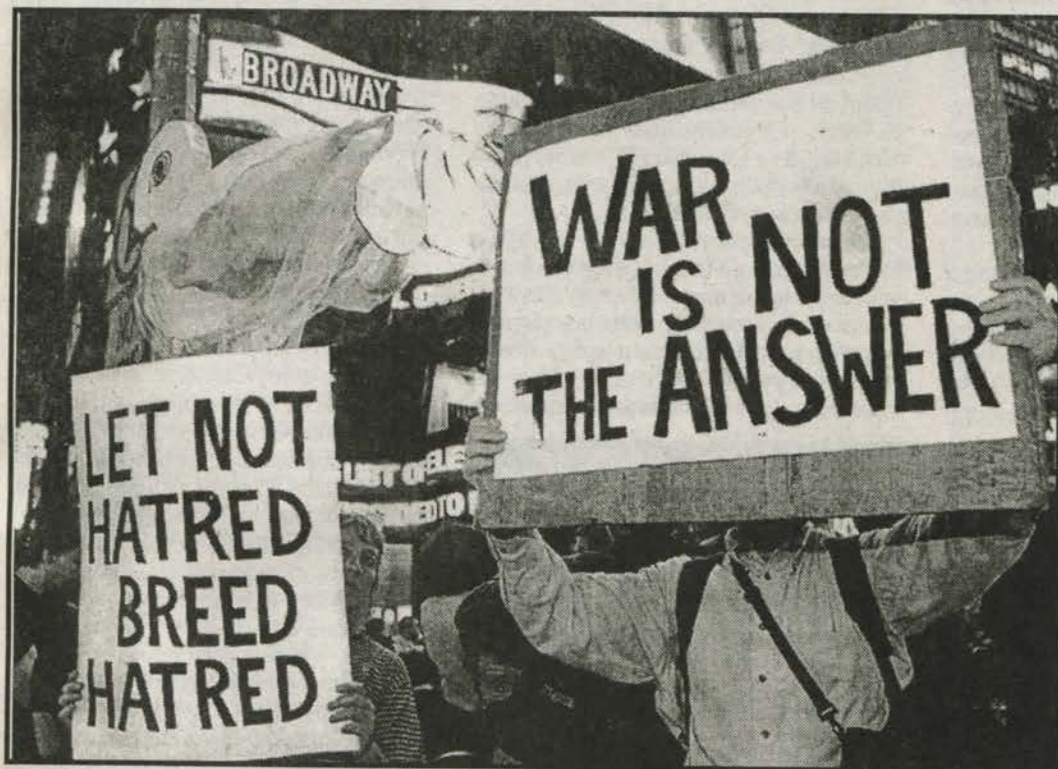
Дакле, јасно је да су Американци у својој намери да овладају Авганистаном скоро у потпуности успели, захваљујући пре свега надмоћној војној техници, али и својим „савезницима“ на терену, то јест „Северној алијанси“. Можда ће се по окончању ратних дејстава открити и још понеки циљ Америке и њеног присуства у Авганистану? Не смемо заборавити да је Авганистан био и остао највећи светски про-

највећи светски нарко-дилер, па када се повежу те две чињенице могу се извући бројни закључци.

Нове грешке Америке

Оно што додатно забрњава су не давне изјаве представника америчке администрације, који су, окупирани војним успесима у Авганистану, подigli грају да америчка војска поново „интервенише“ и у Ираку. И ако су Американци оправдање агресије на Авганистан потражили у „борби против тероризма“, поставља

се питање како би оправдали беспризорну и ничим изазвану нову агресију на Ирак? Да то не би ишло баш онако како би Америка волела, говоре и многи међународни званичници, па чак и Кофи Анан, генерални секретар Организације уједињених нација, који се, зачудо (јер је познат као америчка подрепна мушица), чак и јавно изјаснио против напада на Ирак. Да ће Америка ипак извршити инвазију на Републику Ирак јасно је свима, а готово Ирачанима, који се спремају за одсудну одбрану. Када ће се, међутим, то десити, још увек се не зна. Оно што се зна је да се Сједињене Америчке Државе дешавањима од 11. септембра 2001. године очигледно ничему нису научиле. А сви знамо како пролазе они,



лева. Како нико не зна шта се у тим сандуцима налази, подаље од њих се држе и талибани, и припадници „Ал Каиде“, и војници „Северне алијансе“.

извођач мака, који не служи само за прављење колача, већ и опијума, од кога се, опет, добија хероин. Такође не смемо заборавити ни да је Америка

који се ни на својим грешкама не могу научити.

Вук Фатић



Хуго нови јунак дечјих цртаних филмова, представља ђавола. Како детету објаснити разлику између доброг и лошег у оваквом поремећају система вредности ?

борба против православне цркве. Духовни учитељи то чине у име духовности, правог Исуса Христа, правог тумачења Светог писма. Код нас се секте врло лако региструју и организују. Многе гатаре и видовњаци закупују време на телевизијама у ударним терминима, што им омогућава да се још више промовишу (то је један од доказа да располажу великим материјалним средствима).

Какво учење пропагирају сатанисти?

На нашим просторима највише се истиче секта Јеховини сведоци, по великом броју својих чланова, али и по агресивности приликом пропагирања својих идеја. Не заостају ни адвентисти (суботари) и секта Харе Кришна или покрет за развијање Кришнине свести, која пропагира источњачко учење, настало у САД-у одакле је и дошло у Европу и код нас.

За разлику од других, сатанистичке секте нису званично регистроване код нас, али се у последње време све више истичу својим погубним деловањем. Окупљају се тајно, по становима својих чланова, на гробљима и другим местима. Они су, такође, у Европу и код нас дошли из САД-а, где чак имају и своју цркву коју је основао Антон Лавеј у Сан Франциску 1966. године.

Сатанисти одржавају црне мисе на

којима ритуално жртвују животиње. На овим скуповима се опијају, дрогирају, оргијају. Неки припадници ових секти су починили убиства и самоубиства.

Ордо темшли оријентис је окултистичка и црномагијска секта за коју су код нас задужени Владимир и Маја Мандић са Новог Београда. Учење ове секте је засновано на учењу енглеског сатанисте Алистера Кроулија, чије је магијско име било Велика звер 666. Практикују најгнусније облике изопачене сексуалне магије. Имају изузетно развијену издавачку делатност, што се посебно односи на објављивање Кроулијевих књига у луксузним издањима. Имали су своје термине на телевизијама, а њихова издања се могу набавити готово у свакој књижари.

Углавном уче о реинкарнацији, медитацији, а Христа помињу као једног од учитеља у космичкој хијерархији. Његово откровење је непотпуно по њима, јер божанство еволуира. Источњачка музика, која се користи у ритуалним радњама хиндуиста, магијски је сугестивна и има деструктиван утицај на људску душу. А мантре „ОМ“ и „Ха-

ре Кришна“ остварују још погубније ефекте.

Убиства и самоубиства чланова сатанистичких секти

Сатанисти пропагирају мржњу и насиље, сматрајући да ће тако угодити свом господару, ђаволу. Постоји доста примера о њиховом погубном деловању, који говоре сами за себе. Чланови самоубилачке секте Црна ружа сами себе жртвују ђаволу. Свете се сваком члану који жели да их напусти убиством. Године 1979. у Гвајани (Јужна Америка) чланови секте Храм народа, њих око хиљаду (мушкараца и жена) отровом је извршило самоубиство.

Секта Лоза Давидијанаца сукобљавала се, 1993, са полицијом САД-а, где гине око 80 чланова. Секта Ред соларног храма извршила је, 1994, колективно самоубиство у Канади и Швајцарској, око седамдесет мрвих. У Амстердаму је, 1996, ухапшен сатаниста који је убио децу у својим обредима. У САД, према подацима тамошње полиције, око 40.000 деце и одраслих годишње бива убијено у ритуалима сатаниста.

Код нас је ситуација забрињавајућа

Примери који су се десили у нашој земљи нису ништа мање потресни од описаних. Сатаниста Јожеф Мендар је, у касарни у Врању, побио војнике на спавању. Баптиста Млађан Костић из Зајечара убио се пред оцем рекавши: „Оживећу поново.“ Године 1994, Гордана Равић из села Вучковице код Гуче, верујући да се у њу реинкарнирао Бог, убедила је своје родитеље да после страшних изживљавања убију њену баку Драгојлу спаљујући је живу.

Много очева и мајки воде борбу да врате своју децу из секте која их саветује да забораве на своју породицу и да своје нове учитеље прихвате као нове родитеље. Деца су из радозналости отворена ка овим, за њих новим и необичним учењима. Несвесно упадају у унапред припремљене и смишљене замке, не слутећи шта се крије у позадини свега.

Весна Марковић

Литература: „Веронаука у кући“, издање Архиепископије београдско-карловачке Српске православне цркве.

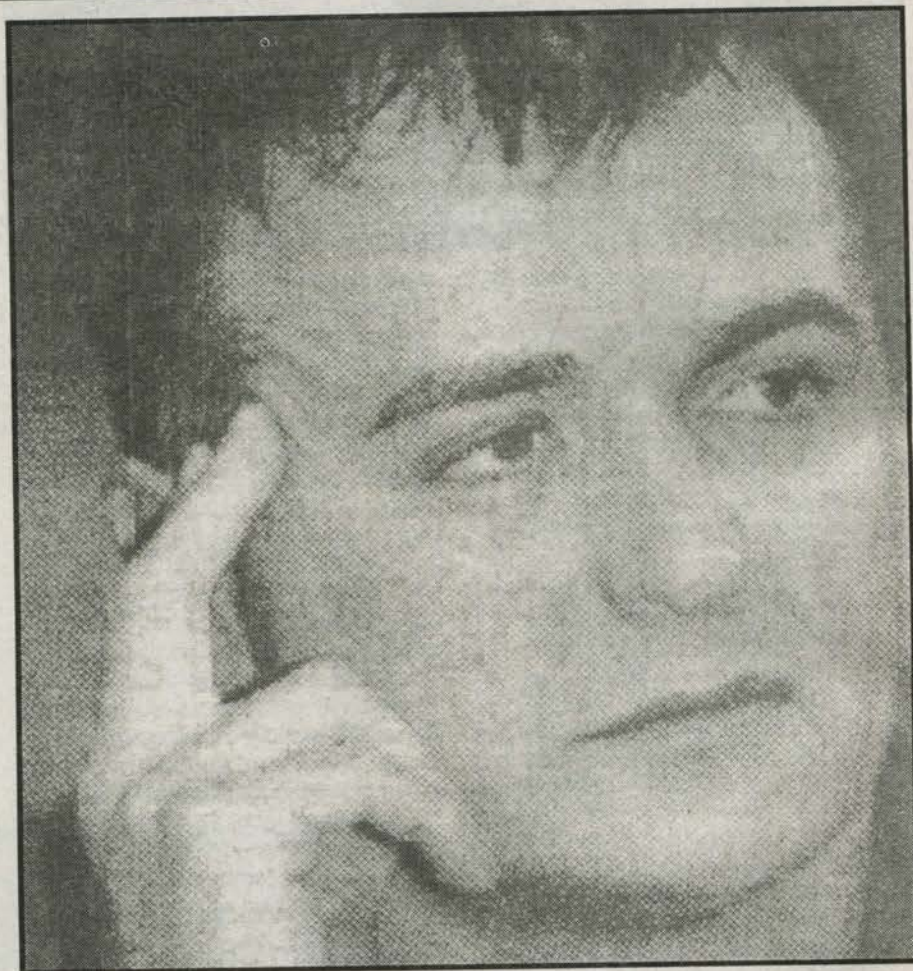
Многобројни примери погубног деловања сатаниста упозоравају и опомињу да убиства и насиља нису природа човека који је створен из љубави, природног људског осећања.

ЧАСОПИС "КЊИЖЕВНОСТ" ПРЕД ГАШЕЊЕМ?

Редакција најстаријег београдског књижевног часописа "Књижевност", у писму упућеном министру за културу Браниславу Лечићу, поставља питање: "Шта ће са нама бити у 2002. години?" По већ уобичајеној пракси, министар их није удостојио чак ни одговора. Ако Министарство нема средстава да улаже у културу, што је његов основни задатак, откуд онда новац, на пример, за чување "хрватског блага из Вуковара"?

У писму се каже: „Најстарији београдски књижевни часопис „Књижевност“, налази се пред гашењем. „Просвета“, као његов издавач, већ 55 година, није више у могућности да финансира објављивање часописа. Министарство за културу Републике Србије, на чијем сте челу сада Ви, успевало је редовно да помаже и дотира штампање часописа све до 2001. године. Већ неколико година часопис излази захваљујући доброј вољи сарадника који не траже хонорар, па часопис успева да одржи свој високи књижевни ниво. Последњих десетак година у саставу „Књижевности“ је и српско издање – „Lettre internationale“, који излази на осамнаест европских језика, а био је и у годинама ембарга Србије стални прозор у свет српске књижевности, пошто се текстови из нашег издања обја-

„Најстарији београдски књижевни часопис 'Књижевност', налази се пред гашењем. 'Просвета', као његов издавач, већ 55 година, није више у могућности да финансира објављивање часописа. Министарство за културу Републике Србије, на чијем сте челу сада Ви, успевало је редовно да помаже и дотира штампање часописа све до 2001. године.“



вљују у другим издањима „Lettre internationale“.

Помоћ министарства културе за штампарске трошкове у овој години била је таква да смо успели да објавимо само половину бројева уз помоћ „Просвете“. Недостаје нам новац за штампање у 2002. години.

Пошто, као министар културе, не одговарате на наша писма, обраћамо Вам се преко јавности“.

Филм се претворио у серију

Од када се министар Лечић првише уживео у нову улогу, користи сваку прилику да „Просвету“, једног од наших највећих државних издавача, исклучи из готово свих културних дешавања. Помоћ, која до сада није изостајала, не треба ни помињати. Приликом откупа књига, који је расписало Мини-



Зграда „Просвете“ у Кнез-Михаиловој улици у Београду

Може ли министар Лечић да одговори на питање када ће Хрватска да изгради порушене православне цркве, пре него што следећи пут нешто обећа Хрватској? Можда би они више волели кад би обећао да више неће летовати код њих. Након „топлог“ дочека у медијима и једва избегнутих батина шта друго могу и да пожелеле?

старство културе за библиотеке, добро су прошле само приватне издавачке куће у пријатељским везама са ДОС-ом (једна од њих су „Стубови културе“, власника Предрага Марковића председника Групе Г17 и председника новог удружења књижара и издавача Србије и Црне Горе). На сајму књига директор „Просвете“, био је огорчен, јер на штанду ове издавачке куће, на дан отварања није било струје и воде, као на другим штандовима (напомена: „Просвета“ је на време платила закуп штанда, иако је цена закупа била дупло већа од прошлогodiшње). Филм се претворио у серију покушаја да се

онемогући или бар отежа рад „Просвети“, јер немогуће је позивати се на случајности.

Чанак испунио Лечићево обећање дато Хрватској

Недавно је министар за културу Бранислав Лечић, обећао Хрватској, приликом летовања на Хвару, да ће „Хрватској бити враћено све што потражује“. Обећање је испуњено, у четвртак 13. децембра у 10:00, званично је извршена примопредаја експоната у Вуковару, уз присуство помоћника министра иностраних послова Алексан-

дре Јоксимовић и помоћника министра културе Јована Деспотовића. Борислав Шундрић, начелник одељења за заштиту културне баштине Министарства културе, за „Национал“, је рекао: „Пошто хрватска страна није била у могућности да га сачува, онда смо ми то преузели на себе. Оно што треба нагласити јесте да никад нисмо спорили да је то хрватско и баш зато што смо знали да ће једног дана доћи до нормализације односа и потраживања трудили смо се да на најбољи начин сачувамо ова дела. Огромна већина је спасена од уништења, а на неким делима су извршени и конзерваторски радови, онолико колико су то допуштале материјалне могућности“. За исти лист, директор Музеја Новог Сада Илија Комненовић, каже: „Жељно очекујем дан када ћу са председником Скупштине Војводине Ненадом Чанком вуковарско благо предати онима којима припада – Вуковарцима“. У Хрватској нико није помињао чување, већ крађу збирке.

Све ово намеће низ питања: да ли ће Хрватска платити за „чување њихове збирке“ и за извршене конзерваторске радове? Ко је био главни финансијер овог посла, кад Министарство културе нема средстава? Да ли ће нам хрватска власт вратити Вуковар јер је то српски град? Како може збирка, која садржи етно-материјал из српског града, да припада Хрватској? Да ли ће хр-



ватске власти да врате Србима које су протерали, станове и да ли ће да изграде порушене православне цркве?

Може ли министар Лечић да одговори на ова питања, пре него што следећи пут нешто обећа Хрватској. Можда би они више волели кад би обећао да више неће летовати код њих. Након „топлог“ дочека у медијима и једва избегнутих батина шта друго могу и да пожелеле?

Весна Марковић

НАРКОМАНИЈА, ПОПУЛАРНО ЗЛО

У Србији има преко 30.000 регистрованих наркомана, иако се тај број готово свакодневно повећава, са све већим бројем малолетника који већ у завршним разредима основне школе имају контакт са опојним средствима. Најчешће користе марихуану, таблете, таблете у комбинацији са алкохолом.

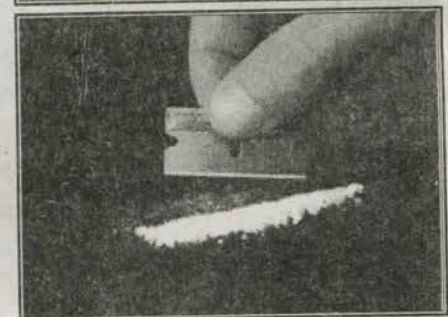
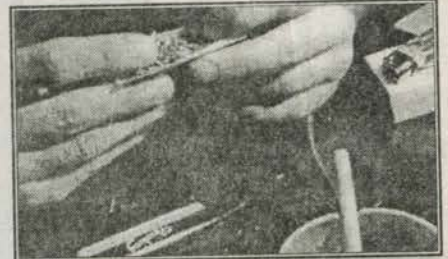
Наркоманију Светска здравствена организација дефинише као стање повременог или сталног тровања проузрокованог поновљеним уношењем дрога које су штетне по појединца и друштво. Токсикоманија се односи на сва средства која на организам делују као отрови и која доводе до потребе за сталним уношењем. Болестима зависности се сматрају алкохолизам, никотинизам и наркоманија. Свака зависност има посебне карактеристике и свака је проблем за себе.

Реч „дрога“, у изворном облику, означава лек или сваку материју од ко-

Дејство ЛСД-а почиње да се манифестује након 30 до 90 минута и траје од осам до дванаест сати. Манифестује кроз више наглих промена расположења као и кроз појаве више истовремених доживљаја. Тело на ЛСД реагује тако што зенице постају проширене, мишићи згрчени, телесна температура све већа, губи се апетит, јавља се конфузија. Доводи до трајних оштећења мозга, параноје, хормонских поремећаја, шизофреније.

Последњих година у нашој земљи је драстично повећан број особа, првенствено младих који узимају дрогу. На

тата, једе слаткише, колаче и пије слатке напитке чешће него раније, зависник је незаинтересован за збивања



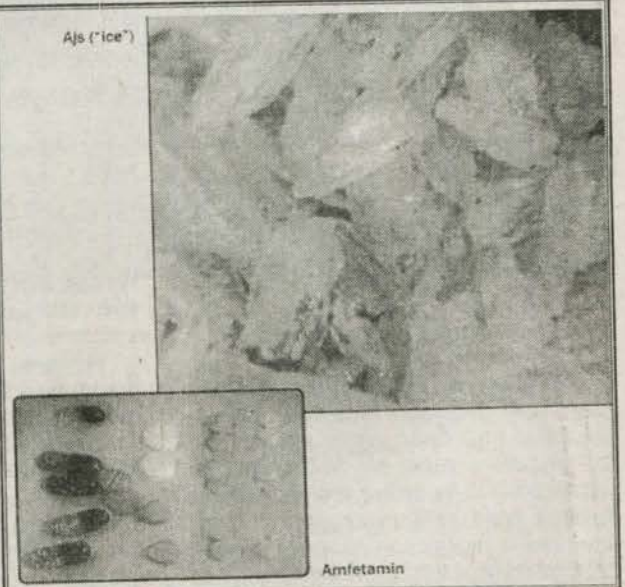
Између трећине и половине малолетника, код нас, је пробало неку дрогу, али не постају сви касније зависници. Искуства говоре да велики број младих након искуства са марихуаном прелази на друге, теже дроге.

је се могу правити лекови. У свакодневном говору реч „дрога“ се узима за злоупотребу дрога или зависност од дрога, које уношењем у организам мењају једну или више његових функција. Њихова класификација се врши на основу њихових фармаколошких својстава: депресори (барбитурати, аналгетици, седативи...), стимуланси (екстази, кокаин...), опијати (опијум, морфин, хероин, метадон...), канабиноидима (хашиш, марихуана...), халуциногенима (ЛСД, мескалин, псилоцибин...) и испарљивим супстанцама (бензин, етар...). Дејство марихуане: дружељубивост, гворљивост, пад концентрације, неконтролисани смех, параноја, а физичке: осушена уста, закрвављене очи, аритмичан рад срца, умор. Предозирање марихуаном може довести чак и до губитка свести.

журкама се најчешће узима екстази који је веома опасан јер утиче на блокаду мозга, а може доћи и до оштећења центра за рад срца и поремећаја притиска.

Особа која употребљава опијате (опојне дроге, хероин, опијум, морфин, метадон, кодеин) може се препознати по следећим знацима: ожилци на рукама или на венама других делова тела услед убризгавања дроге, зенице су сужене и непомичне, постоји секретија из носа, црвене водњикаве очи, често се чешће, има губитак апе-

Ajs ("ice")



Amfetamin

У свету пуши милијарду и сто милиона људи, а у Србији око 4 милиона. По броју пушача Југославија је била на десетом месту светске ранг листе, али је последњих година дошла до пете позиције. У Европи се испред наше земље налазе само Грчка и Турска. У Србији се месечно прода 1.600 тона дувана, што је 53 тоне цигарета. У Београду се свакога дана прода цигарета у вредности око 1.400.000 марака. Сада у Србији постоји преко 60 одсто пушача.

Од укупне масе дуванског отрова у телу пушача остане од 92 до 94 одсто. Остатак се излучује преко коже, бубрега, а трећи део се акумулира код жена у дојкама.

око себе, дремљиве, карактеристична је и инверзија сна, у току апстиненцијске кризе зависник може имати мучнину праћену повраћањем, дијареју, болове и костима и проширене зенице. Уобичајена је појава црвенила по кожи, учестало зевање, грчеви у мишићима, повећање телесне температуре и психомоторног немира. Кад зависник узме дрогу ови симптоми нестају. Појављивање ових знакова је индивидуално и није обавезно да ће се они јавити код сваке особе која користи дрогу. Постојање ових знакова може само да наведе на сумњу, али никако и на сигурност да је неко зависник.

Истраживања

Истраживања о броју наркомана у свету и код нас се обављају на ограниченим узорцима, али се не могу применити на целу популацију са већим степеном вероватноће. Значи да нема потпуних података о броју наркомана. У Србији има преко 30.000 регистрованих наркомана, иако се тај број готово свакодневно повећава, са све већим бројем малолетника који већ у завршним разредима основне школе имају контакт са опојним средствима. Између трећине и половине малолетника, код нас, је пробало неку дрогу, али не постају сви касније зависници. Најчешће користе марихуану, таблете, таблете у комбинацији са алкохолом. Искуства говоре да велики број младих након искуства са марихуаном прелази на друге, теже дроге.

Постоји подела на „лаке“ и „тешке“ дроге према степену зависности и последицама које изазивају. Преовладава мишљење да марихуана спада у категорију лаких дрога, јер изазива физичку

Веома мали проценат наркомана се одлучи на лечење, јер је дрога постала њихов начин живота и сваку промену доживљавају као атак на свој живот. По статистикама, чак и од оних који су покушали да се излече, 80 посто се вратило дроги.

зависност средњег степена и мање оштећује организам. Приликом пушења марихуане, пријатни ефекти се брзо постижу, али по престанку дејства настаје безвољност и нерасположење, због чега се прибегава новом „доинту“. Индивидуална ствар је после колико времена може да дође до зависности. Не постоје правила која би унапред могла да предвиде



ко ће постати завистан, а ко не.

Употреба дроге увек изазива промене и поремећаје у понашању. Наркомани су принуђени да контактирају са дилерима, са којима касније почињу да препродају дрогу, што на крају увек доводи до сукоба са законом. Дрога увек изазива деликвентно понашање. Жеља за дрогом је сувише јака, тако да ослобађа од стида, кривице, гриже савести иако се новац често набавља крађом ствари из куће, крађом, проституисањем. Када болест унапредује сви односи наркомана са околином се подређују само једном циљу – како доћи до дроге.

Разлози за узимање дроге су различити, иако се најчешће наводи радозналост, увек се посматрају у троуглу дрога-појединац-средина. Најчешће се говори о факторима ризика у породици, школи, друштву, иако ниједан од ових фактора нити спречава нити изазива наркоманију. Проблем поистовећивања са познатим музичарима и спортистима може да изазове жељу да и они доживе слична искуства.

Наша земља је постала транзитна зона светског нарко-бизниса. Дрога се преноси из Албаније, преко Црне Горе и Србије за Босну и Херцеговину, средњу и западну Европу. Главни дистрибутивни центар за хероин је Ниш.

Наша земља је постала транзитна зона светског нарко-бизниса. Дрога се преноси из Албаније, преко Црне Горе и Србије за Босну и Херцеговину, средњу и западну Европу. Главни дистрибутивни центар за хероин је Ниш.

Весна Марковић

ВЕРОВАЛИ ИЛИ НЕ...

“ОСЛОБОДИЛАЧКЕ” АКЦИЈЕ ХРВАТСКЕ

За почасног грађанина Задра проглашен је генерал хрватске војске Анте Готовина, који је оптужен за злочине над Србима у „Олуји“. Градско веће је донело овакву одлуку уз образложење да је „Готовина заслужан, не само за одбрану Задра, него је био међу заповедницима и у осталим ослободилачким акцијама Хрватске војске“.



БЕЗ ИЗВИЊЕЊА, ИЗВИЊЕЊА...

Садашњи председник Хрватске Стјепан Месић, приликом посете Израелу извинио се Јеврејима за усташке покоље почињене за време Другог светског рата на подручју Независне државе Хрватске. Месић је најавио спремност да се извини и другим жртвама хрватских нациста?!

БЕЗ КОМЕНТАРА

„Владу Хрватске нико не може присилити да Србима врати станове, па ни ОЕБС, јер су они током рата добровољно напустили своје станове, и како у њима нису боравили више од шест мјесеци, изгубили су право на њих“, изјавила је Жељка Антуновић потпредседница хрватске владе.



СРАМОТА ЗА СРБЕ

Представник „дрвених беретки“, мајор Батић, прочитао је пред новинарима саопштење у ком је наведено да су „Хапшење браће Бановић извршили припадници „дрвених беретки“, према усменом наређењу министра Михајловића и шефа Ресора државне безбедности Горана Петровића“, назвавши ово хапшење „срамним чином“.

Министар полиције Душан Михајловић прокоментаришао је: „Мој отац је провео пет година у нацистичком логору и немам никаквог разумевања за било кога ко је осрамотио



српско име оснивањем логора и мучењем невиних људи у њима“. Више је него јасно ко је стварно осрамотио српско име ископавањем измишљених лешева и наводним проналажењем хладњача са крајњим циљем проглашавања српског народа злочиначким.

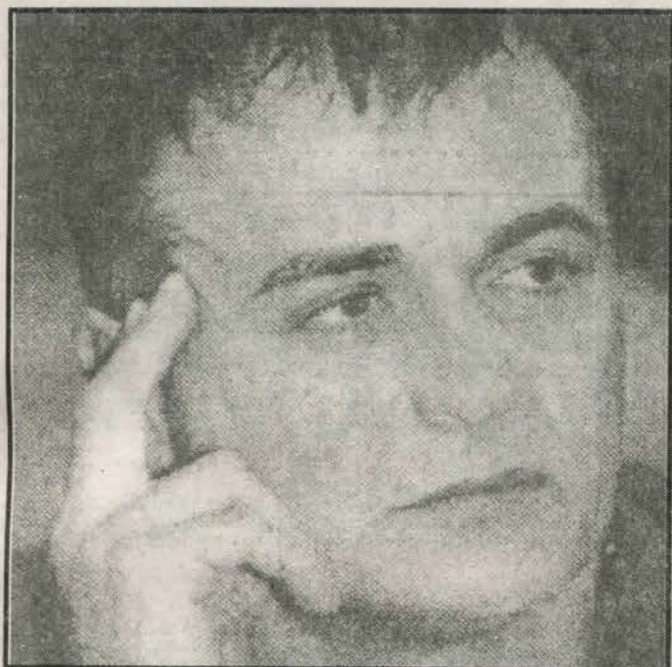
НАЈЕВРОПЉАНИН У СРБИЈИ

Прва европска кућа одржаће од 9. до 11. новембра у Београду манифестацију „Европске вечери“, када ће се доделити награда „Најевропљанин 2001“ за област привреде, образовања културе и политике. Из Европске куће се сазнаје да је најозбиљнији кандидат за овакву награду Небојша Човић. Прва фаза овог међународног пројекта носиће назив „Балкански мостови ка Европи“. Први „мост“ – Вуковар, одржаће се уз присуство представника из Београда, Загреба, Новог Сада и Вуковара.

Коме захвалити што ће најевропљанин бити изабран баш из Србије? Можда некима од организатора: Гетеовом институту, „Freedom house“, Граду Београду, Центру за регионализам из Новог Сада, Европском покрету у Србији, Југослованском комитету правника за људска права или...

За нашу земљу је изгледа најважније да је „наш“ Неша из Прешењске долине закорачио право у Европу. Има ли места за Косово и Метохију у причи о Неши?





ДЕЦЕНТРАЛИЗАЦИЈА КУЛТУРЕ ПОД МИНИСТРОМ ЛЕЧИЋЕМ

Иако навикнути на помало песничке изјаве министра културе Бранислава Лечића и даље је све што изговори крајње неразумљиво. Можда се може назвати апстракцијом у говорништву - да пробамо да му бар мало доскочимо, иако то представља огроман напор за нас смртнике. Једнога дана ће нас министар културе можда удостојити објашњења какву „скривену“ поруку је упутио „свом“ народу.

На 6. југословенском позоришном фестивалу у Ужицу, са геслом „Ко ће чисто извадити из нечиста“, министар Лечић је обећао да ће помагати ову културну манифестацију и будуће, као и да ће се залагати за „децентрализацију културе“. Он је истакао да је „култура наша легитимација“. Министра је вероватно гесло овог фестивала подстакло на дубље размислање или је то неприметно радио и до сада.

ОТПОР У 347 КВАДРАТА У ЦЕНТРУ

У центру Београда у Нушићевој улици Отпор је добио на поклон од општине Стари град просторије које заузимају 347 квадратних метара. За сређивање простора биће потребно још неколико десетина хиљада марака, али и нешто мање од милион динара да би ушао у овај простор који ће плаћати око 100 марака. Отпораци се надају да ће им помоћи они који су им и до сада помагали.



ЗЕЛЕНИ ТРАМВАЈИ У БЕЛОМ ГРАДУ

Лепоти Градског саобраћаја у нашем „белом“ граду, највише је допринело, замислите само, 5 зелених трамваја из Швајцарске из којих може да се изађе и уђе када хоћеш притиском на само једно дугме, поред ког стоји упутство, као и код осталог „дивиллизованог“ света, али на немачком. Чарпија мала, овакве вести преносе се од уста до уста (као што постоји усмена и писана поезија), па тако је и у овом случају. Кажу да је инат Србима у крви. Па ако се сада заинатимо да прочитамо упутство, цео Београд ће говорити немачким језиком. Ни случајно не треба веровати неводно добронамерним комшијама који нам објашњавају своје искуство са употребом дугмета. Ко још у Србији верује свом комшији? Ако нас он саветује да се



возимо баш у једном од пет швајцарских трамваја, чекаћемо наше, иако дотрајале, начете још у време градоначелника Човића коме се мора одати признање за напоре, тада уложене, у разговорима са службама за чишћење снега. Мрзнуо се Неша, ал' се исплатило. Странке које су се у међувремену смењивале, а које су мање важне или чак занемарљиве у односу на Нешу и његове амбиције, превелике за један град попут Београда. Удалисмо се од теме, али све поменуто припада историји нашег главног града.

Садашња градоначелница Београда, за разлику од свог приземног претходника, Београд ипак више воли да посматра са висине, јер како каже одатле се све много боље види. А ко високо лети ...

Усуђује ли се неко да јој предложи да се бар на кратко провоза возилима ГСП-а. Београђани би требало да траже одштету од овог предузећа, јер тешко да било ко изађе по-



сле једне вожње са гардеробом у истом стању као када је ушао. Са много среће у шплицу је могуће изаћи на планираној станици, али се и тада често дешава да вам рука, нога или део одеће остане заробљен на вратима. Градска власт је и за овакве проблеме нашла решење али овог пута уз помоћ трамваја „Т4Д“, дугачког 14 метара - донације из Немачке. Овај трамвај може да превезе 120 путника. Градоначелница Радмила Хрустановић и министар за трговину, туризам и услуге Слободан Милосављевић захвалили су се донаторима из Дрездена, компанији „ДВБ“.

Четворочлана породица, месечно ће морати да издвоји за маркџе од 1.000 до 1.500 динара, а ако користи појединачне карте чак и до 2.000 динара.

Весна Марковић

50 РАЗЛОГА ЗАШТО ЈЕ И-ТИ ВАНЗЕМАЉАЦ СИМПАТИЧНИЈИ ОД ЕКСПЕРАТА ДОС-А

- И-ти је дошао сам, а не у чопору.
- И-ти није тражио да постане гувернер Народне банке.
- И-ти није постао ни министар финансија.
- И-ти није отпуштао раднике, ни доносио закон о раду који као да није са ове планете.
- И-ти нема појма шта је то порез.
- И-ти никад није чуо за поскупљења.
- И-ти није глумио да је најпапетнији на свету.
- И-ти није никада другима солио памет.
- И-ти никад није рекао: "Браћо Срби, долазим у миру!"
- И-ти је телефонирао кући о свом трошку.
- И-ти није обећавао да ће нам паре падати са неба, кад он дође на власт.
- ЦИА је мрзела И-тија.
- И-ти није хвалио оне који су нас бомбардовали.
- И-ти није добровољно давао крв, коју је претходно попио народу.
- И-ти се не штреча од Међународног монетарног фонда.
- И-ти је бољи човек од експерата ДОС-а.
- И-ти је бољи Србин од експерата ДОС-а.
- И-ти никога није испоручио Хашком трибуналу.
- И-ти се нашао на потерници америчке Владе.
- И-ти никога није убио.
- И-ти никоме није тражио екстрапрофит.
- И-ти није прекршио Устав Савезне Републике Југославије.
- И-ти није летео авионом Станка Суботића Цанета.
- И-ти је био обавештен о свему у вези са ванземаљацима.
- И-ти је волео пиво.
- И-ти није био педер.
- И-ти није гласао на УНМИК-овим изборима.
- И-ти није гласао за ДОС.
- И-ти не мрзи Србе, за разлику од...
- И-ти не иде на пријеме код америчког амбасадора.
- И-ти није ишао на устоличење Стипе Месића.
- И-ти није упропастио ничију привреду.
- И-ти никога није довео до просјачког штапа.
- Због И-тија нико није извршио самоубиство.
- И-тијеви поступци нису транспарентни.
- И-ти није тражио никакву аутономију.
- И-ти никада није био у вестима Радио-телевизије Србије.
- И-ти се не понаша по систему "после мене потоп".
- И-ти не сматра да су сви малоумни, сем њега.
- И-ти не мрзи оне који другачије мисле.
- За разлику од експерата ДОС-а, И-ти се разуме у музику (чак и земаљску).
- У поређењу са експертима ДОС-а, И-ти је измислио лепоту.
- Због И-тија нису поскупели млеко, месо, хлеб, брашно, уље, шећер, струја, телефон, грејање, гориво, превоз, комуналије...
- И-ти никада није тражио милостињу по белом свету.
- И-ти никада није обрукао свој народ.
- И-ти зна понешто и корисно да направи.
- И-ти се више разуме у економију, него експерти ДОС-а.
- И-ти је сналажљив.
- И-ти је патриота.
- И-ти се, на крају, вратио кући.

Вук Фатић

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.



Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

ТВРДИ ПОВЕЗ

У ИЗДАЊУ
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ



ЗЛАТОТИСАК

Књиге др Војислава Шешеља
могу се купити у седишту
Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА
ЧЛАНОВИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
попуст 70%

Све информације на телефон: 011/316-46-21